

RICHARD BARTLETT

MÁTRIXENERGETIKA

RICHARD BARTLETT

MÁTRIX ENERGETIKA

AZ ÁTALAKULÁS TUDOMÁNYA ÉS MŰVÉSZETE

ÉDESvíZ

ÉDESvíZ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Richard Bartlett / *Matrix Energetici. The Science and Art of Transformation*
Atria Books/Beyond Words, an imprint of Simon & Schuster, Inc., 2007

Fordította
Holecz Zsuzsanna

Az Előszót szaklektorálta
Dr. Héjjas István

Szerkesztette
Zsolnai Margit

Copyright © Richard Bartlett, 2007
Hungárián translation © Holecz Zsuzsanna, 2010
Hungárián edition © Neemtree Corporation AG., 2010
Cover design © Neemtree Corporation AG., 2010

Minden jog fenntartva.

A könyv - a kiadó írásos jóváhagyása nélkül - sem egészében,
sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában
és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános
előadást vagy tanfolyamot, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést,
a fénymásolást, a rögzítést vagy az információrögzítés bármely formáját.

ÉDESVÍZ KIADÓ, BUDAPEST
Felelős kiadó Nóvák András igazgató
Főszerkesztő Molnár Eszter
Műszaki vezető Erdélyi Anna
Tipográfia Alinea Kft.
Borítót készítette Decoflex Kft.
Borítófotó Shutterstock
Nyomta Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

ISBN 978 963 529 056 7

Sem ez a könyv, sem pedig én magam nem léteznék
feleségem, Cynthia Bartlett
végtelen, türelmes, odaadó és mindig
vigyázó szeretete nélkül.
Neki szánom ezt a könyvet,
amellyel legmélyebb hálámat szeretném kifejezni.

RICHARD BARTLETT

MÁTRIX ENERGETIKA

Az átalakulás tudománya és művészete

Édesvíz Kiadó
Budapest

Kiadói megjegyzés

Amióta csak elkeztünk könyvkiadással foglalkozni, mindig is alapvető értékéi képviseli szerkesztősegünk számára a korlátoktól mentes gondolkodás. Az elme kiszámíthatatlan lehetőségei nélkül a régi paradigmákból igen kevés eredeti ötlet és gondolkodásmód születne. A dr. Richárd Bartlett által tanított *mátrixenergetika* módszerei és technikái, amelyeket dr. William A. Tiller elmélete támaszt alá az előszóban, a korlátok nélküli gondolkodás művészetének és tudományának inspiráló elegyét képezik - és összevegyítik a képzeletet a manifesztáció gyakorlati törvényeivel. Köszönjük, ha elolvassa ezt a könyvet, és jó szórakozást kívánunk a *Matrixhoz!*

Cynthia Black
FŐSZERKESZTŐ

Tartalom

Előszó	9
Bevezetés	19
Köszönetnyilvánítás	25

I.RÉSZ

1. A mátrixenergetika születése	31
2. Az orvosi problémakör	49
3. Problémák helyett megoldások	61
4. Tudományos váltás a valóságban	99
5. A megoldásközpontú gondolkodásmód megtanulása	115

2. RÉSZ

6. Egy-két pontban a „Két-pontról”	145
7. Archetípusok	189
8. Időutazás és párhuzamos valóságok	203
9. Szemináriumi élmények a mátrixenergetikában	219
10. Mesék a mátrix világból	225
11. Gyakran ismételt kérdések	245

Bibliográfia	257
------------------------	-----

Előszó

A könyv, amelyet az olvasó a kezében tart, elképesztően jó, nagyszerű, figyelemre méltó, az életet és a gondolkodást átformáló mű, amely élvezetes élményt nyújtott számomra. Akár azt a címet is kaphatta volna, hogy: *Egy modernkori sámán útja, avagy strukturális alkímia az emberiség átváltoztatására*— anélkül, hogy a hitelességéből bármit is veszítene.

Dr. Richárd Bartlett valóban a csodák embere, mert a *Mátrixenergetikán* keresztül sikerült megragadnia és magáévá tennie a természet alapvető működési elvét: azaz, hogy mi mindannyian együtt teremtjük a valóságot, függetlenül attól, hogy ebben tudatosan veszünk-e részt, vagy sem. Mindennapi valóságunk magasabb dimenzióiban és finomabb tartományaiban igen jól teljesített a sors, hogy dr. Bartlett nemcsak hogy közöttünk élhet, de meg is áldotta őt, és bámulatos, magasabb rendű képességekkel ajándékozta meg. Olyan, mintha eleve elrendelt dolog lenne, hogy ő épp most és épp itt él ebben a földi közösségben, hogy az emberi átalakulásnak ezeket az ajándékait a Földre hozza, és másokat is megtanítsa ugyanerre.

A könyv elején dr. Bartlett egyértelmű képet fest arról, hogy milyen nehéz dolguk van azoknak, akik egyik orvost

a másik után keresik fel annak reményében, hogy megoldást találjanak az őket gyötrő problémákra, amelyeket a tüneteik alapján gyakran ők maguk diagnosztizálnak. Hiszen a pszichofiziológiai elv - amely mindig működik a páciensben - elmosza az egyes szimptomák határait, így a legtöbb esetben egy teljesen összekutyult „tünetleves” a vége, amelyet már nem lehet elemeire szedni.

Dr. Bartlett elkerüli azt az általános nézetet, amely a betegeket egy jól behatárolható problémakörön belül szemléli. Helyette ő inkább „a lehetőségek virtuális tengerét” használja mint kvantummechanikai metaforát: tessék, itt van, használd a képzeletedet, és válassz ki egyet, amelyik tetszik! Elismeri, hogy még, ha tényszerűen nem is állja meg a helyét egy-egy metafora, attól még annak a gondolati képe elég erővel bír ahhoz, hogy az általad előre elképzelt valóságszinthez képest egy teljesen más szintről indítson be egy történetet úgy, hogy az a fizikai testben strukturális változásokat idézzon elő, amelynek következtében a szervezet - olykor a beteg életében először - jól működik.

A „mátrixenergetika” elnevezés James Oschman energia-gyógyászati könyveiből származik, akit Alfréd Pischinger *Mátrix and Mátrix Regulation: Basis for Holistic Theory in Medicine* című műve inspirált annak használatára. Ez a kifejezés Pischinger és Oschman műveiben egyaránt a normál, elektromos, atomi/molekuláris szintű fizikai valóságra vonatkozik. Dr. Bartlett ugyanakkor úgy véli, hogy mi alapvetően fényből és információból állunk, ezért hatással van ránk az összpontosított szándék. Ebben a tekintetben a mátrixenergetika tulajdonképpen egy archetípus: a mátrixenergetika gyakorlója egy bizonyos tudatállapotban szoros

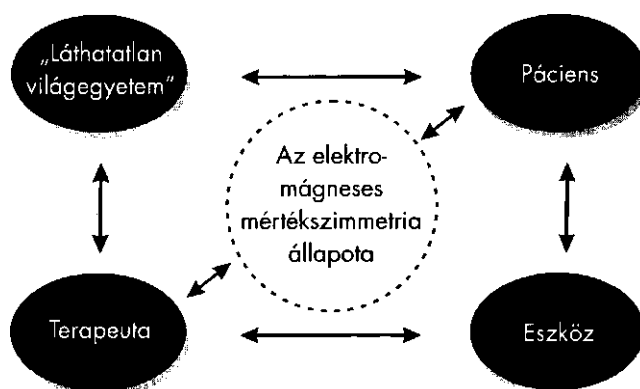

energetikai kapcsolatot hoznak létre a betegekkel, és számukra - ahogy a sámánok hívják - „szent teret” biztosítanak, ahol szabadon választhatnak, hogy fizikai állapotuk más módon nyilvánuljon meg.

Számos tudományos részlet került napvilágra a mátrix-energetikával kapcsolatban, de nem szükséges tudnunk ezeket a tényeket, amíg a célba vett változásról képesek vagyunk világos képet alkotni, amíg erős a hitünk, és a szándék mögött erős érzelem rejlik, amelyet tartósan és koncentráltan fenn tudunk tartani.

Hogy fokozzam az olvasók érdeklődését erre - a jövő tudományának fontos területére - vonatkozóan, szeretném egy ábrán keresztül bemutatni, én hogyan látom a mátrix-energetika működését.

Ahogy azt az 1. ábra mutatja, *minden* emberi kapcsolatra (kölcsonhatásra) úgy tekinthetünk, mint ami öt egymástól jól megkülönböztethető részen keresztül zajlik. En-

1. ábra Minden egyes ember képes arra - még ha nem is tudatosan -, hogy az őt körülvevő biomező kisugárzásán, valamint az abban tárolt információk keresztül hasson a környezetében lévő összes biológiai életformára.

nek kulcsfontosságú elemei: „az elektromágneses mérték-szimmetria állapota” – amelyben a kapcsolati esemény létrejön –, továbbá a „láthatatlan világegyetem”. Bárki, aki találkozott már dr. Bartlett-tel, tudja, hogy a láthatatlan (vagyis érzékszervekkel nem észlelhető) dolgok erőteljesen áttörnek rajta keresztül ebbe a világba.

A pszichoenergetikára irányuló tudományos kutatásaim – valamint kollégáim kutatásai – arra utalnak, hogy létezik a fizikai valóságnak egy egyedülálló *második* szintje, amelyről nem tudjuk, hogy szoros kapcsolatban áll-e – vagy sem – azzal a normál, elektromos atomi/molekuláris, részecske szintű fizikai valósággal, amellyel tudatos szinten mindannyian tisztában vagyunk. Jelenleg csak a tudatalattink észleli a fizikai valóságnak ezt az új, mágneses információs hullámszintjét, amely a fénynél is gyorsabban mozog az atomokat és molekulákat alkotó, elektromosan töltött elemi részecskék között a vákuumtérben.

A fizikai anyag – legyen az élő vagy élettelen – bármelyik tulajdonságát nagyjából az alábbi egyszerű egyenlettel lehetne leírni:

$$Q(t) = Q_e(t) + \alpha_{\text{eff}}(t) Q_m(t)$$

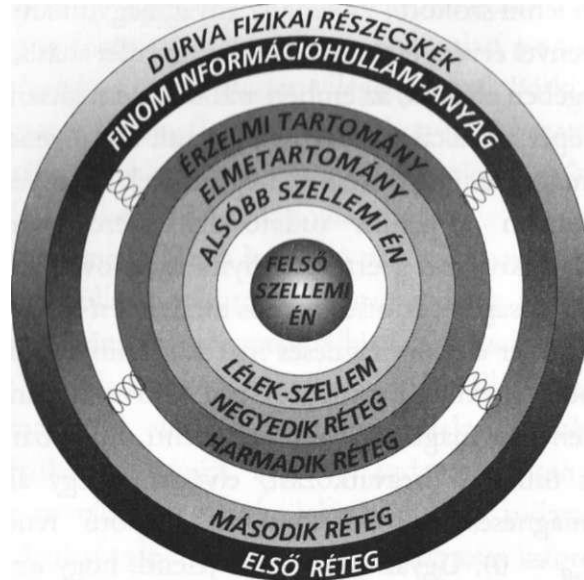
Ahol $Q(t)$ a szóban forgó anyagi tulajdonság (paraméter) mértéke; $Q_e(t)$ az elektromos töltésű atomi/molekuláris szintű tényező; $Q_m(t)$ a mágneses információs hullámszintből adódó tényező; $\alpha_{\text{eff}}(t)$ a két anyagi szint közötti csatolás erősségét kifejező együttható; a t pedig az idő jele.

Kutatásaink azt az eredményt hozták, hogy ha $\alpha_{\text{eff}}(t)$ értéke elhanyagolhatóan kicsi – ahogyan az a világ normál álla-

potában lenni szokott -, akkor az anyag hagyományos fizikai törvényei érvényesek. Ilyenkor az egyenlet második tagja lényegében eltűnik, az emberi szándék nem játszik jelentős szerepet a fizikai valóságban, és csak a konvencionális elektromágneses (EM) Maxwell-egyenletek érvényesülnek. Ha azonban elegendő tudatossági mező van jelen a térben, akkor az $\langle \sigma_{err} \rangle$ értéke annyira megnövekszik, hogy a fizikai valóság két szintje jelentős mértékben összekapcsolódik, és a tér elektromágneses mértékszimetria állapota felerősödik. Ilyenkor a tömegegységre jutó termodinamikai szabad energia magasabb, ami azt jelenti, hogy bármilyen hasznos munkát (beavatkozást) elvégezhet egy alacsony elektromágneses mértékszimetria állapotú rendszeren (ahol $G_{i_{err}} \sim 0$). Ugyanakkor azt is jelenti, hogy *az emberi szándék erős befolyással lehet ennek a kettős térnek a fizikájára.*

Kutatásaink arra is rámutattak, hogy az emberi akupunktúrás meridián- és csakrarendszer magas elektromágneses mértékszimetria állapottal rendelkezik, úgyhogy az ezen a rendszeren átvezetett tartós és fókuszált emberi szándék elképesztő változásokat képes létrehozni a testen kívül és belül egyaránt.

A 2. ábra - amelyre annak megértéséhez van szükségünk, hogy miként működik a mátrixenergetika — a saját feltételezésemet szemlélteti arra vonatkozólag, hogy miből áll egy ember teljes személye. Az ábrát egy térbeli, háromzónás, gömbszerű szerkezetként kell elképzelni. A legkülső zóna egy kétrétegű fizikai, „bio-testruha”, amelyet ebbe a tér-idő valóságba való megszületésünkkel öltünk magunkra, és amelyet halálunkat követően - amikor elhagyjuk a megtapasztalásnak ezt a szintjét - leveszünk. Iv/i a zónát

2. ábra A teljes emberi lény általam alkalmazott metaforája

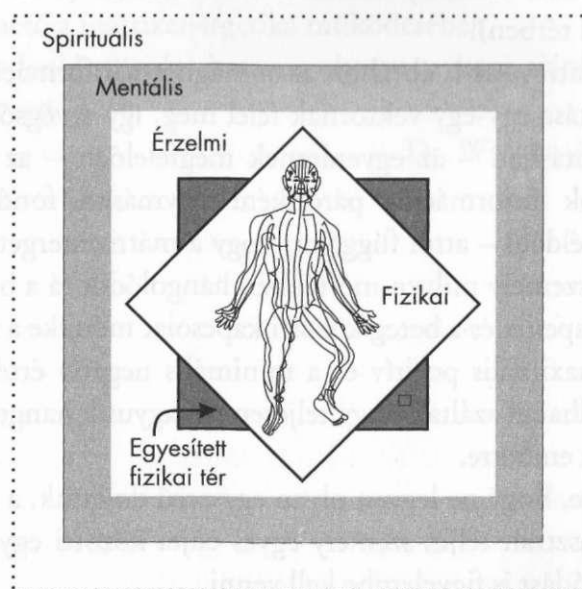
„Személyiségi Énünknek” nevezem, amelynek a külső rétege részecskékből, atomokból/molekulákból álló anyag, a belső része pedig a mi saját mágneses információs hullámunkból épül fel.

A közbülső zóna a „Lélekénünk”, amely főként érzelmi anyagból, értelmi anyagból és a bennünk lakozó szellemanyagból áll, amelyből legfőbb énünk ered. Jelenleg úgy gondoljuk, hogy az egyenletben szereplő *CL* & is ebből az érzelmi szintből származik.

A központi zónában található „Felső Énünk”, „Isteni Énünk” vagy más néven a „Forrásénünk”.

Ahogy Személyiségi Énünk külső rétege is legalább négy általánosan elfogadott és alapvető erőt foglal magában (gravitáció, elektromágnesség, erős nukleáris erő,

gyenge nukleáris erő), ugyanúgy a többi réteg mindegyike is valószínűleg legalább ugyanennyi olyan - különböző - energiák hatása alatt áll, amelyeket eddig még nem fedeztünk fel. Így tehát az élő szervezetek szabályos működésére is sok-sok különbözőféle energia összjátéka hat. Ezen különböző típusú energiák az adott élő szervezet nagy matematikai mátrixreprezentációján belül külön-külön is meghatározhatók. A mátrixenergetika elnevezés igen találó metaforája egy ilyen rendszernek - bármi, amit csak el tudsz képzelni, végül meg is valósulhat ebben a 10 dimenziós szimulátorban (vagyis a jelenséget leíró elméleti modellben), amelyet a 3. ábra sematikus rajza szemléltet.

3. ábra Az emberi referenciakeret ábrázolása a központi duplex-térrel együtt. Ha a teljes duplex-teret négyterűnek számoljuk, akkor az egész multidimenziós ábrázolás hét térből áll. Ha viszont a duplex-teret az általános nyolc tér egyik különálló tagjaként kezeljük, akkor a referenciakeretünk 11 dimenziós lesz.

Úgy vélik, hogy az emberi szándék a szellemi tartományban (vagyis a 11. dimenzióban, vagy annál is magasabb dimenziókban) születik, és a szimulátorban az adott mentális szinten sajátos információmintaként jelenik meg. Ez az információminta továbbterjed az elme nodális hálózatából, aktiválja az érzelmi tartományt, és ezzel megnöveli az a_{eff} értékét az egyenletben. Ezzel létrejön az információminta lenyomata a mágneses információhullámtartományban (az egyesített fizikai térben, lásd 3. ábra). Ez módosítja az egyenletben a Q_m értékét úgy, hogy az összhangban legyen az eredeti szándékkal. Valószínű, hogy ideális esetben így valósul meg a szellemi tartományban megfogalmazott bármely szándék a tér-időben (a 3. ábrán a fizikai térben).

Visszatérve az 1. ábrához, az öt mágneses információhullám hatása egy-egy vektornak felel meg, így a végső eredményhatásban — az egyenletnek megfelelően — az egyes vektorok információi páronként egymásba fonódnak. Ezért például - attól függően, hogy a mátrixenergetikával kezelő személy milyen mértékben hangolódik rá a betegre -, a terapeuta és a beteg közötti kapcsolat mértéke a nullától a maximális pozitív és a minimális negatív érték felé mozdulhat el azáltal, hogy teljesen rá vagyunk hangolódva a másik emberre.

Persze, hogy ne legyen olyan egyszerű dolgunk, a 2. ábrán illusztrált teljes személy egyes énei közötti egymásra hangolódást is figyelembe kell venni.

Az egésznek az a lényege, hogy ami dr. Bartlett gyógyító kezelése során pusztán csodának tűnik, gyakorlatilag nem más, mint az ő elméleti - és az általánosan elfogadottól

igencsak eltérő - valóság szerkezetén alapuló, törvényszerűségeknek megfelelően működő energiák és információk racionális manipulációja. Dr. Bartlett jól képzett közvetítőként működik a nem látható dolgok e világba vezetésére úgy, hogy mindenféle elméleti modell segítségével képes létrehozni a valóság különböző dimenzióiban a szükséges energiamezőket, és ezzel visszaállítani a harmóniát és az egyensúlyt a betegek számára. És ha ezt ő és a betegek megtudják csinálni, arra mások is képesek lehetnek.

Az emberi faj tudatosan elmozdul a kizárólag tér-idő tudat felől a frekvenciák tartományának (egyesített fizikai tér) tudatosítása felé. Ez utóbbi tartományban a távolság és az idő nem szab határt érzékelésünk számára, ami jól megfigyelhető a mátrixenergetika működésében.

Mindenki számára hasznos olvasmányként ajánlom ezt a könyvet!

Dr. William A. Tiller

Bevezetés

Emberi társadalmunk minden egyes új generációját érdekelte az adott korszak tudománya. Azok az alapelvek, amelyek talán nem értünk teljesen, mégis ösztönösen tudjuk, hogy igazak, formáló hatással vannak a gondolkodásunkra és ezáltal a világunkra, valamint arra is, hogy mi az, aminek megtételére hajlandóak vagyunk. Galileinek majdnem az életébe került arra vonatkozó elmélete, hogy a világegyetem középpontja nem a Föld, hanem a Nap. El is hallgattatták, visszavonult, és élete hátralévő részét homály fedi.* Felfedezése ennek ellenére megváltoztatta az emberiségnek a világról alkotott képét és ahhoz fűződő kapcsolatát. Az ilyen felfedezések mindig megváltoztatnak bennünket, akár ismerjük a tudományokat, akár nem — sőt, a legtöbb esetben ezek a változások elég drámaiak.

Napjaink nagy tudósai sem kevésbé forradalmiak, mint a Galilei idejében élők. Azt is mondhatnánk, hogy ők még inkább azok, mert a fizikai világ működésével kapcsolatosan változtatják meg a gondolkodás- és látásmódunkat.

* Pontosabban: tudjuk, hogy Galileit élete végéig (még harminc esztendőig élt) házi őrizetre ítélték, amelyet viszonylagos nyugalomban és újabb művek írásával töltött - *a Szerk.*

A jelenkor fizikája olyan elméletekkel áll elő, amelyek megdöbbentő hatással vannak a képzeletünkre. A legtöbb ember számára nehezen érthető, amit ezekről az elméletekről a fizikusok a matematika bonyolult nyelvén keresztül magyaráznak, ami mit sem változtat azon a tényen, hogy a tudomány erőteljes hatással van teremtő tudatosságunkra.

A kvantumfizika alapgondolata szerint mind egyik vagyunk a világegyetemmel, és elválaszthatatlanul összeköt bennünket az a bizonyos rejtélyes nullponti energiamező. A nullponti energia a virtuális részecskék azon tengere, amely ott van az univerzum minden egyes pontja mögött. Ha lehűtenénk ezeket a részecskéket az abszolút nulla fok környékére, akkor a newtoni fizika alaptételeinek értelmében ott nem lehetne energia. Ehelyett azonban a tudósok legnagyobb megdöbbenésére még mindig hatalmas mennyiségű energia marad ennél a nullpontonál, amit ráadásul néhány tudós Isten elméjeként emleget. Számomra ez egy kicsit úgy hangzik, mint a George Lucas által rendezett *Csillagok háborújából* az Erő. A jól ismert fizikus, John Wheeler ezt az energiát úgy hívja, hogy „jelentésszoftver, amely ki tudja, hol van”. Az ilyen elméletek és felfedezések alapvetően megváltoztatták az arról alkotott fogalmunkat, hogy kik is vagyunk valójában mi, emberek, és mi a feladatunk a világ nagy dolgait illetően.

A kvantumfizika nem olyan tárgy, amelyet magamtól behatóan tanulmányoztam volna, de az élet mindig megtalálja a módját, hogy új útra tereljen, és felrázza álmodból. Elsőéves kiropraktőr-hallgató voltam, amikor megszületett a kisfiam, akinél az egyik betegség követte a másikat — éveken keresztül -, és aki személyes tanítómá és egyben ihle-

tőmmé is vált abban, hogy *bárm*i is legyen az, de keressem gyógyulása lehetőségét. A kisfiam súlyos immun-rendellenességgel született, és élete első három évében krónikus bronchitise miatt hathetente kapott tüdőgyulladást.

Miután láttam, hogy sem a hagyományos, sem pedig az alternatív gyógymódok nem segítenek rajta, elhatároztam, hogy saját kezembe veszem a dolgot. Amikor rájöttem, hogy orvosi tanulmányaim során nem kapok választ a kérdéseimre, más útra tértem, ahol olyan dolgokat tanultam, amit az orvosi egyetemen nem tanítottak. Beköltöztem az iskola könyvtárába, és szinte faltam az összes olyan eklektikus — egyesek szerint „paranormális” - gyógyászati bölcsesség betűit, ami csak a kezem ügyébe került. Ez a fajta kutatás, amely annak az eredménye volt, hogy próbáltam választ találni a kérdéseimre, egy életre kialakította bennem, hogy szokatlan kérdéseket tegyek fel magamnak, és egyszerűen követem az információt - bárhová is vezet. Kisfiam hároméves korában megtanultam valamit, amitől azonnal meggyógyult. Ez az esemény indított el különös és egyben csodálatos utamon a misztikumok és csodák világába: valami olyasmibe, mint a Harry Potter-félc Roxfort Szakiskola, ahol varázslókat és gyógyítókat képeznek. Nem a kitapotszott ösvényt választottam, és soha nem néztem vissza.

1996-ban - amikor a Természetgyógyászati Orvosi Egyetemre jártam - egy másik esemény is történt, amely radikálisan megváltoztatta az egész életemet. Az első fejezetben részletesen leírom majd, mi is történt valójában, ezért nem akarom már az előszóban lelőni a poént. Az életem ezt követően már soha többé nem volt a régi, és lefogadom, hogy ennek a könyvnek az elolvasása után a tiéd sem lesz az!

A maguk nemében olyan radikális változások zajlottak le bennem, hogy még évek elteltével sem igazán tértem magamhoz. Amikor elkezdtem tanítani azt, amivel most foglalkozom, szükségem volt egy olyan közérthető nyelvezetre, amelyen keresztül bárkinek könnyen megtaníthatom a mátrixenergetikát. A varázslatos, ugyanakkor zavarba ejtő kvantumfizika bizonyult a legmegfelelőbbnek erre a célra.

Amikor elkezdtem a kvantum tudomány alapelveit alkalmazni, hirtelen minden a helyére került. Teljesen hatalmába kerített az elképzelés, hogy fizikai valóságunk alapvetően nagy energiájú fotonokból, a legkisebb ismert anyagi részecskékből épül fel. Lényegében mi mindannyian csak fény- és információminták vagyunk. Ha igazán felfogod, valójában mit is jelent ez a fogalom, akkor hozzáférsz ahhoz az energiához, amely a nullponti energiamezővel áll kapcsolatban, és akkor az Erő veled lesz. Ha lassan mindent ilyen szemmel kezdesz el szemlélni, az gyökeresen megváltoztatja életed minden területét. Nem vagy elválasztva az élet más részeitől, hanem össze vagy kapcsolva az EGYETLEN oszthatatlan szellemmel.

Jómagam sem matematikus, sem pedig fizikus nem vagyok, mégis nagyon nagy hatással voltak rám a kvantumfizika tanításai. Az én kvantumfizikai tudásomat inkább lehetne „költőinek” és „fantáziadúsoknak”, mintsem tudományosnak nevezni, és én szívből egyetértek, ha így jellemzik. Csakúgy, mint a Galilei utáni korszakban élők, akiknek meg kellett változtatniuk az égitestekről alkotott elképzelésüket, én és a körülöttem lévők is - ideértve a tanítványaimat - olyan változásokon mentünk keresztül, amelyek a kvantumfizika alapelveinek hatására jöttek létre.

Mára már több ezer, az élet legkülönbözőbb területéről érkező embernek tanítottam meg a mátrixenergetikát - és működik! Azok az elképzelések, amelyeken a mátrixenergetika alapul, megnyitják a bennünk rejlő erőt, hogy minden elképzelhető módon átformálják létezésünket, és most ezek a gondolatok minden olvasó számára elérhetővé válnak. Ezek az általam előterjesztett elképzelések és eszközök nem csupán a gyógyítóknak szólnak, hanem minden olyan embernek, aki szeretne nagyon egyedülálló és hatalmas dolgokat megtapasztalni. A mátrixenergetika egy teljesen új paradigmát képvisel: alapelvei szó szerint átalakítják a világról alkotott képedet. De nem kell elfogadnod, amit én mondok. Olvasd inkább el, hogy mire volt képes az egyik tanítványom egyetlen, életet megváltoztató hétvégi szeminárium után - és dönts el te magad.

Olvastam egy tudományos cikket a Bose-Einstein kondenzációs folyamat során lehűtött gázzal, amelyből, ha lézersugárral bombázzák, egyidejűleg egyenlő mennyiségű hideg és meleg részecskét kapnak. Ettől támadt egy ötletem. Kitapintható méretű méhdaganatom volt, ezért bevettem a mátrixenergetikát, és „Két-pontoztam” a méhemet, miközben arra gondoltam, hogy: „Mi lenne, ha a tumor kondenzátum lenne, és lézerrel szétporlasztanám a részecskéi összetételét úgy, hogy egyszerre meleg és hidegek is lennének?”

Még aznap éjjel megtapogattam a daganatot, amely már csak fele méretű volt. Két nap múlva teljesen eltűnt. Mindig is úgy gondoltam, hogy ez a mátrixenergetika dolog fantasztikus, és most már tudom, hogy nálam is mű-

ködik. Amikor látod, hogy másoknál működik, az egy dolog, de amikor saját magadon is sikerrel alkalmazod, az leírhatatlan.

Micsoda nagyszerű változás az életemet illetően. Sok sikert kívánok, és meg egyszer köszönöm.

Kathleen Martin, Santa Barbara

Köszönetnyilvánítás

Szeretnék köszönetet mondani első mentoromnak, dr. Jacques L. Rowe-nak, aki megmutatta, hogy át lehet látni a fátyolon túlra, és hogy az energiagyógyászat valós és hatalmas erővel bír.

Alázattal és őszinte hálával tartozom dr. Victor Franknek, a TBM gyógyítási rendszer kifejlesztőjének, akinek áldásos tudása tette lehetővé, hogy a kisfiámat kigyógyítsam a bronchitiszből, az asztmából, a tüdőgyulladásból, és aki olyan, mintha az apám lett volna.

Szeretném kifejezni hálámat dr. M. L. Reesnek, aki megtanította a technológiát a varázslattal ötvözni. Ő egy igazi „Nagy Varázsló”, és nagyon hiányzik.

Szeretnék köszönetet mondani tanáromnak, dr. Richárd Bandlernek, a Neuro-Lingvisztikus Programozás (NLP) kifejlesztőjének. Nagyon sok olyan könyvet olvastam, amelyek íróira nagy hatással volt az NLP, és ezt csak ritkán említik dr. Bandler érdeként. Szeretném elismerésemet kifejezni, mert az igencsak megilleti őt.

Köszönöm barátomnak és mentoromnak, dr. Dávid Dentonnak, aki az emberi koponyán keresztül mutatta meg nekem a gyógyítás csodáit.

Legmélyebb hálám és tiszteletem spirituális tanítóm,

Elizabeth Claire Prophet felé, aki arra tanított meg, hogy nem baj, ha „nem tudunk valamit”, hogy a spiritualitás maga a gyakorlatiasság, és aki olyannak szeretett, amilyen vagyok, a hibáimmal együtt.

Szeretném hálámat kifejezni barátomnak, Betsy Bergs-tomnak, aki megismertette velem a sámáni tudatállapo-tokat, és megmutatta annak a világnak az erejét és érvé-nyességét.

A dolgok tudományos oldaláról szeretném elismerése-met és hálámat kifejezni barátomnak, dr. Kari Pribamnek, aki az idegrendszer, mint a holografikus jelenség elméleté-nek megalkotója, valamint kedves barátomnak, dr. Wil-liam Tillernek, aki a tudományos fogalmakat illetően báto-rított, és forradalmasította gondolkodásomat, ugyanakkor megmutatta, hogyan lehet a tudomány elméleteit a lehető-ségek varázslatos dimenzióiban alkalmazni.

Köszönetet kell mondanom a könyv szerkesztőinek, Regi Shelleynek, Hal Zina Benettnek és Julié Knowlesnak, valamint bocsánatot kell kérnem tőlük az általam okozott sok gyötrelémért.

Köszönet Cynthia Blacknek, a Beyond Words Kiadó tu-lajdonosának, aki meglátta művemben a fantáziát, meg-érezte a varázslatot, és ragaszkodott ahhoz, hogy ő adja ki a könyvemet.

Szeretnék hálát adni az összes tanítványomnak a világ minden táján, különösen az elsőnek, Mark Filippi Mester-varázslónak és kedves barátomnak, valamint az összes mes-tertanítónak és előadónak, akik nélkül nem oktathatnék a szemináriumokon.

Meg akarom köszönni a gyermekeimnek, Justice-nek,

Nathanielnek, Victornak és Darának, hogy tanítottak és gyógyítottak, és a kutyámnak, Xenának a bolondozás isteni kedvességét.

Végül tiszta szívből köszönök mindent kedves barátomnak, dr. Mark Dunn-nek, aki - miután meglátta, hogy mire vagyok képes -, addig nem engedett, amíg tudásom az ő valóságának is része nem lett. ő követte ki az utat mindenki számára, aki ezután jött, és ő tette lehetővé, hogy ez a könyv megszülessen, és hogy a mátrixenergetikát szemináriumokon tanítsuk. Elképesztő, fáradhatatlan, odaadó, csodálatos barát, akire csak felnézni lehet.

1. RÉSZ

...és a világunkat meg kell mentenünk, mert talán ez az egyetlen lehetőségünk.

A mátrixenergetika születése

A KISLÁNY HÁROMÉVES VOLT. Az édesanyjával érkezett kiropraktóri rendelőmbe este 6-kor. Ő volt aznap az utolsó betegem. Nagyon kimerítő nap volt, reggel négy órát vezettem a livingstoni rendelőmbe. Előző este Missoulában, egy motelben szálltam meg, mert túl fáradt voltam ahhoz, hogy Seattle-ből egyhuzamban végigvezessem a nagy távolságot. A Bastyr Természetgyógyászati Egyetemre jártam, és abban a félévben 31 kreditet kellett teljesítenem, hogy megkapjam természetgyógyász-diplomámat. Már ez is elég sűrű volt, de nekem még mindemellett a családomat is el kellett tartanom. Akkor még nem volt meg a washingtoni állami kiropraktóri diplomám, ezért kellett kéthavonta megtennem ezt az utat Montanába, ahol csontkovács-rendelésemmel még annak ellenére is virágzott, hogy csak részmunkaidőben foglalkoztam vele.

A kiropraktőr cím ellenére a környékeliek csak „a fura fickóként” emlegettek, aki hajmeresztő módszerekkel gyógyít. Már én magam is hozzászóltam, hogy szokatlan esetekkel toppantak be hozzám. Ez alkalommal a kislány anyja elmondta, hogy már voltak a neurológián, ahol megállapították, hogy a gyermeknek homályos a látása. Azt is elmondták, hogy erre sajnos nincs semmiféle gyógymód

vagy sebészeti eljárás, amelyet javasolni tudnának. Ha a jó szemét letakarják, akkor talán kamaszkorára kinőheti a bajt. Az anya rám nézett, és így szólt:

– Nos, nekem ez nem elég. Ön mit gondol?

Mély transzba merültem – kétségkívül a túlzott alváshiány következtében –, és elkezdtem mormogni valamit az orrom alatt a *Superman*-sorozat egyik részéről, amit még valamikor 1950-ben láttam. Ebben a konkrét epizódban egy vak kislány megnyeri a *Daily Planet* által kiírt történetíró versenyt. A fődj: egy világszerte utazás Supermannel. Amikor Clark, Lois és Jimmy elmennek a kislány New York-i lakásába, hogy találkozzanak vele, meglepődve tapasztalják, hogy vak. Clark a furcsa fordulattól egy kicsit zavarodottan kérdezi: „Miért szeretnéd Supermannel körbepülni a Földet?” Erre a gyermek elég tényszerűen közli, hogy: „Superman igazából nem létezik, én csak azt szeretném, hogy a *Daily Planet* segítsen az anyukámnak, hogy körbejárja a világot, és megkeresse az apukámat.”

Ebben a részben a kislány apja, Dan elvitte a családját egy klassz kis hétvégi kiruccanásra, ám az súlyos balesettel végződött, amikor a férfi egy hirtelen eléugró gyalogost próbált kikerülni, és a kocsija megpördült. A család autója egyenesen beleszaladt egy útszéli villanyoszlopba, és az összetört szélvédő apró üvegszilánkdarabjai berobbantak az utastérbe, beterítve a kocsiban ülőket.

Először nem vették észre, hogy a kislány a balesetet követően nem látott. Még csecsemő volt, ezért nehéz volt ezt megállapítani. Amikor szakorvoshoz vitték, akkor derült ki a szörnyű igazság, hogy a lányuk teljesen vak. Amikor megkérdezték, hogy mik a lehetőségek, az orvos szomorú-

an közölte velük, hogy semmit sem tud tenni. Próbálta az-zal vigasztalni a hírtől szinte megtébolyult szülőket, hogy néha a vakság „csak úgy” elmúlik, de azt is hozzátette, hogy ne reméljenek túl sokat.

A család megpróbált együtt maradni a szörnyű esemény okozta stressz és az apa önmarcangolása ellenére. Úgy gondolta, hogy ő tehet mindenről. Több hónapos bénító önvádaskodás és lelkiismeret-furdalás után azonban nem bírta tovább. Valahányszor a felesége szemébe nézett, azt látta, hogy őt hibáztatja. Nem volt képes a kislányára nézni, így aztán egy éjjel elment, és soha többé nem tért vissza. Amikor keresni kezdték, a család egyik barátja azt mondta, hogy úgy hallotta, az idegenlégióba ment, vagy valami ilyesmi.

Clarknek könnyek szöknek a szemébe a tragikus történet hallatán, és eltökélt szándéka, hogy valahogy megtalálja a módját annak, hogy segítsen. Mire jó a szupererő, ha csak állsz ott, és nézel tehetetlenül? Arra gondol, hogy elsőként meg kell győznie a kislányt, hogy Superman igenis létezik. Meglát egy pizskavasat a kandalló mellé támasztva, lassan odalép, kezébe veszi, majd visszasétál vele a kislányhoz. Óvatosan odatartja elé, hogy a kezével érezhesse a tárgyat, majd gyengéden mögé helyezi, és lassan, két oldalt körbehajlítja a vasat úgy, hogy körbevegye a kislány törékeny nyakát. A lány elképedve suttogja: „Te tényleg Superman vagy. Ezt senki más nem tudná megcsinálni!”

Superman szomorúan ért egyet vele: „Igen, az vagyok, kicsim”, majd letérdel, hogy óvatosan visszahajlítsa a vasrudat az eredeti formájába.

Ahogy a gyermek elé térdel, röntgenszemével észreveszi,

hogy egy kis szilánkdarabka van a lány szemében, épp a látóideg mellett; talán ez okozza a vakságot. Később, a nap folyamán Superman beszél egy sebésszel, aki beleegyezik, hogy (természetesen jogászok jelenlétében) feltárási műtét beavatkozást végezzen a kislány szemén a látás helyreállítása érdekében. A beavatkozás során Superman segít röntgenszemével.

Ahogy befejeztem a történetet, és magamhoz tértem az álommegvonásos, félkómás állapotomból, az asszony felé fordultam, és így szóltam:

- Fogalmam sincs, ezt most miért mondtam el önnek.

Ahogy néztem a nőt, azt vettem észre, hogy nem más áll ott mellette, mint maga George Reeves Supermanként! „Biztos még mindig álmodom” - gondoltam, de tényleg ott volt, háromdimenziós hologramként, és láttam, ahogy a nem létező szellő csak úgy lengeti a piros köpenyét. Szinte meg tudtam volna érinteni. A szemétől kiindulva egy fénysugár irányult a vizsgálóágyon fekvő kislány felé. Belső szememmel - Superman segítségével - láttam egy sötét energiablokkot mélyen, az agyának abban a részében, ahol a látóidegek összeköttetései találhatóak.

Hozzá voltam szokva, hogy furcsa dolgok történnek a rendelőmben. Előfordult, hogy a megérzéseimre hallgattam, hogy „varázslat” vagy egyéb csodás dolgok történtek. De ez azért egy kicsit már nekem is sok volt! Láttam, ahogy Superman szeméből kiindult egy sárga fénysugár. Igen, tudom, hogy a röntgensugarakat nem lehet szabad szemmel látni, de nekem látnom kellett az energiát ahhoz, hogy tudjam, hogy van ott valami. Nem tudtam, mi volt ez, hallucináció, üzenet vagy valami az *X-aktákból*, de nyilvánva-

lőan fontos volt. Ezért amellet maradtam, hogy figyelek, és azt teszem, ami a legvalószínűbb lépésnek bizonyul.

Lassan rájöttem azonban, hogy sehogy sem tudom elérni az energiablokkot. Nem lehetett hozzáférni, és kétlem, hogy a kislány anyja beleegyezett volna, hogy megfúrjam a gyerek fejét. Eszembe jutott, hogy esetleg alkalmazhatnám az intraorális cranial technikát, amikor a páciens szájába nyúlva, a kívánt irányba megemeljük a koponyalemezt. Talán ez még működött is volna, ha nem egy háromévesről lett volna szó. A saját fiammal szerzett fájdalmas tapasztalatból tudom, hogy ha bedugod a kezed egy gyerek szájába, akkor az megijed, és válaszreakcióként hajlamos harapni.

Ahogy orvosi eljárásaim elméleti tárházában keresgéltem, be kellett látnom, hogy semmi hasonlót nem vethetek be. Talán megőrültem, de úgy döntöttem, hogy belemegyek a nagy kék kosztümös, piros köpenyes fickó játékába. Van bennem egy kis pragmatizmus, és bármennyire különös is a helyzet, ha valami ilyesmi történik, tudom, hogy annak oka van. Ilyenkor általában csak megyek a hatodik érzékem után, ami ebben az esetben nyilvánvalóan üvöltött velem, hogy figyeljek már oda rá, és próbálkozzak valami újjal.

A jobb kezem mutatóujjával megérintettem a kislány szemöldökét ott, ahová Superman lézersugara irányult. Hirtelen egy energiasugár lövellt ki a kezemből, áthatolva a koponyáján egészen addig a területig, ahol megérzésem szerint az energiablokk volt. Az energiablokk egy szempillantás alatt feloldódott! Láttam, ahogy a hullámszerűen tovaterjedő energianyaláb keresztülhatol a halántéklebenyén a nyakszirti lebeny területéig. Ott aztán továbbterjedt a vizuális információkat szállító idegpályákon át.

Miután befejezte útját, a rejtélyes energia visszafordult, és ugyanazon az útvonalon keresztül visszatért, majd megállt a látóidegek kereszteződésénél. A kislány szeme örömtől ragyogott, majd felkiáltott:

- Kettőt látok belőled!

Orvosi megérzésemre hagyatkozva gyorsan elvégeztem az „akkomodációs” látásvizsgálatot, amely igazolta feltevésemet, miszerint a gyermek életében először normálisan látott. A homályos látás minden tünete eltűnt. Akármilyen furcsán is hangzik ez a történet, ezzel született meg az, amit később mátrixenergetikának neveztem el.

Imám meghallgatásra talált

Csak azért, mert a mátrixenergetika elnevezésű energia rám talált, vagy úgy tűnik, hogy én voltam az, aki kitalálta, ez még egyáltalán nem jelenti, hogy ez a képesség már ne lett volna meg a világegyetemben sokkal az én 1997-es élményem előtt. Életünk minden egyes pillanatában számtalan energia ér bennünket, illetve a bennünket körülvevő energiamezőt. Az érzékszerveink talán nem elég élesek ahhoz, hogy ezeket fizikailag is érzékeljük, de attól még ezek az energiák mind ott vannak.

Ebben a pillanatban is hány frekvencia és sáv szélesség megy át keresztül-kasul a testünkön? Gondolj csak bele. Rádióadások, tévéprogramok, telefonbeszélgetések a mobilhálózatokon belül, vagy mikrohullámú adatközvetítések mindenütt, csak hogy néhányat említsek. A frekvenciák és hullámok által közvetített információk tömkelege ér bennünket folyamatosan. Ahhoz, hogy hozzáférjünk ezekhez

az adatokhoz, egy vevőkészüléken és egy antennán kívül nincs is egyébre szükségünk. A bizonyítékok arra engednek következtetni, hogy agyunk maga a vevő, elektromágneses mezőnk pedig antennaként funkcionál. Szükségeink, illetve vágyaink vonzerőként hatnak, amely figyelmünket tapasztalatok vagy információk kikeresésére programozza. Azt hiszem, ez az egyik oka annak, hogy az élmény, amelyet én mátrixenergetikának neveztem el, épp velem történt meg. Nagyon nagy szükségem volt erre, és égett bennem a vágy, ezért kértem az égiek segítségét. Meghallgattak, és úgy válaszoltak, ahogyan soha sem képzeltem volna.

Amit addig csináltam kiropraktóriai rendelésemen, már nem működött túl jól. A kezem valami megmagyarázhatatlan okból annyira görcsössé vált, hogy a körmeim néha mélyen a tenyerembe vájtak. Napról napra egyre nehezebb volt ezekkel a kezekkel helyreigazítani a betegek gerincét. Segítségért imádkoztam őrangyalaimhoz, akik úgy tűnik, mindig vigyáznak rám, és ott vannak, amikor szükségem van rájuk.

Fohászomra a válasz olyan formában érkezett, ami minden fantáziámat felülmúlta. Én csupán annyit akartam, hogy valahogy álljon ki a kezemből a görcs, hogy végre folytathassam a munkámat csontkovácsként. Helyette azonban arra kaptam választ, hogy miért viselkedett a kezem úgy, ahogyan. Úgy tűnik, ez az új energia megpróbált rajtam keresztül megnyilvánulni, én pedig — talán tudattalanul, de — blokkoltam az áramlását és ezzel céljának kiteljesedését. Azt kértem, hogy ne fájjon a kezem. A válasz az volt, hogy nyíljak meg, és fogadjam el ezt a különleges, új energiát, amely rajtam keresztül áramlik.

A mátrixenergetika őrzői

A mátrixenergetika felé vezető utam, valamint jelenlegi életem küldetése valószínűleg tízéves koromban, egy októberi délutánon kezdődött. Koradélután volt, sulis után, egy pénteki napon. Bementem a helyi újságoshoz, hogy vegyek egy képregényt. Miután kimentem az üzlet kétszárnyas üvegajtáján át az utcára, türelmesen vártam a gyalogátkelőnél, hogy a forgalmas kereszteződésben zöldre váltson a lámpa. Felvillant az „átmehet” jelzés, és én leléptem a járdáról. Egy kocsis beleszaladt a pirosba, és egyenesen felém tartott. Az autó motorhangja miatt odanéztem, és megálltam vele szemben, miközben próbáltam eldönteni, melyik irányba fussak, hogy kitérjek előle. A kocsis teljes erővel belém rohant. Az ütközés a mellkasomat érte, és a levegőbe repített. Hátrafelé repültem, arccal az égnek, a hátam híd-
ba hajolva.

Az idő szinte megállt. Én nyugodt voltam, és semmi félelem nem volt bennem. Emlékszem, ahogy a szél csak úgy süvített az arcom körül, és lassított felvételen láttam magam körül az egész jelenetet. Teljes békében voltam ebben a ma már módosult tudatállapotként meghatározható állapotban. A másodperc töredékével azelőtt, hogy az aszfaltra zuhantam volna, tisztán hallottam a fejemben egy hangot, amely egy sor jövőbeli esemény elindítója volt. A hang azt mondta: „*Tompíts!*”

Anélkül, hogy tudatosan átgondoltam volna, behúztam az államat a mellkasom felé, behajlítottam könyöknél a karomat, és az utolsó pillanatban kinyújtottam a karomat úgy, hogy tenyérrel lefelé lecsaptam a járdára... pontosan

úgy, ahogyan évekkel később tanultam dzsúdón. De honnan tudhattam akkor, hogy mit jelent a „tompítás”, és honnan tudtam, hogy azonnal reagálnom kell annak az erőteljes és valahogy ismerős hangnak a parancsára, amely végül megmentette az életemet? Talán az őrangyalok segítettek? Vagy talán ráhangolódtam a világegyetemben tárolt tudásanyagra?

Évekkel később volt egy másik különös és időtorzító esetem megint csak a küzdősport jellegzetes ízével. Hetedik osztályos voltam a katolikus parókia melletti iskolában, amelyet Mindenkor Segítő Szűz Máriáról neveztek el. Iskolai éveim inkább emlékeztettek Mindenkor Zaklató Szűz Máriára. A gyerekek nagyon gonoszak tudnak lenni egymáshoz, és az iskola rémei, úgy tűnik, élvezettel vetik rá magukat azokra az iskolatársaikra, akikben valamiféle gyengeséget vélnek felfedezni. Az osztálytársaim engem szűrtak ki különleges „odafigyelésük” célpontjává, mivel féltékenységem csakúgy, mint intelligenciám, átlagon felüli volt. Na jó, beismerem... egy balfék könyvmoly voltam.

Jó pár évig „élvezhettem” a különleges bánásmódot. Most, hogy jelenlegi, biztonságos helyzetemből szemlélve tekintek vissza azokra az évekre, azt kell mondanom, hogy akár egy céltáblát is festhettem volna a homlokomra, ezzel a felirattal: „Gonoszkodjatok velem, nem lógok ellenállni!” Valahogy kialakult bennem az a tévhit, hogy csak azért, mert vallásos iskolába járok, szerénynek és alázatosnak kell lennem, szeretnem kell az ellenségeimet, és oda kell tartanom a másik orcámat is. Azok a fiúk, akik imádtak másokkal gonoszkodni, velem igazán sportot űzhetnek ebből. Nos, ez úgy tűnt, hogy örökre megváltozik.

Az egyik szünetben az iskolaudvaron voltunk, s „hóhérajaim” a focival voltak elfoglalva. A mai napig sem értem, mi ütött belém, de jelentkeztem én is. Nem voltam valami sportos alkat, nem is vettem részt soha semmiféle iskolai sportban. Enyhén szólva meglehetősen elrugaszkodott ötletnek tűnt, hogy leküzdve minden féltékenységemet, jelentkeztem a délutáni meccsre. Az is elég szokatlan volt, hogy az osztálytársaim nagylelkűen megengedték, hogy beszálljak. Valami egyértelműen készülőben volt...

Elkezdtem játszani, és sportéletem egyetlen ügyes pillanatában valahogy sikerült elvennem a labdát a csapatkapitánytól, aki elesett, és hason csúszva horzsolta végig az állát a forró, kemény aszfalt kátrányos felületén. Égett a pofája a szégyentől és a dühtől, felállt, s a kezét ökölbe szorítva, futva elindult felém. Felemeltem a karom, és a kezem mögé rejtettem az arcomat, ami elég gyenge próbálkozás volt, hogy elhárítsam a fenyegető jobbegyenest. De akkor hirtelen valami nagyon váratlan és varázslatos dolog történt.

Az idő teljesen lelassult (megint), ahogy néztem a felbőszült bika lassú közeledését. Ahogy a támadó kinyújtott karja közelebb ért, úrrá lett rajtam valami furcsa képesség és belső meggyőződés, amely soha semmilyen korábbi élményből nem fakadhatott.

Az idő nekem dolgozott. A kezem magától felemelkedett, a tenyeremmel elkaptam és megfogtam az arcom felé ütő öklöt. Mindezt kellő precízséggel és kecsességgel tettem, úgy, hogy az ökölcsapás erejét hagytam továbbterjedni. Kiléptem oldalra, és ezzel egyidejűleg lehúztam a vállam, hogy kitérjek a támadó lendülete elől.

Ezután ügyesen átfordultam a sarkamon, és ahogy a karja

áthaladt leeresztett vállam fölött, ezzel egy időben ráfordultam a testére, felemeltem, és profi módon földhöz vágtam. Az agresszor elképedve feküdt a földön, kinyújtott karjával még mindig a kezemben. Gyorsan előreléptem, és jobb talpammal a torkára léptem. Ezzel be is fejeződött rögtönzött birkózásom, az idő újra felgyorsult, én ott álltam, és bámultam az előttem fekvő, kissé megrökönyödött támadómra.

Jóindulatúan lehajoltam, hogy felsegítsem, miközben az összecsődült tömeg elképedve nézte a „showt”. A fiú kétségkívül elég dühös volt a váratlan fordulat miatt, ezért lekevert egy jó nagyot, majd elviharzott. Mindenki kifütyülte, ami népszerűsége végét jelentette... számomra pedig életem egy teljesen új fejezetének kezdetét.

Még aznap, valamikor később a lányok benéztek az öltözőszekrényembe, ahol meglátták Bruce Tegner *Ju Jitsu* című könyvét. Azóta soha senki sem kötött többé belém. Gyorsan terjedt a szóbeszéd, hogy titokban már régóta karatézok. Nos, mindenkinek eljön a napja. Arra lennék csak kíváncsi, mit mondtak volna akkor, ha tudták volna, hogy azt a könyvet csak két nappal az incidens előtt vettem, és még bele sem olvastam?

Még egy lecke

Ha esetleg az előző két ügy még nem lett volna elég, hogy felkeltse figyelmemet az életemben munkálkodó hatalmas erővel kapcsolatban, az ezután következő igen furcsa eset teljesen felnyitotta a szemem. Valamivel hajnali négy után

* A dzsiu-dzsicu néven ismertté vált küzdősportról van szó - a Szerk.

lehetett egy nagyon fagyos januári napon Bozemanban, Montanában. Nem esett jól kikelni az ágyból. Gyorsan lejátszottam magamban a felkelés mellett és ellen szóló érveket, és tudtam, hogy meg kell tennem. „Lássuk csak, teljesen le vagyok égve, a gyerekeim éhesek, a villanyszámlát már rég ki kellett volna fizetni, és még mindig nincs elég páciensem Bozemanban ahhoz, hogy finanszírozzam a mi kis költekezőnek egyáltalán nem nevezhető életmódunkat. Persze nem is tartozom a helyi elitklub jó hírű tagjai közé.”

Csak úgy süvített a szél, és megállás nélkül szakadt a hó. Hát nem éppen a legideálisabb nap volt ez egy hatórás autótút megtételére a gyönyörű és vidékies Missoulába. Az ottani kapcsolattartóm azonban egy egész hétvégét lefoglalt nekem az ügyfelekkel. Nagy valószínűséggel ezen az egy hétvégén több pénzt tudnék keresni, mint a teljes előző héten együttvéve. Már előző életemben, amikor profi zenész voltam, akkor sem hagytam ki egyetlen haknit sem, és annyi biztos, hogy nem most fogom elkezdni. Az élet megy tovább. Az ügy el volt döntve, fáradtan kikászálódtam az ágyból, felvettem a farmeremet, egy pulcsit, és oda mentem a gardróbhoz, hogy magamra vegyek egy meleg kabátot meg a hőcsizmáimat.

Amikor kiléptem az ajtón, a feleségem utánam szólott:

— Vigyázz a jégvártyás úton!

Még soha nem láttam jégvártyát, ezért nem is hittem benne. Vállat vontam a figyelmeztetésére, és nem akartam elkészni, így hát jól beletapostam a 5400 cm³-es oldtimerem gázpedáljába, és száguldottam lefelé a kihalt főúton. „Hál’ istennek üresek az utak. Talán behozhatok egy kis időt az előttem álló hosszú, egyenes szakaszon.”

Alig hagytam el Buttét, ott volt előttem az úton, ami miatt a feleségem állandóan aggódott: a legendás, csúszós és egyáltalán nem látható jégvárta. Nemhogy kicsit későn jöttem rá, hogy a jégvárta, mint olyan, tényleg létezik, de ráadásul a Butte város határát jelző táblánál egy jeges hídon még a nevem is rá volt írva az egyik ilyen foltra. Több mint 130 km/h-val száguldottam nyílegyenesen a végzetem felé. Ha így haladok, nemsokára Missoulában leszek - gondoltam, de akkor hirtelen ráfutottam egy ilyen jeges foltra, amelyik a híd közepén képződött. Halálra rémültem, mert nem tudtam irányítani a megcsúszott kocsit. Pánikszerűen kaptam le a lábam a gázzal, és próbáltam finoman, pumpálva fékezni... de túl gyorsan mentem.

Kétségbeesésemben jobban lenyomtam a fékpedált, a kocsifára kipördült, és én egyenesen a hídoszlop felé csúsztam. Mielőtt nekicsapódtam volna, az utolsó másodpercben még ránéztem a kilométeróraóra, ami még mindig több mint 100-at mutatott... sebesség a biztos halálba. Láttam, hogy jön a kaszás, ő meg csak úgy vigyorgott rám. Beletörődve, hogy nincs mit tennem, ez a sorsom, az arcom elé kaptam a kezem, és tiszta szívből kiáltottam:

- Mihály arkangyal, segíts!

És nekicsapódtam a hídoszlopnak.

Vakító, kék fényt láttam, aztán semmit. Úgy éreztem, egy nagy, kék energiabuborékban lebegek, amely olyan vastag, hogy semmi sem érthat nekem. Mihály arkangyal a hívők és ártatlanok védelmezője és oltalmazója. Hiszek Isten kegyelmében, és amit ebből a drága kincsből kaptam földi osztályrészemül, talán eddig még nem használtam fel. Száz szónak is egy a vége, ott ültem a kocsimban egy jeges

hídon, a semmi közepén, a motor még mindig járt, és nekem a hajam szála sem görbült!

Kellett jó néhány perc, hogy eléggé összeszedjem magam ahhoz, hogy felmérjem a helyzetemet. Amikor ki akartam szállni a kocsiból, akkor láttam csak, hogy az ütközéstől az ajtó teljesen berogyant, ezért csak az ablakon át tudtam kimászni. Teljesen ledöbbsentem, amikor megláttam, hogy a kocsi eleje teljesen begyűrődött. A legkeményebb téli időszakban egy elhagyatott, havas országúton voltam, és úgy tűnt, hogy mindenkinek több esze volt annál, mintsem, hogy ilyen időjárási viszonyok mellett útra kelljen. Ha nem működik a motor, valószínűleg úgyis halálra fagyok, mivel a hőmérő mínusz 15 fokot mutatott. Azon tűnődtem, vajon azért maradtam-e életben, hogy most szép lassan halálra fagyhassak. „Istenem, hát az nagyon mókás lenne... én is nagyon szeretlek!”

Lesz, ami lesz, visszamásztam az ablakon át a kormány mögé, és rükvercbe tettem a kocsit. A félelemtől még a lélegzetemet is visszatartottam. Egy kicsit pörögtek a kerekek, de aztán valahogy mégis megtapadtak a csúszós úton, és hátratulattam. Menetbe tettem a váltót, és folytattam az utamat. Eseménymentesen eljutottam a célig, és nekiláttam a munkának.

Amikor eljött a hazaindulás ideje, bementem egy benzinkútra tankolni. Egyebet úgysem igazán tudtam volna csinálni, hiszen a motorháztető olyan szinten begyűrődött, hogy kétlem, hogy azt valaha is fel lehetett volna nyitni. Mivel az isteni közbenjárás eddig is olyan jól működött, hazavezettem Bozemanig, s közben az angyalaimhoz fohászkodtam, hogy csak még egy kicsit tartsák egyben a ko-

csit. Behajtottam a kocsibeállóba, és még mielőtt elfordíthattam volna a slusszkulcsot, a motor végleg lefulladt. Az autó annyira totálkáros volt, hogy később be kellett zúzatnom. Megint ott voltak velem az őrangyalok, és a „hála” szó a közelébe sem jön annak, amit akkor éreztem - és azóta is érzek!

Létállapot

A mi kultúránkban az olyan dolgokat, mint például a halálközeli élmény vagy a misztikus találkozások, teljesen a perifériára szorítjuk, hogy azok a normál hétköznapiakban elkerülhetőek legyenek. Különösen jellemző ez a nyugati orvostudomány képviselőinek hozzáállására, akik azonnal begyógyeszerezik azokat, akiknek látomásaik vannak, hogy elnyomják ezt a módosult tudatállapotot, és lehetővé tegyék számukra, hogy megfeleljenek a társadalom elvárásainak. Ehhez képest merőben másként működnek a dolgok a sámáni kultúrákban, ahol szent szereket vesznek magukhoz a módosult tudatállapot elérése érdekében, hogy megtudják életük célját. Az angyalokkal való találkozásokat itt az élet normál részeként fogadják el.

Amikor a Bastyr Egyetem természetgyógyászati képzésére jártam, felvettem a patopszichológia tárgyat. Skizofréniát és úgynevezett hallucinatív állapotokat tanulmányoztunk. Arról beszélgettünk, hogy abnormálisnak minősülnek az olyan dolgok, amikor hangokat hallasz a fejedben. Feltettem a kezem, hogy kérdezzek. A professzor felnézett, és egy fintorral az arcán konstatálta, hogy én jelentkezem. Akkor már jól ismert. Nem akartam kiábrándítani, ezért ártatlanul megkérdeztem:

- Én hangokat hallok a fejemben, amelyek azt mondják, hogy menjek vissza az egyetemre, és szerezzem meg a természetgyógyász-diplomámat. Ez akkor most azt jelenti, hogy skizo-izé vagyok, vagy mi? Lehet, hogy inkább a pszichotróp gyógyszerismeretből kellett volna egy-két tárgyat felvennem?

A szokásos gúnyos vigyor ült ki az arcára, ahogy válaszolt:

- Nem, ez valószínűleg normális, ha egyáltalán használhatjuk ezt a kifejezést az ön esetében.

Mi sem lehetne normálisabb vagy ésszerűbb, mint az, hogy úgy hallgatsz belső bölcsességed hangjára, mintha az életed függne tőle? Tapasztalatból mondhatom, hogy néha tényleg ezen múlik. Mit gondolsz, mi történt volna Mózes-sel, amikor Isten hangját hallotta az égő csipkebokorban, ha az izraeliekkel pszichiáterek is vándoroltak volna együtt? Elmélkedj ezen egy kicsit. Érted már? Amint a pszichiáter megtudta volna, hogy Mózes már megint hangokat hall, azonnal felírt volna neki valamilyen káros növényi kivonatot vagy higanyt vagy bármit, amit abban az időben használtak, csak hogy megszüntesse a hangokat. Kíváncsi vagyok, ez hová vezetett volna. Egy biztos: nem a Kánaánba.

Ahhoz, hogy a mátrixenergetikát használni tudd, nincs szükséged az enyémhez hasonló élményekre. Nem kell, hogy Superman megjelenjen előtted, nem kell tisztánlátóvá válnod, és halálközeli élményre sincs semmi szükség. Mindössze annyit kell tenned, hogy egy kicsit másként lásd és éld meg a körülötted lévő világot. A mátrixenergetika inkább nevezhető egyfajta létállapotnak, mintsem technikának. A technikák arra valók, hogy követni és mérni

tudd azt, amit csinálsz, de a dolog nyitja abban rejlik, hogy rácsatlakozz a mátrixra, és megtartsd a lehetőség állapotát. Ez könnyűnek tűnik - nem? Hidd el, tényleg nagyon könnyű. De mindeneelőtt meg kell tapasztalnod egy új lehetőséget, amely teljesen szembemegy mindazzal, amit a többéves kondicionálásnak köszönhetően eddigi életed során tapasztaltál.

2

Az orvosi problémakör

AMIKOR ORVOSHOZ MEGYÜNK, az első dolgok egyike, amit a doki megkérdez, hogy: „Mi a panasz?” Az agyunk ilyenkor keresgél, hogy mivel is van vagy volt gond a közelmúltban, és kiválaszt egy vagy két panaszt, amelyik megfelelőnek tűnik. Ha például csontkovácsnál vagy, valószínűleg csak olyan információt osztasz meg vele, amely valahogy kapcsolatos a látogatásod céljával. Beszélsz arról, hogy reggelente felkeléskor mennyire fáj a derekad. Viszont lehet, hogy eszedbe sem jut megemlíteni egyéb, más jellegű panaszaidat, mint például a bokád mellett kifejlődött labdányi daganatot, vagy mondjuk azt, hogy naponta több százszor felkapod a vizet. Na jó, az elsőt talán nem olyan szükséges megosztani... előbb-utóbb úgyis rákérdeznék, hogy miért hordasz hat számmal nagyobb lábbelit az egyik lábadon. A lényeg, hogy a panaszlistánkról tudatosan törölünk jó néhány információt; ideértve azt is, hogy tulajdonképpen mikor éreztük magunkat utoljára igazán jól. Ez ugye elég elkeserítő.

Azért nem tudjuk magunkat jól érezni, mert az orvosi szolgáltatások teljes rendszere a betegségek kezelésén, nem pedig a jóllét alapú egészségmegőrzésen alapul. Az orvosi gyakorlat abból áll, hogy szimptomákat, állapotokat és

meghatározott kezeléseket keresnek: tehát olyan emberként kezelnek, akinek problémája van. Ennek a folyamatnak az eredményeként az orvos megpróbálja kifundálni, melyik skatulyába rakhatna be téged. Ráadásul minden egyes alkalommal, amikor új diagnózist állítanak fel, vagy épp csak megmagyarázzák, hogy miért produkálsz az adott tüneteket, továbbszűkítik tudatodat a lehetőségekkel kapcsolatban. Egyre kisebb és kisebb skatulyákba tesznek, és te egyre kevesebbet tudsz tenni egyre több dolog ellen. Hamar eljön az idő, amikor már teljesen bezártnak, tehetetlennek és kiszolgáltatottnak érzed magad.

Elképesztő, mennyire kishitűek vagyunk abban a tekintetben, hogy mit kaphatunk vissza az univerzumból vagy az élettől. Tapasztalataink és élményeink egyenes arányban állnak az életről alkotott hitrendszerünkkel. Gyakran előfordul, hogy szeretnénk előre jutni, ám minden erőfeszítésünk ellenére ugyanazokat a köröket futjuk. Minden jó szándék ellenére sok olyan kezelési eljárás, illetve terápia van, amely csak még inkább megerősíti a betegben a problémaközpontú gondolkodást.

A problémaközpontú gondolkodás problémája

Egyszer megkérdezte tőlem az egyik női páciensem, hogy mit gondolkodom arról a diagnózisról, amelyet egy másik terapeuta állított fel. Erre én azt feleltem:

- Nem tudom, mit gondoljak róla. Bármit is hisz az orvos az ön állapotáról, az mind az ő személyes képzésén és tapasztalatain alapul.

Erre a nő:

- De mi a véleménye arról, amit mondott? Végére ön is orvos.

Mielőtt válaszoltam volna, komolyan elgondolkodtattott, amit az asszony mondott. Egy ideje már észrevettem, milyen hatalmas erővel bír az elménk. Tudományosan elfogadott az a jelenség, hogy ha valamit megfigyelünk, akkor pusztán a megfigyelés ténye - legalábbis szubatomi szinten - változást eredményez a megfigyelt dolog viselkedésében és tulajdonságaiban. Ez arra enged következtetni, hogy a tudat közvetlen és megfigyelhető módon képes befolyásolni az anyag szerkezetét és összetételét. Ezt olyan sokszor alátámasztották a klasszikus kvantumfizikai kísérletek során, hogy mára alaptételnek számít.

A fotonok szintjén a tudatos szándék képes megváltoztatni az anyag alapvető összetevőinek a viselkedését. Ha ez igaz a fotonokra, akkor ebből logikusan következik, hogy igaz lehet ránk is. Végül is, ha elfogadjuk ennek a modellnek a tételeit, akkor már csak azt a kérdést kell feltennünk, hogy miből is áll az emberi test. A fotonok a legkisebb elemi részecskék, amelyeket jelenleg képesek vagyunk felismerni. Ha fotonokról beszélünk, akkor alapvetően fényről és információról beszélünk.

Nos, ennek *fényében* talán már kezdted te is egy kicsit jobban megérteni, miért is vannak kétségeim az „orvosi” modellek hasznosságával kapcsolatban. Az orvosok azért kapják a fizetésüket, hogy sorra vegyék a tüneteidet, illetve a panaszaidat, és ezeket szigorú szakmai kódrendszer alapján sorolják fel, jellemezzék és diagnosztizálják, amely folyamat során a megfelelő vizsgálatok és tesztek segítségével elsőként a legsúlyosabb, illetve az életedet veszélyeztető

problémákat szűrik ki. Ez a diagnosztikus megközelítés azt is magában foglalja, hogy felállítását követően „tenned kell” valamit. Végre kell hajtanod az orvos utasításait, bevenni a gyógyszereket, terápiás kezelésnek (vagy akár műtéti beavatkozásnak) kell alávetned magad azért, hogy leküzdhesd azokat a tüneteket, amelyek alapján az orvos gondosan felállította a betegség vagy rendellenesség diagnózisát. A diagnózis felállítása - részben - az alapján történik, hogy mit fogad el az egészségügy annak bizonyítékeként, hogy az orvosok betegeiket azok szerint a mindenki által egységesen használt szabványok szerint látják el, amelyek az egyes szakterületek által felállított és egyöntetűleg elfogadott irányelvek, illetve paraméterek alapján születtek meg. Azt pedig, hogy milyen diagnózisokat fogadnak el, és ezáltal mi támogatható, részben a pénzéhes gyógyszeripari óriások határozzák meg.

Az orvosi Möbius'szalag: újra és újra ugyanoda tér vissza

Minden beteg kórtörténeti lapján található egy olyan rész, ahol a páciens beszámol arról, hogy milyen panaszok miatt kereste fel az orvost. Ez a rész tartalmazza az összes olyan információt, amelyet én úgy hívok, hogy „problémakör” az egyén szemszögéből. De hogy még tovább bonyolítsuk a helyzetet, és a kvantummechanikai összefonódottság szempontjából tökéletesen érzékennyé tegyük a folyamatot, a kórtörténet ezen része gyakran tartalmaz más egészségügyi szakembertől származó információt vagy akár már egy korábban felállított diagnózis alapján egy prognózist a beteg-

ség lehetséges alakulásáról. Ez a tény tehet arról, amit én hivatalból csak úgy hívok, hogy: „jól megkevertük a kását”.

Példának okáért nézzük csak meg, hogy mi történik, ha egy szerencsétlen orvostanhallgató (legyen a neve, mondjuk, Donna) elmegy dr. Dave természetgyógyász rendelőjébe, mert fáradékonyság, súlyfelesleg és emésztési problémák gyötrik. Egészen véletlenül dr. Dave-nek is voltak hasonló tünetei még az orvosi egyetemen töltött diákévei alatt, amikor valószínűleg az állandó tanulás okozta stressz miatt nála is jelentkezett az állandó fáradtság érzése, a puffadás és az emésztési zavarok.

Dr. Dave orvosa is elvégezte a szokásos vérvizsgálatot, de az eredmények alapján semmi rendellenességet nem talált. Emésztést segítő enzimeket írt fel neki, és arra gyanakodott, hogy Dave-nek talán rejtett ételallergiája van. Az orvosi egyetemen tanított általános eljárás részeként Dave-nek szigorú diétát írt fel, amely nem tartalmazhatott búzát, csokoládét, koffeint és még egy sor olyan finomságot, amelyek az allergizáló élelmiszerek listáján az első helyet foglalják el. Dr. Dave hasonló kezelést javasol a mi Donnánknak is.

Donna három hónapon keresztül szigorúan betartja a diétát, és bár némi javulást észlel az energiaszintjében, de a felfúvódás és a puffadás még mindig gondot okoz neki. Mivel elégedetlen a csekély mértékű eredménnyel, másik doki után néz. Ezúttal megnézik a vérében a pajzsmirigy hormonszintjét is. Bár az eredmény a normál tartományon belül van - más szóval kóros elváltozás nincs —, mivel az orvos épp a közelmúltban vett részt egy továbbképzésen, amely a belső elválasztású mirigyek funkcionális zavarairól

szólt, úgy véli, hogy Donna tünetei épp beleillenek ebbe a körképbe. A pajzsmirigyműködés serkentésére felír egy gyógynövénykeveréket. Úgy tűnik, ez javít Donna általános energiaszintjén, és most már képes végigcsinálni a napot anélkül, hogy kimerülne.

Elég hamar kiderül azonban, hogy egy grammot sem veszített a súlyából. Visszamegy a kórházba, ahol megint csak egy másik orvos veszi kezelésbe. A szokásos vérvizsgálaton túl most még azokat a tipikus élelmiszereket is sorra veszik a vizsgálat során, amelyek IgA (immunglobulin A) ellenanyag reakciót váltanak ki. A teszteredményből kiderül, hogy Donna jó néhány élelmiszere allergiás, amelyeket azonnal ki kell iktatnia az étrendjéből. Sőt határozottan jó lenne, ha áttérne a teljesen nyers étrendre, sok zöldséggel és gyümölcslevekkel. (A Donnát most kezelő orvos az előző éjjel nem tudott aludni, és a tévécsatornák közt kapcsolgatva bekapcsolódott egy információs magazinműsorba, amelyben a lébőjtékúrák áldásos hatásairól volt szó. Nagyon fellelkesedett, és úgy döntött, ő maga is kipróbálja.)

Néhány napos szigorú diéta után Donna ismét energikusabbnak érzi magát, de étkezések után nagyon szenved a bélgázoktól és a puffadástól. Hallott egy jó kineziológusról, dr. Tómról, aki izomteszteléssel állapítja meg, hogy mire allergiás a beteg. Úgy dönt, hogy kipróbálja, hátha tud rajta segíteni. Az izomteszt alapján sok mindenre allergiás; de aggodalomra semmi ok, dr. Tom majd „meggyógyítja”. Csupán huszonnyolc kezelésről van szó, ami heti kétszeri alkalmat jelent elég szép összegért. „Azt kell megértenie - magyarázza neki dr. Tom -, hogy ahhoz, hogy ki-gyógyuljon az allergiából, szigorúan be kell tartania min-

den utasítást, és olyan ütemben, ahogy én azt kérem öntől. Csak így garantálható a gyógyulás.”

Donna mostanra belefáradt az orvosi Möbius-szalagba, lassan úgy érzi, hogy ebből nincs kiút. Közli dr. Tommal, hogy majd átgondolja, de pillanatnyilag nincs elég pénze a terápia megkezdésére. „Értem, de ne feledje, hogy ha késlelteti a megfelelő kezelést, idővel a dolgok csak rosszabbak lesznek” – feleli dr. Tom. Donna köszönetet mond, majd a rendelőből kilépve úgy érzi, most már teljesen össze van zavarodva. Ennek ellenére elhatározza, hogy a végére jár egészségügyi problémájának. Végző elkeseredettségében úgy dönt, hogy felkeres egy „igazi” orvost, hogy a hagyományos módon is kivizsgálta magát.

Az orvos is elvégzi ugyanazt a vérvizsgálatot, és megállapítja, hogy Donnával semmi gond. Az összes érték a normál tartományban található. *Mintha ezzel segítene! Lehet, hogy az a normális, hogy ilyen rosszul érzi magát?!* A doki még néhány helyen meg is bökdösi Donna testét, s közben néha bólogat magában, mintha gyanúját igazolná önmaga előtt. Végül megszítja vele futólagos vizsgálatának eredményét, hozzátéve, hogy csakugyan az van, amire gondolt. A teszt, amelynek során megbökdöste őt mintegy tizenhét különböző ponton, azt mutatja, hogy Donnának fibromyalgiája van. Donna legújabb felfedezettje tehát elmondja neki, hogy minden tünete a fibromyalgiára utal.

Ez a „diagnózis” most már magában foglalja az izmokkal és csontokkal kapcsolatos, a test bármely pontján fellépő és nehezen behatárolható fájdalmat is. Néha a beteg úgy érzi, hogy égnek az izmai, máskor meg mintha görcsösek lennének. Vannak, akik arról panaszkodnak, hogy mindenük fáj,

mintha influenzások lennének. A fájdalom az egyik tünet, amelyik kivétel nélkül minden fibromyalgias betegre jellemző *(klassz kis hipnotikus nyelvezet, amitől nemsokára mégrosszabbul érzed magad)*. Ezt a fájdalmat az jellemzi, hogy nagyon-nagyoóooon mélyről jön - *nyomatékost a hipnotizőr—*, és néha éles nyilallások kísérik... *miért kell ennyi agresszív jelző?* De van még ezen kívül nagyon erős, égető fájdalom is a listán. *Ez már elég súlyos lenne, ha valamilyen szerencsétlen véletlen folytán egy médiumhoz kerülnél, aki elmondaná neked, hogy előző életedben boszorkányként máglyán égettek el.*

A fáradtság is nagyon gyakori tünete ennek a betegségnek, ami az enyhe fáradtságtól egészen a teljes erőtlenségig terjedhet. Sokan panaszkodnak arról, hogy az agyuk olyan ködös, mintha teljesen leszívták volna az összes energiájukat. Donna csak bólogat erre az információözönre, *vagy talán csak kezd behódolni?Képzeld el, hogyan érezheti magát, miközben folyamatosan hallgatja, amit az orvos mond neki, és talán te is megérezed.*

Ezzel a szindrómával együtt jár egy sor egyéb baj is, például fejfájás, migrénes rohamok, irritábilis bélszindróma *(aha, szindróma a szindrómában?)*, az állkapocs ízületének funkciózavarai, alvászavarok, premenstruációs szindróma, mellkasi fájdalom, az ízületek reggeli merevsége, memóriazavarok, húgyhólyagbántalmak, száj- és szemszárazság, szédülés, koordinációs zavarok, *valamint a súlyosan csökkent felismerési képesség arra vonatkozóan, hogy mi a különbség az egy konkrét betegségre jellemző tünetegyüttes és a összes többi létező szimptóma között!*

Ezen túlmenően vannak még súlyosbító tényezők is *(úgy érted, hogy az orvosokon kívül?)*, például időjárás-változás és

allergia. *Óh-óh, és már itt is vagyunk újra ennek az egészségügyi Möbius-szalagnak az elején!* Hideg, szeles időjárás, hormonális ingadozások — *a fenébe is, azt hiszem, még mindig nincs rendben a pajzsmirigyem.* Stressz, depresszió, túlhajszoltság, aggodalom, *elég csak hallgatni mindezt, már attól előjönnek a bajaim.*

„Nos, azt hiszem, mindent elmondtam. Van kérdése?” — mondja kedvesen az orvos. *Igen, szólna kérem valakinek, hogy az ágyamhoz kísérjen? Hirtelen rám jött a rosszullét!*

És most akkor a jó rész. Emlékszel még, amikor azt mondtam, hogy a diagnózist mindig követnie kell valamilyen előírásnak, receptnek vagy kezelésnek? Ez tényleg lehetetlen: A fibromyalgia-szindróma vagy más néven FMS kezelésének általánosan elterjedt részét képezi, hogy antidepresszánt, például Deprexint vagy valami más, hasonló neurokémiai kotyvalékot írnak fel. Szoktam is mondani, hogy szerintem az FMS inkább lehetne a „Felejts el Minden Segítséget” rövidítése. Ha egy átlagembernek végig kellene hallgatnia egy orvostól azt, amit a fentiekben leírtam, már önmagában a betegségről elképzelt belső képsorok elegendőek lennének, hogy rossz hatást váltsanak ki.

A borús klinikai képen túl, amelyet szerencsétlen betegek elszavaltak, a fibromyalgiával gyakran együtt jár egy másik rendellenesség, az ún. obstruktív alvási apnoe szindróma, amelyre az jellemző, hogy az alvás közbeni légzéskimaradás miatt az agy egy kis időre nem jut megfelelő mennyiségű oxigénhez, és ez az éjszaka folyamán sokszor megismétlődik. Ez is diagnosztizálható, ha „alvászvizsgálatnak” veted alá magad egy kifejezetten alvászavarokra szakosodott klinikán.

És most jön az igazán jó hír: a TB fizeti az orvosi vizsgálatot, amely *(meglepetéés!)* csaknem mindig kimutatja, hogy nálad is fennáll ez a probléma. Ha már egyszer diagnosztizáltak, a kezelés abból áll, hogy egész éjjel viselned kell egy drága kütyüt. A készülék biztosítja az agy megfelelő oxigénellátását. A jó hír persze az, hogy a TB általában ezt is fizeti. Kíváncsi lennék, egy véletlenszerűen összeállított mintából hány embernél hozna ki ez a vizsgálat pozitív eredményt?

Látod, mennyi megfigyelője van Donna szimptomáinak? Most már mindenhová követik őt az orvosok szellemei. Kísértetiesen ismerős a helyzet? Az összes eddigi megfigyelő fenntartotta, sőt még is erősítette ezt az állapotot azáltal, hogy problémaként kezelte. Amikor majd a mátrixenergetikát tanulod, látni fogod, sokszor elég csak annyi, hogy tudatilag kikerülj a problémaközpontú gondolkodásból, átválts egy „megoldásközpontú” nézőpontra, és máris tartós eredményeket (ogsz elérni egészséged és életed minden területén.

A „csinálj már valamit” betegség

Mi a baj az orvosi gyakorlat ingerválasz modelljével? Semmi, azon kívül, hogy éppen a gyakorlat mögött rejlő tudatlan gondoskodik arról, hogy folyton-folyvást belekerüljünk az ok-okozat ördögi körébe, ami, ha egyszer elkezdődik, soha sincs vége, és önmagát gerjeszti. Dr. Róbert S. Mendelsohn *(Confessions of a Medical Heretic)* humoros szavaival élve, a rettegett „csinálj már valamit” betegség szorosan a markában tart minket. Biztos mindenkivel elő-

fordult már, hogy a párja vagy bárki, aki fontos az életében, belekényszerítette olyasmibe, amit magától nem tett volna meg - azáltal, hogy rá parancsolt: „Ne csak állj ott, csinálj már valamit!” Az én személyes tapasztalatom az, hogy az ilyen reflexszerű reakciókból soha semmi jó nem sül ki.

3

Problémák helyett megoldások

VALÓSÁGODAT AZ ÉRZÉKELÉSED IRÁNYÍTJA. A 4. fejezetben egy kicsit részletesebben is foglalkozunk majd az e kijelentés mögött álló tudománnyal, de addig is remélem, hogy mostanra már te is érzékeled, hogy az orvosok problémaközpontú valósága talán nem a legjobb. Hadd szemléltessem egy egyszerű példán keresztül, mit is értek ezalatt.

Ha úgy kellene felemelnem egy elég nehéz tárgyat, hogy közben nem hajlítom be a térdemet - amiről mindenki tudja, hogy nem volna szabad -, akkor valószínűleg megsérülnék, és meghúzódna valamelyik hátizmom. Utána, mondjuk, beszélgetek a kertben a kerítésen át a szomszédal, aki elmondja, hogy: „Jaaajj, az nagyon rossz. Tudom, milyen érzés. Egyszer én is annyira meghúztam a derekam, hogy hetekig fel sem tudtam kelni vele! Hónapokba telt, mire helyrejött. Az egyik orvos azt mondta, sohasem fog teljesen meggyógyulni. A sérülés óta már semmi sem a régi.” Ha elfogadom a szomszédom valóságát, minden bizonnyal ugyanazt a felépülési utat követem majd, mint ő. Ha elfogadom, hogy „le kell feküdni”, azzal már meg is vettem az ágyamat - és gondolom, akkor már bele is fogok feküdni. Ezzel nagyon korlátozom az állapotommal kapcsolatos lehetőségeimet.

Vedd számba az összes megoldást!

Ha gyógyítónak tartod magad, egy dolgot szeretnék tisztázni. Minden módszer annak a valóságképnek a kötelékében működik, amelyben létrehozták. Addig, amíg egyet-értesz azzal, hogy az adott módszer megalkotójának a szabályai szerint kell dolgoznod, csakis olyan eredményeket érhetsz el, amelyekről ő maga is beszámol. Amikor elkezdesz a rendszer előre gyártott és előre meghatározott valóságsszűrőjének paraméterein kívülre tekinteni, na, akkor kezdődnek a gondok.

Én személy szerint elég eklektikus megközelítésben látom a saját egészségemet. Ha fáj a fejem, néha még én is beveszem az aszpirint. Ha nagyon lever egy betegség, és a természetes módszerek nem segítenek, nálam is jöhet a vényköteles antibiotikum. Nem vagyok az alternatív módszerek megszállottja. Két orvosi diplomám is van, de van egy központi nézetem, ami mindennél fontosabb: *mekkora szabadságot ad számomra az, amit csinállok és ahogyan gondolkodom.* Azt akarom, hogy én választhassak az élet minden egyes pillanatában, ahelyett hogy valamiféle - saját magam - által felállított elméleti börtön rabja legyek.

Az élet minden egyes pillanatában mindenki a tőle telhető legjobbat nyújtja. Ha egy adott pillanatban nem érzem magam a topon, megnézem, milyen lehetőségeim vannak, és ezeket mind nyitva hagyom. Nem minden műtét rossz. A gyógyszerek is szükségesek és hasznosak is néhány ember számára. Csak azért, mert a mátrixenergetika a nap 24 órájában körbevesz, ez még nem jelenti azt, hogy ne tisztelnék, sőt alkalmaznék mást is.

Vigyázz, hogy mit akarsz a megoldással!

Ne feledd, hogy amikor tüneteket vagy bármilyen betegséget kezelsz, akaratlagosan felveszed - néha bölcsen - a „mi kontra ók” szemléletet, ami általánosságban jellemző az orvosi gyakorlatra és gondolkodásra. Nincs is ezzel semmi baj. De fel kell ismerned az ezzel a szemlélettel járó korlátokat, ugyanakkor tisztelned kell benne azt, amit nagyon jól csinálnak az orvosok. Ha eltöröd a lábad, neked is kell majd a mankó. Ha azonban berögzült gondolkodási szokásaidat szeretnéd megtörni, el kell dobnod az ideológiai mankókat.

Minden kezelés, beleértve az alternatív gyógyászati kezeléseket is, a betegségre és a tünetre reagál. Ez a tünetkezelési kettősség azt jelenti, hogy van egy betegség (és a tünete), és én majd felírok rá egy gyógymódot. Ez lényegében nem más, mint az inger-válasz elméleti séma, vagy más néven behaviorista modell, amelyet laboratóriumi patkánykísérletek igazoltak. Szerinted hányan érzik úgy, hogy a patkányok fiziológiája és biokémiája elég közel áll az emberéhez ahhoz, hogy az egészségügy a velük folytatott kísérletekre építsen?

Az egyik legnagyobb gond ezzel az inger-válasz sémával — amit észrevettem a kezeléseik során —, hogy bármit is teszel a betegséggel kapcsolatban, az csak energiát ad hozzá, és ezáltal továbbra is fenntartja az állapotot. Ha kezelsz egy betegséget, azzal a figyelmedet ráirányítod, azaz elfogadod a létezését. Amikor ezt teszed, lineárisabbá, kiszámíthatóbbá teszed magát az állapotot, és végeredményben életre kelted. Az biztos, hogy pont ezt nem akarod: mármint, hogy a betegség önálló életre keljen.

A „mi kontra ők” szemlélet alternatívája

A fenti szemlélettel ellentétben, amikor embereket gyógyítok, sokszor nehezen tudják leírni, hogy mit csináltam velük, vagy mi is történt. Először talán nem is igazán tudják, hogy egyáltalán történt valami, megjegyzem, amikor a tesztük felé intek a kezemmel, hirtelen elájulnak. De ami még jobb, hogy néha saját maguktól felvesznek valamilyen testhelyzetet, amely gyakran félelmetesen hasonlít a jóga- vagy a csikung-pozíciókra. Az, hogy ez automatikusan történik, anélkül, hogy előtte valaha is dolguk lett volna velem, arra a következtetésre engedi őket, hogy valami biztosan történt. Olyasvalamit akarsz, amit nem értesz, vagy nem tudod a hagyományos módon dekódolni. Ha nem tudod értelmezni azt, amit átélsz, akkor a fejedben nem tudod hova tenni a dolgot.

Én a mátrixenergetikát nem valami orvosi eszközként használom, amelyet alkalomadtán előránthatok az eszköztáramból, hogy aztán leküzdjek vele egy betegséget. Eleve jobb, ha nem is használjuk a „mi kontra ők” szemlélettel együtt. Ez elsősorban azért van, mert bármi, amit dualista szemlélettel vizsgálsz, éppen azt az állapotot erősíti meg, amelyik ellen küzdesz. Mindig hangsúlyozom, hogy az egészség és a betegség ilyenfajta megközelítése szorosan összekapcsolja az élményeidet a részecskealapú, azaz az általánosan elfogadott világgéppel. Én más megközelítést használok. Az egyént egy folyékony vagy hullámszerű tudatállapot részeként szemlélem. Az én felfogásom szerint az emberi test fotonokból áll. Ebből a kvantum-szemszögből nagyobb hatalmam van változást előidézni.

Ha ilyen módon látod a dolgokat, képes leszel tudatilag rákapcsolódni a valóság egy részegységére, ami egy sor különleges előnnyel jár- Ha ez sikerül, akkor elméletileg egy adott betegség kialakulásakor, trauma létrejöttékor - vagy közvetlenül előtte - elcsípheted a folyamatot, és egy teljesen új végkifejletet figyelhetsz meg. Így aztán biztosítod az eredmények új valószínűségi halmazát, és potenciálisan megváltoztatod az állapot vagy a probléma megnyilvánulását.

Hogyan lesz a problémahalmazból probléma?

Úgy vélem, az a tudat - vagy bármilyen elképzelés -, amely létrehoz egy betegséget, a saját „morfogenetikus mezőjét” hozza létre, hogy Rupert Sheldrake szavával éljek. Sheldrake azt állítja, hogy minden egyes faj esetében létezik egy csoportos energiamező, amelyet a csoport tudata, vagyis a morfogenetikus mező tart fenn. A tudat szempontjából valahányszor új információt vagy ismeretet adsz egy konkrét morfilíus mező adatbankjához, egy bizonyos fejlődési ponton tud létrejönni a kritikus tömeg. Ekkor az egész faj számára *vél*ik egyidejűleg elérhetővé az új információ vagy viselkedésminta; ezt a visszacsatolási rendszert morfikus rezonanciaként emlegetik, közismertebb nevén ez az ún. századik majom effektus.

A „századik majom” elnevezés onnan származik, hogy kutatók egy csoportja egy elzárt szigeten végzett megfigyelést egy majomfajjá kapcsolatban. Ezek a majmok kialakítottak egy új viselkedésformát: megmosták a krumplit, mielőtt megették volna. A kritikus tömeg elérésekor, amikor már elég sok majom megtanulta, hogyan kell krumplit

mosni, hirtelen a környező, távoli szigeteken is spontán elkezdtek az ugyanazon fajhoz tartozó majmok mosni a krumplit - pontosan ugyanolyan módon. Bár úgy vélték, ez nem több, mint spekuláció, és nem a kutatók megfigyelésén alapul a beszámoló, eredetileg mégis tényként tették közzé. Annak ellenére, hogy megpróbálták tisztázni a félrevezető tájékoztatást, a századik majom effektus népi legendává vált, amely ugyanúgy terjedt, mint maga a morfikus rezonancia.

Hasonló tanulmányt végeztek egy fehérpatkány-fajtaival is, amelyet több generáción keresztül idomítottak, hogy kitaláljanak egy vízzel feltöltött labirintusból. A patkányok első csoportját a kutatók csak nagyon hosszú idő alatt tudták megtanítani úszni. Nem tudom, átlagban mennyi időt vett igénybe, de egy laborpatkány várható élettartama biztos elég rövid. Amikor a patkányoknak végre sikerült megtanulniuk a feladatot, a kutatók feláldozták őket, és felnyitották a koponyájukat, hogy megnézzék, találnak-e szembetűnő változást az agysejtek felépítésében. Ennyit a motivációpusztító viselkedésről!

Az újabb generációknál is felállították az elődeiknek készített víz alatti labirintust, és bár a patkányok soha nem láttak ilyet, az ország összes laboratóriumában első nekifutásra ugyanolyan jól vagy még jobban teljesítették a feladatot, mint az előző generáció patkányai. Végül, a kutatók nagy meglepetésére, az azonos fajtájú patkányok mindegyikének veleszületett képessége volt, hogy elvégezze a feladatot, még akkor is, ha az elődeit nem tanították erre.

Én tettem egy nagy intuitív ugrást, amelyet — be kell, hogy valljam - nem igazán támaszt alá a patkányok sziszte-

tnatikus kínzásának köszönhető kutatási módszer. Egyszer megkérdezte az egyik tanárom, hogy amit az egyik páciensről mondtam neki, az a saját elképzelésem-e, vagy kutatás eredménye? Azt válaszoltam, hogy a gondolat a sajátom, és ahelyett hogy a régi, fáradt gondolkodást követném, amelyet a tudományos kutatás képvisel, inkább olyan ötletekkel rukkoltam elő, amilyenekkel még soha senki. Más szóval, a kutatás helyett a keresést választottam. Nos, én figyelmeztettelek. Amit most itt megosztok veled, az kizárólag a saját elmém szüleménye, ezért annak tartalmáért egyedül én vagyok a felelős.

Mi a jó a morfogenetikus mezőkben?

A morfikus rezonancia elmélete azt állítja, hogy minden egyes faj esetében a DNS egyfajta hangolóként funkcionál, amely utasításokat kap az adott faj morfogenetikus mezőjéből az adott biológiai entitás típusára és összetevőire vonatkozóan. A tudósok elismerik, hogy a biológiai szerkezeteket és azok minden egyes alkotóelemét, egészen a legkisebb atomig, gyenge elektromágneses mező veszi körül. A morfogenetikus modellben a mező *in-formálja* a DNS-t, hogy milyen (élet)formát hozzon létre az utasítások alapján. A mező az élet tervrajza, ahogyan Harold Saxton Burr is utalt erre könyvében (*The Fields of Life: Our Links with the Universe*).

Rupert Sheldrake írt erről egy bámulatos cikksorozatot a *Psychological Perspectives* című magazinban 1987 tavaszán. Az egyik cikk címe: *Elme, emlékezet, archetípus: Morfikus rezonancia és a kollektív tudattalan*. Sheldrake ebben rámutat,

hogy amikor televíziót nézünk, nem feltételezzük, hogy a képernyő'n látható apró képeket maga a tévékészülék alkotórészei hoznák létre. Van a készüléken egy hangoló, amely rááll a megfelelő frekvenciára vagy csatornára, és lehetővé teszi a tévé számára, hogy vegye az adást. Ha tönkretesszük a készüléket, akkor csupán megfosztjuk attól a képességétől, hogy ráhangolódjon arra az információs mezőre, amelyik az adás jelének elektromágneses mezőjében van.

Sheldrake magyarázata szerint, ha darabokra törsz egy mágnest, akkor sok apró mágnesed lesz, amelyek mindegyike saját mezővel rendelkezik. A mezők az élet tulajdonságait hordozzák. Minden szervnek, szövetnek, sejtnek és struktúrának megvan a hozzátartozó mezője. Sheldrake szerint ez határozza meg, hogy milyen szervek jönnek létre, és milyen tulajdonságokkal rendelkeznek. Az ő elképzelése szerint a te külső és belső tulajdonságaidat nem a szüleid DNS-én keresztül örökölted - ami egyébként a hardver -, hanem az emberi faj kollektív mezőjéből *töltötted le* az általános biológiai jellemzőket. Sajátságos jegyeidet és furcsaságaidat pedig - legalábbis részben - szüleid specifikus morfikus mezőjéből hívtad le. Ez a Mesterépítész terve, amely mintaként szolgál az „agyagkunyhó” elkészítésére.

Sheldrake a morfikus mező elméletét összekapcsolja a Jung által bevezetett archetípusok tanával. „Ha van egy tölgyfa, akkor kell lennie egy archetípusos mintának vagy formának, amelyik a tölgyfát reprezentálja” - magyarázza. Azt állítja, hogy az emberiség kollektív tudattalanja szolgál az emberiség kollektív memóriájának a háttéréül. „Ezzel azt akarom mondani, hogy az egész univerzumban hasonló elvek működnek, nemcsak az emberi faj esetében.”

Sheldrake kijelentette, hogy a morfikus mezők mindenre hatnak a növények növekedésétől kezdve a madarak költözési szokásain át egészen a „kollektív tudattalanig” - ahogy Jung nevezte. „A morfikus mezőkkel kapcsolatban az a lényeg, hogy az általunk ismert természet változó és alkalmazkodó. Bármí, ami egy adott mintára valamilyen véletlen folytán hatást gyakorol, vagy befolyásolja azt, okozati hatással bír a természetre anélkül, hogy a fizika törvényeinek ellentmondana.”

Nagyon szerettem azt az egyetemi tanulmányt is, amelyre Sheldrake hivatkozik. Ebben naposcsibéket egy szobába tettek egy olyan robottal, amelyen egy kotlóstyúk képe volt. A robotot úgy programozták, hogy véletlenszerűen mozogjon ide-oda; amikor azonban a csibék ránéztek, akkor a robot mozgásmintája a csibék felé tért el, még hozzá statisztikailag szignifikáns mértékben. Úgy tűnik - bár ezt már tizenéves koromban is gyanítottam -, hogy a „csibék” irányítják a világot.

Vakon követve ötleteit, bármerre is vitték őt, Sheldrake bátran mutatja be a társadalmi és spirituális rituálék erejét mint a kollektív morfikus mező kialakításának, felépítésének és fenntartásának egyik módját. „Általánosságban a rituálék igen konzervatív természetűek, és megfelelő módon kell végrehajtani őket, ami megegyezik azzal, ahogyan a múltban tették. A rituálékat a világon mindenütt a megfelelő mozdulatokkal, gesztikulációval, szavakkal és zenével adják elő. Ha van morfikus rezonancia - és én hiszem, hogy van -, akkor a rituáléknak ez a konzervativizmusa létrehozna a megfelelő feltételeket ahhoz, hogy morfikus rezonancia jöjjön létre azok között, akik a jelenben hajtják

vége a rituálét, és azok között, akik a múltban tették ugyanezt."

Sheldrake beszél arról, hogy a gondolatrendszereknek is megvan a maguk morfikus mezője, „területe”. Rávilágít arra is, hogy végső soron az egyes szakmákat is területenként szoktuk megnevezni: mérnöki „terület”, egészségügyi „terület” és így tovább. Ez számomra teljesen egyértelmű. Rájöttem, hogy ha nem tudom, hogyan kell egy olyan módszert vagy rendszert használni, amely hasznos lehetne a páciensem számára, akkor közvetlenül hozzáférhetek a szükséges képességhez vagy tudáshoz az adott téma morfikus mezőjén keresztül, így emiatt nem kell továbbképzésen részt vennem, vagy könyveket olvasnom. *Kölcsönvettem* például egy kínai akupunktőr tudását, hogy egyensúlyba hozzam az egyik páciensem meridiánjait.

Tényleg ezt tettem volna? Nem tudom biztosan. Úgy értem, lehetne bármi ilyesmit objektíven igazolni? Annyit viszont tudok, hogy amikor efféle művelek, általában „hozzájutok” olyan információkhoz, amelyekre éppen akkor szükségem van. Az előadásaimon mindig elmondom a résztvevőknek, hogy „kölsönvehetik” mátrixenergetikai képességeimet, ha igazán erőteljes élményben akarnak részesülni. Gyakran behunyom a szemem, és rácsatlakozom Mark Dunn barátom megérző képességeire. Amikor ezt teszem, „tisztán látok” dolgokat, amelyek egyébként nem jelennének meg előttem.

Amiről itt beszélek, az lehetséges - legalábbis könnyű elképzelni, hogy az. A kvantumtudomány megmutatta, hogy a kvantumvilág hatásai nem helyhez kötöttek. Ez azt jelenti, hogy az információk a foton szintjén fonódnak ösz-

ize. Ez a felfogás kitarja a kapukat az olyan jelenségek előtt, mint a telepátia. Hallottad már a mondást, hogy „a nagy elmék egyformán gondolkodnak”? Amit most olvastál a morfikus rezonanciáról, az alapján talán már könnyebben megérted, hogyan férhetünk hozzá a világegyetem intelligenciájának végtelen tárházához, és hívhatjuk le az információt a tudatunkba.

Arra akarok kilyukadni, hogy ha megszabadítod a gondolkodásodat a normál, lineáris mintáktól, akkor hozzáférhetsz, és közvetlenül letölthetsz tudást a nullponti energia-mezőről, amelyet a fizikusok Isten Elméjeként emlegetnek. Ez az egyik oka annak a mondásomnak, hogy a mátrix-energetikához egyáltalán nem kell semmit sem tudnod. Nem kell tudnod semmit, nem kell tenned semmit, ugyanakkor hozzáférhetsz a Mindenhez, ami az Egy része.

Úgy gondolom, hogy a gondolatrendszerek, mint például a gyógyító technikák, egy adott morfikus mezőn belül saját részegységüket képviselik, és ebből előnyt kovácsolhatsz. Minél régebb óta használnak egy technikát, és minél több ember használja azt, annál erőteljesebb és hatékonyabb lesz. A technikákat stilizált metodológiák és hitrendszerek jellemzik, amelyek az adott rendszer megalapítóján vagy a gurun keresztül jutnak el a hívekhez.

Mindig azt mondták nekem, hogy ne keverjem-kutyuljam a rendszereket, de sohasem értettem, hogy miért. Alapvetően kételkedő és makacs természetem van. Hajlandó vagyok bizonyos dolgokban hinni, amennyiben meghozzák a beígért eredményeket. Az eredmények számítanak mindenben, nem az üres tények és elméletek. Ha status quót akarsz, csak rajta! Én nem akarok statisztici-

kai adat lenni. Ha kidobnak az ajtón, bemászok az ablakon.

Egy egyszerű példával élve, nézzük meg a reiki néven ismert gyógyító rendszert. Szerintem a reikiszimbólumokba fektetett energia, és az, hogy a reikigyógyítók rá tudnak csatlakozni, ugyanazon az elven alapul, mint a morfikus mezők. Mi van akkor, ha a morfikus mezők nem csupán az élő szervezetekben vannak aktívan jelen, hanem a gondolát-es hitrendszerekben is? Minden rendszer vagy gondolatirányzat energetikai szinten egy bizonyos morfikus mezőből áll. Mindenki, aki egyetértésben van az ehhez tartozó csoportnak a tudatával vagy az energiájával, teljes mértékben hozzáférhet a rendszer erejéhez és információs mezőjéhez.

A reiki - vagy bármilyen más gyógyító rendszer - alkalmazása egy kicsit olyan, mintha te volnál Kirk kapitány, aki hozzáfér az *Enterprise* csillaghajó fézerbankjának hatalmas adatbázisához.* Ha a technikák, a gondolatrendszerek, valamint az érzések saját morfikus mezőt képeznek, akkor amint képes vagy ezeket lehetséges valóságként felfogni - például mint reikigyógyító -, te is hozzáférhetsz ezekhez az erőkhöz. Talán ezért helyeznek a reikimesterek olyan nagy hangsúlyt arra, hogy a szabályokat be kell tartani, és mindent azok alapján kell csinálni. Ha teljes szívedből és meggyőződéssel alkalmazod a technikát, vagy hajtod végre a rituálét, akkor eggyé válsz annak a valóságnak a részegységével, amelyet ők megfigyeltek és létrehoztak.

Bármelyik olyan ember tudása vagy tapasztalata, aki valaha is alkalmazott valamilyen tudományt, elérhető azok

* A StarTrek (Űrszekerek) filmsorozatról van szó — a Szerk.

számára, akik rákapcsolódnak erre a közös valóságra. Az a lényeg, hogy teljesen rá kell hangolódni az adott dolog hullámhosszára úgy, hogy gyakorlatilag eggyé válsz vele. I la csak félgőzzel állsz neki, nem fog menni: *azzá kell válnod*. Amikor ez megtörtént, összeköttetés alakul ki közted és a morfikus mező erőhálója között, és együtt rezonáltok. Ilyenkor történnek csodák, varázslatosnak tűnő gyógyulások, hiszen össze vagy kötve az univerzum energiájának hatalmas adatbázisával - aminek köszönhetően bármi megtörténhet.

Nagyon jó példa erre az, ami nemrégiben történt velem a rendelőmben. Van egy páciensem, aki évek óta szenved állkapocs-ízületének funkciózavaraitól. Már több fogorvos és fogtechnikus is próbált rajta segíteni, mindhiába. Az egyik orvos azt javasolta, hogy szét kellene törni az állkapcsát, majd újra összeforrasztani. Ennyit a természetes testépítésről! A betegemet meg akarták győzni, hogy ez egy hagyományos és széles körben alkalmazott eljárás erre a problémára. Ő azonban úgy döntött, inkább nem kér belőle.

Egy napon a rendelőmben éppen ezt mesélte, amikor hirtelen inspirációt kaptam vezetőimtől. Amikor a beteg egy új szájsebészről kezdett beszélni, akit szintén felkeresett a bajával, hirtelen valami jó érzés fogott el a dokival kapcsolatban: „Hm, azt hiszem, vele együtt tudnék működni. Tud néhány jó dolgot” - gondoltam. Szellemi vezetőim azt az utasítást adták, hogy hozzak létre egy sablont az orvos tudásából, és ültessem be a páciensbe. Nem kérdeztem, ezt vajon hogyan lehetne megvalósítani, egyszerűen ki nyújtottam a jobb kezem, és lelki szemeimmel láttam, ahogy létrejön egy fénykorong vagy hologram. Amikor lát-

tam és éreztem, hogy kész van, mentálisan áthelyeztem a mintát a beteg energiamezejébe. Összeesett, rá a masszázstasztalra, és mély transzba merült.

Amikor újra magához tért, fülig ért a szája. Jobbra-balra mozgatta az állát, és felkiáltott: „Megszűnt a fájdalom!” Később, még ugyanazon a héten visszament ahhoz a szájszembészhez, akinek a tudását „kölcsonvettem”, aki nem akart hinni a szemének. A beteg elmondása szerint a doki először megnézte a röntgenfelvételeket, majd elkezdett gyorsan keresgélgni a jegyzeteiben. „Nem hiszem el. Hogy lehet ez?” Nyoma sem volt azoknak az elváltozásoknak, amelyeket nagy gonddal összegyűjtött és lejegyzetelt. Az orvos tudni akarta, mivel értem el ezt az eredményt. Ami persze mellette szól, hiszen sok más emberrel ellentétben, akik egy új információval szembesülve, egyszerűen elfogadják, amit látnak, ő kíváncsi lett. A betegem azt mondta, hogy az orvos hamarosan küldeni fog hozzám még néhány próbaesetet.

Egy helyi neurológus is hallott rólam az egyik betegétől. Küldött is nekem egy „alanyt”, hogy letesztelje, mit tudok. A beteg tünetek tömkelegétől szenvedett. Nagyon rosszul aludt éjjelente, már ha egyáltalán aludt valamit. Több helyen is izomfájdalmai voltak, beleértve az állkapocs ízületeit. De a legrosszabb az volt, hogy cukorbetegsége nem reagált az inzulinkezelésre. A mátrixenergetika alapelveit használtam, és a nő állapota néhány látogatás után gyors javulásnak indult. Ez nagyon kíváncsivá tette a neurológust, és személyesen is felkeresett.

Egy szombat délelőtt egy jóképű fiatalember sétált be a rendelőmbé, és lelkesen kezét rázott velem. Egy kicsit megijedtem, és attól tartván, hogy összetorlódnak a betegeim,

megkérdeztem, először jár-e nálam. Attól féltem, az asz-szisztensek esetleg egy időpontot egyeztetett két betegre. Mosolyogva elmondta, hogy ő az az orvos, akit vártam. Megkönnyebbültem, ugyanakkor egy kicsit meglepődtem könnyed, természetes viselkedésén; majd kezét két tenyere-m közé véve, szívélyesen üdvözöltem.

Leült egy üres székre a kezelőmben, és erősen koncent-rálva figyelte, ahogyan közös betegünkön dolgoztam. Kezdte oldalra dönteni a fejét, miközben a szemöldökét egyre jobban összeráncolta. Gondoltam: „Ajjaj, most aztán megkapom a magamét!” Hirtelen felugrott a székről, és a kezelő másik sarkából gyorsan odasietett hozzám. A vál-lamra tette a kezét, és csodálkozó arckifejezéssel felkiáltott:

- Maga manipulálja a kvantummezőt!

Széles vigyorral azt feleltem:

- Azt hiszem, igen. Köszönöm, hogy észrevette!

- Király! - fűzte hozzá.

Még egy utolsó történet annak megértéséhez, mekko-ra erő és tudás lehet azonnal a tiéd, ha kapcsolódsz, és elen-gedsz minden félelmet és korlátot. Nemrég történt, hogy San Diegóban egy előadáson egy jól megtermett ember ha-talmas mosollyal az arcán odajött hozzám a gyakornoki csoportban. Szeretettel átölelt, és könnyekkel a szemében a következőket mesélte:

„Ortopéd sebész vagyok, és Dubaiban dolgozom. Egy hónappal ezelőtt az egyik ismerősöm hívta fel a figyelme-met az ön honlapjára. Megnéztem a videót, ami felkeltette az érdeklődésemet. Egy gerincferdülés korrigálását de-monstrálta. Láttam, ahogy a beteg hátán megérintett két pontot az ujjával, majd a nő hirtelen elájult, és óvatosan

a földre fektették. Teljesen elképedtem, mert amikor újra magához tért, és felállt, a gerince normális volt! Arra gondoltam, ha ön megcsinálta, akkor én is meg tudom! Volt egy huszonnyolc éves betegem, akinek kifoszkoliózisa volt (púpos és oldalirányú görbület a gerinc középső' szakaszán). Megérintettem két pontot a hátán, és úgy tűnt, hogy rövid időre eszméletét veszítette. Néhány pillanat múlva, amikor magához tért, megdöbbenve fedeztem fel, hogy teljesen helyrejött a deformitás! Ez egy különösen nehéz eset volt, és műtéti úton sem lett volna könnyű helyrehozni. Három héten keresztül folyamatosan visszarendeltem a beteget, gondolván, hogy a betegség visszatér, de nem tért vissza. A negyedik héten megkérdezte, mit csinálunk ezután, és azóta nem hallottam felőle. Felmentem a weboldalára, és láttam, hogy a héten Kaliforniában oktat, ezért felpattantam egy gépre, és most itt vagyok!"

Mindketten könnyekre fakadtunk, és úgy öleltük egymást, mint az elveszett testvérek. Volt olyan kedves, és később, a nap folyamán mindenkivel megosztotta történetét. Leírhatatlanul boldog és hálás voltam a sorsnak, hogy taníthatom ezt az elméletet.

Ha valaki más szemével nézed a hitrendszereket, csak annyit fogsz látni belőlük, amennyit az adott szemlélő szűrője átenged. A *Mi a csudát tudunk a világról?* című film-ben elmesélnek egy történetet, amikor Kolombusz elérkezett az új világba, és az őslakosok hiába nézték, nem látták az öbölben horgonyzó, hatalmas hajókat. Soha azelőtt nem találkoztak még ilyesmivel, ezért az elméjük megszűrte és törölte azokat a vizuális információkat, amelyek nem illettek bele az általuk felállított valóságképbe; nem képez-

te addigi paradigmájuk tapasztalati részét. A törzs sámánja azonban látta a hullámveréseket, és azáltal, hogy elkezdett valamit keresni, amiről nem tudta, hogy néz ki, átváltott egy olyan érzékelési állapotba, amelyben másként szemlélt. Végül meglátta a hajókat, és el tudta magyarázni a többieknek, hogy mit keressenek.

Érdekes módon Alexandra Bruce lebilincselő olvasmányában, a *Beyond the Bleepben* azt írja, nem érti, hogyan kerülhetett be ez a történet a filmbe. „Elcsépett, alaptalan városi legendának” tartja, és azt állítja, hogy soha senki sem tudta bizonyítani az eredetét. Valószínűleg igaza van, de nekem attól még tetszik a sztori. Ez is csak egy példa arra, amit jómagam úgy hívok, hogy „hasznos kitaláció”. Annak eshetősége, hogy nem igaz, még semmit sem csökkent metaforikus értékén, hogy elménket arra ösztönözze, hogy számba vegye olyan dolgok létezését, amelyekben reménykedünk, de nem látjuk. Ha ez segít meglegelni a te „hajódat”, akkor egy fikarcnyit sem számít, hogy az csupán a képzelet tengerén vitorlázik.

Amikor felébredek, minden reggel keresem az „állapot” hajóit, amelyeket csak akkor láthatok, ha belépek egy nem általánosan elfogadott valóságba. Minden nap felteszem magamnak a kérdést: „Mi az, amire nem gondolok, mi az, amit nem észlelek, pedig ha észrevenném, az mindenki számára hasznos lenne?” Tony Robbins szokott beszélni a kérdés erejéről. Azt javasolja, hogy tegyél fel magadnak naponta öt olyan erejű kérdést, amely paradigmaváltásra kényszerít. Ha rendszeresen új típusú és kihívást jelentő kérdésekkel bombázod az agyadat, egy idő után rááll erre a programra, és elkezdsz újszerű válaszokat adni.

Ne félj őrültnek lenni!

Külön téma lehetne, hogy a modern nyugati társadalom soha nem tapasztalta meg, és nem is értette a sámáni világszemléletet, amely több olyan valóságsík érzékelését foglalja magában, amelyek a tapasztalt sámánok számára könnyen elérhetőek, és jól eligazodnak bennük. Számunkra az alsóbb világba tett utazás csak olyasvalamivel hasonlítható össze, amelyet elfogadunk, vagy legalábbis hallottunk róla, mint például a Jung-féle aktív képzelet vagy vizualizáció. A sámánok és kultúráik számára azonban az alsóbb és felsőbb világok alapvető sámáni fogalmak, és annyira valóságosak, mint - ahogyan ők nevezik - a középső világ; vagyis a Nyugatom elfogadott egyetlen valóság.

Előfordulhat, hogy valakire, akinél skizofréniát állapítottak meg, és elzárták a társadalomtól, vagy pszichoaktív gyógyszeres kezelésnek vetették alá, hogy rákényszerítsék a „helyes valóságképet”, egy másik kultúrában úgy tekintenek, mint ritka és nagyon értékes spirituális adottságok kiváltságosára? Persze ezzel nem arra célzok, hogy a sámánok skizofrének, vagy hogy a skizofréneknek le kellene állniuk a gyógyszerekről, és inkább dobot verniük és csörgőt rázniuk helyette. Csupán arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy ami egy bizonyos gondolkodás szerint őrültségnek tűnik, az a megfelelő környezetben és más szabályok alapján talán igenis mtíködő világnézetet, sőt szükséges képességet takar.

Az, hogy mennyit vagy képes érzékelni és gondolni, meghatározza, hogy mit vagy képes elérni. Egyszóval, ha megtanulod egy bizonyos módszer vagy bármilyen mástól vett gondolkodás szabályait és hitrendszerét, akkor félve-

szed ennek a technikának vagy rendszernek a szemellenzőit. Ezekhez a tanult szabályokhoz igazodnak az elvárásaid is. Amint elkezdesz kételkedni vagy más nézőpontból szemlélni, félsz, hogy felborul a valóságról addig alkotott képed. Ez pont ugyanaz a jelenség, amelyen a fizikusok törik a fejüket. Miért viselkedik az elektron részecskeként, amikor figyeljük, de hullámként, amikor más elvárásokkal szemléljük, vagy egyáltalán nem figyelünk rá? *Isten hozott a Heisenberg-féle határozatlansági reláció birodalmában!*

Na most akkor: ha elégedett vagy azzal, amit az életben elérsz, és képes vagy manifesztálni mindazt, amire fókuszálsz, akkor én mondom neked, bármit is csinálsz, abba ne hagyd. Ha viszont nem tetszik a dolgok alakulása, akkor tudd, hogy megvan benned minden képesség ahhoz, hogy a valóságot másként vizsgálj és érzékd. Nem szabad persze nevetséges túlzásokba esni! Itt is, mint az élet bármely más területén, engedd, hogy a józan ész vezéreljen. Ha például az autóban ülök egy nagyon forgalmas úton, akkor eszembe sem jutna úgy előzni, hogy megpróbáljak ráállni az előttem haladó kocsifrekvenciájára, és úgy menjek át rajta. Mindenki hallott már olyan nagy tudományos felfedezésekről, amelyek véletlenül születtek; na, ez nem az. Tudom, hogy a metafizikusok imádják azt mondani, hogy nincsenek véletlenek, de azért én még „véletlenül” *sem* szeretnék balesetet okozni!

A kitalált valóság ereje

Az javasolom, ha más szemmel akarod nézni a valóságot, akkor olyan valóságot alkoss, amely segít az embereken, fel-

emeli az emberiséget, és jó ügy érdekét szolgálja. Az egyik nagyszerű módszer mestere, dr. Victor Frank, aki nagy megtiszteltetésemre a tanárom volt, kifejlesztette a tesztelés és kezelés egyik reflexalapú rendszerét, a TBM-et, a Total Body Modification.* A módszer az elmúlt harminc év során önmagát igazolta; alkalmazói képesek voltak kezelni az emberiséget sújtó betegségek javarészét. Kitalált egy olyan valóságot, hogyha a máj reflexpontját tesztelte, és a beteg gyenge izomtónussal válaszolt, akkor a máj beteg volt.

Nem érte be ennyivel, ezért kifejlesztett egy korrekciós rendszert, amelyet szakaszosan hajt végre a gerinc mentén: minden egyes szerv reflexpontjához más és más korrekciós sorozat tartozik. Szóval teszteled a máj reflexpontját, alkalmazod a módszert, majd újrateszteléskor az izom erős. Na és akkor mi van? Nem úgy tűnik, hogy sok minden történt volna... azon az apróságon kívül, hogy amit csináltál, az néha visszafordítja a máj megbetegedését. Nem hiszem, hogy ennek minden egyes alkalommal meg kell történnie ahhoz, hogy statisztikailag szignifikáns adatokat kapjunk, ugye?

Én épp egy TBM-szemináriumon voltam, amikor felállt egy fiatal orvos, és elmondott egy történetet, amelyik az egyik korábbi workshopomon történt vele. Amikor hazament, az apja prosztatata-reflexpontján gyenge izomválaszt tapasztalt, ami nem volt túl meglepő, tekintve, hogy nemrég diagnosztizálták prosztatatarákkal. Az újdonsült TBM-rajongó levezette a korrekciós sorozatot, majd újratesztelte a reflexpontot, amely „notmál” eredményt mutatott. Ha

* Teljes testmodifikáció - *a Ford.*

itt abba hagynánk, talán azt mondhatnád, hogy érdekesnek érdekes, de nem eget rengető. Na, akkor hallgasd meg a történet másik részét is, mielőtt véleményt mondanál. Amikor a doki apja visszament a kórházba, az összes vizsgálati eredmény normál értékeket mutatott, ami arról tanúsított, hogy a rák rejtelmes módon eltűnt - és ami egészséges prosztatára utal. Na, ehhez mit szólsz? Szerintem már nem Kansasben vagyunk, Toto.

Gyakornokom, dr. Mark Dunn elég ferde szemmel nézett a TBM-re és más egyéb furcsa, ám hatékony módszerekre. Mindig azt mondta, hogy: „Miféle kuruzslás ez! Ilyen a világon nincs!” Amikor a betegek kimentek a kezelőből, félrevonta őket, és megkérdezte: „Jól van, nekem elmondhatja az igazat. Mi folyik itt?” Mire a betegek így válaszoltak: „Jaj, maga nagyon szerencsés ember, hogy nála tanulhat. Olyan sokat segített nekem. Nem is tudom, mit csináltam volna, ha ő nem lenne”... és így tovább. Ettől aztán dr. Dunn csak még inkább felhúzta magát. Reggelente így üdvözölt, amikor a rendelőmbe ért: „Jó reggelt. Mondtam már, mennyire utállak?” Azt hiszem, csak részben viccelődött, hiszen amit tőlem tanult, az fenekestül felforgatta addig stabil és ésszerű világát, sőt gyakran teljesen szemben állt azzal is, amit az orvosi egyetemen tanult.

Kilenc hónapon keresztül figyelte a munkámat, először csak ült a kezelőben, ahol én és a betegek voltam. Egy idő után eljutott oda, hogy minden ott töltött másodpercet gyűlött. Végül aztán úgy döntött, amikor kezdtek saját betegek is lenni, hogy az egyik páciensén, akinek nagyon macacs, krónikus székrekedése volt, kipróbálja a TBM-t. „Mit veszíthetnék?” - gondolta magában, és a tanult mó-

don elvégezte a kezelést a vastagbél reflexpontján, mivel az gyengén reagált.

Kizárt dolog, hogy ami ezután történt, annak valamiféle köze lenne a placebohatáshoz. Dr. Dunn abszolút meg volt győződve arról - és gondolom, hogy tudattalan testbeszédén keresztül ezt le is kommunikálta a beteggel -, hogy semmi sem fog történni. Mindkét fél várakozásait felülmúlva, a beteg hirtelen kuruttyolást érzett régóta nyugvó hasában, és kiviharzott a mosdóba. Ez volt barátom első személyes élménye a furcsa vagy „sarlatán” orvoslás alkalmazását illetően. Azóta úgy véli, a TBM valójában a Totális Bél Mozgás rövidítése.

A következő két betege, akikkel kipróbálta ugyanezt, nem számolt be említésre méltó javulásról. Megkérdezett, hogy ilyenkor mi van. Mire én:

- Remélem, élvezted a vakációt, mert mostantól kezdve kemény munka vár rád!

Isten hozott a TBM vagy bármi más bizonytalan világában. Néha az élet megy, mint a karikacsapás, és mi is megyünk vele. Mark ezután - ha nem is tudatosan - valami briliáns dolgot művelt, hogy visszacsatolást kapjon erőfeszítéseit illetően: olyan keményen dolgozott, és olyan sok mindent csinált az egyes betegek kezelése során, hogy azok egytől egyig mind elhányták magukat. Ezután semmi kétsége nem volt afelől, hogy amit csinál, az működik; csak-hogy most már azt is tudta, hogy nem úgy működik, ahogyan azt ő akarta.

Azáltal, hogy minden betegét meghánytatta, tudat alatt kiválasztott egy látható eredményt, amely racionális elméje előtt objektíven bizonyította, hogy történt valami. Né-

hány hónap elteltével sikerült irányítása alá vonni ezt a lelkes hozzáállásból származó, nem kívánt mellékhatást, és azóta folyamatosan fejleszti képességeit.

Az előzőekben olyasmiről esett szó, amit nagyon fontosnak tartok a mátrixenergetika szempontjából. Egy kicsit olyan ez, mint a külügy hozzáállása Reagan elnök vezetése alatt, amikor a szovjetekkel fegyverzetcsökkentési tárgyalásokat folytattak: Bízz, de ellenőrizz! Bármin is dolgozol, mindig kell valamilyen visszacsatolás: „Az történt, amire gondolkodok? Épp az ellenkezője? Elhiggyem, megbízhatok benne? Számíthatok rá?” - de itt van a huszonkettes csapdája is, mivel saját tapasztalataim alapján, amíg hiszel és bízol valamiben, addig függsz is tőle. Hasonló ez ahhoz, amit spirituális tanítóim mondanak. Az alkimisták manifesztációinak és a mesterszintű spiritualizmusnak van ugyan receptje, de ha rájössz, hogy mi az, már nincs is rá szükséged, hiszen te magad váltál olyanná az odavezető úton.

Ha elfogadjuk a fizika jelenlegi törvényei által felállított megkötések némelyikét, akkor a valóság az esetek többségében csak annyi, amennyivé te magad teszed. Más szavakkal élve, az általad meghatározott valóság attól függ, hogy hogyan viszonyulsz hozzá. A saját valóságképed jelentését kell oly módon újrakonfigurálni, hogy valahányszor saját vagy mások életkörülményein próbálsz változtatni, mindig megbízható eredményt kapsz. A jó hír az, hogy csakúgy, mint minden más dolog az életben, sok-sok gyakorlással ez is egyre jobban megy. Azt hiszem, hogy minél konkrétabb célra összpontosítasz, annál inkább hozzáférsz annak a morfikus mezőnek az univerzális erejéhez, amely tartalmazza azokat a lenyomatokat - vagy mátrixot -, amelyekre neked

szükséged van. Csak dörzsöld és fényesítsd az a lámpást, amíg a szellem elő nem bukkan.

Alakítsd ki saját nyerő módszereidet!

Mint ahogy már korábban is említettem, a mátrixenergetikában nem szeretünk „betegségekkel” foglalkozni, mivel azzal egyszerűen csak tovább erősítjük magát a bajt. Időnként azonban egy adott betegség, mint például a rák esetében nem tudjuk figyelmen kívül hagyni a betegséggel kapcsolatos valóságképet. Ha a rákot úgy kezeled, mint saját morfikus mezővel rendelkező jelenséget, talán könnyebben megérted a probléma nehézségi fokát. Számításba kell ugyanis vennünk mindenkit, aki valaha rákos volt, az összes rákkal kapcsolatos szöveget, cikket, írást, amelyet valaha közzétettek és az összes módszert, orvost és intézményt, amelyek kapcsolatban álltak a betegség kezelésével. Ráadásul ott vannak még azok a túléléssel kapcsolatos erőteljes kérdések is, amelyek a betegséggel kapcsolatban élnek a köztudatban.

Ez egy hatalmas erőmező, és nem tanácsos szembeállni vele. A létrehozott valóság szabályait megkerülve kell megközelítened, mert nem valószínű, hogy másként megnyernéd a játszmat. Új frontvonalat kell kijelölni. A legjobb, ha elkerülsz a konfrontációt az ilyen erejű betegségekkel. Dr. John Christopher, az elismert fitoterapeuta mindig azt mondta, hogy nincsenek gyógyíthatatlan betegségek, csak gyógyíthatatlan betegek.

Ha egy adott probléma, amelyen dolgozol, leküzdhetetlennek tűnik, miért ne változtatnál egy kicsit a szabályokon, és

próbálnál ki valami mást, amire esetleg még soha senki nem gondolt? Amikor megszólal benned egy csöndes kis hang, és amit mond, az felemelő, és jónak tűnik, miért ne adnál neki egy esélyt? Soha nem tudhatod, talán épp egy új valóságkép vagy egy új lehetőség küszöbén állsz. Talán kidolgozol egy új rendszert, és saját fejlesztésű módszered mesterévé válsz. Változtass a szabályokon, hogy ne csak mindig azt kapd, amit eddig.

Amikor megtanulsz autót vezetni, rájössz, hogy mindenki ugyanazt a szabályrendszert használja. Mindenki tudja, mit jelent a balra, illetve jobbra fordulás, bár nem mindig szokták egyértelműen jelezni a választott irányt. Hasonlóképpen megvannak valóságunk megfigyelésének szabályai is, amelyekkel nagyjából mindenki egyetért. Ha például lenézel a padlóra, biztos lehetsz abban, hogy az nemigen fog a lábad alatt elolvadni - hacsak nem a pszichedelikus drogok korában nőttél fel, és túl sokat „szívtál” magadba abból a kultúrából. Vagy túl sok időt töltöttél szállodai szőnyegminták nézegetésével!

A valóságkép megváltoztatása kvantum módra

Ma úgy tudjuk, hogy a kvantumfizikának fodrozódó hatása van valóságészlelésünkre (mint egy tóba dobott kavicsnak). A valósággal kapcsolatos képalkotásunk paradigmaváltását jól szemlélteti a *Mi a csudát tudunk a világról?* című film, amelyre már utaltam. Az atomszerkezet hagyományos modellje egyértelmű és könnyen felfogható volt. E szerint a modell szerint az atomot egy atommaggal ábrázolták, amely egy protonból és egy neutronból áll. Az atom-

mag körül keringett az elektron egy többé-kevésbé elliptikus és nagyon is kiszámítható pályán. Amint azonban a kvantumfizikusok elkezdtek közelebről is megvizsgálni ezt a modellt, rájöttek, hogy az elektron mozgása nem is olyan egyértelmű.

Ahelyett, hogy az imént felvázolt, jól érthető matematikai modellt követné, úgy tűnik, hogy az elektron ennél valami sokkal érdekesebbet tesz, még ha azt egy kicsit nehéz is felfogni. A kvantummodell szerint az elektron valószínűségi pályákon mozog, és csak akkor kerül kiszámítható pályára, amikor megfigyeljük. Abban a pillanatban, amikor tudatunkkal belépünk az elektron útjának érzékelésébe, az anyagi valósággá válik. Azáltal, hogy kapcsolatba kerülünk vele, az elektron a végtelen lehetőségek közül azt a valószínűségi pályát „választja”, amelyikre megfigyelésünk által rákényszerítjük. Más szóval, amikor így látjuk az elektront, akkor a látszólag kiszámíthatatlan, hullámszerű viselkedésből átvált a valóság részecskeszintű megnyilvánulásába. Tehát sosem tudhatjuk igazán, hogy mit is csinál az elektron, amikor nem látjuk.

Érted már, mennyire fontos a megfigyelés? Amikor a tudat is bekerül ebbe az egyenletbe, akkor az a hullám ún. összeomlását (hivatalosan a hullámfüggvény vagy állapotvektor összeomlását) eredményezi. Szubatomi szinten már többször is bebizonyították, hogy nem lehet egyidejűleg megvizsgálni egy részecske impulzusát, sebességét és helyzetét. Ha rögzíted az egyik jellemzőt mérésrel, akkor mindig elveszíted annak korolláriumát. Egy jó néhány évvel ezelőtt elvégzett kísérletben a tudósoknak sikerült egy mélyhűtött vákuumkamrában a fény sebességét 61 km/h-ra

csökkenteni. A kísérlet közben a vákuumban megfigyelt molekulák helyzete teljesen eltűnt!

A kvantumelv alkalmazása a mindennapokban

Szem előtt tartva a megfigyelés fontosságát, olyasvalakinek, aki először találkozik a mátrixenergetikával, a következőket szoktam mondani:

Azt hiszed, hogy szilárd anyagi részecskékből állsz, és a problémáid is fizikai jellegűek, de ez nem így van. Ha le-redukálnánk téged a legkisebb alapvető szerkezetig, azt látnánk, hogy az alkotóelemek hierarchikus rendjéből tevődik össze a tested (mintha sztereólátvány lennél). Egy bizonyos értelemben a tested nem is létezik abban a formában, ahogyan te azt látod. Hadd magyarázzam meg, mit is értek ezalatt.

A test szervek rendszeréből épül fel. Olyan rendszerek, mint például a légzőszervrendszer, az emésztőszervrendszer, a szaporodó és a kiválasztó szervrendszer stb. Ezek a rendszerek szervekből, azok pedig különböző speciális szövetekből állnak. A szöveteket sejtek képezik, amelyeket morfológiájuk és funkciójuk alapján osztályozhatunk. A sejtek szénelapú molekulákból, a molekulák pedig atomokból állnak.

Nos, ezen a ponton testfelépítésünk lineáris fizikai modellje kezd egy kicsit problémássá válni. Az atommagnak két szerkezeti összetevője van, amelyeket proton és **neutron** néven ismerünk. Az elektron valószínűségi pályákon mozog, mint ahogyan azt már megtárgyaltuk. Azt (eltételezik, hogy amikor a tudósok megpróbálják megmérni vagy meg-

figyelni a „tényleges” pályát, maga a mérés mint olyan okozza az összes lehetséges hullám összeomlását egyetlen valószínű pályára. Ennek az új pályának így már nagyobb előfordulási valószínűsége lesz, mivel a megfigyelés az összes többi lehetséges kimenetelt limitálta, vagyis a hullámfüggvény összeomlását okozta.

Valóban, szubatomi szinten minden érzékeny a megfigyelő hatására. Ha ezt végigvezeted egészen a máig felfedezett legkisebb egységig, akkor eljutsz a fotonig, amely a fény alapegysége. A fotonok - mint ahogy már említettem — a megfigyelés tárgyától függően hullámként és részecskeként egyaránt előfordulhatnak. Ha a megfigyelés maga megváltoztatja a megfigyelés tárgyának formáját vagy viselkedését, akkor a tudatot is bele kell venni ebbe a leírásba, méghozzá annak aktív és szerves részeként. Azt is mondhatnánk, hogy azok a fizikai elemek, amelyekből az anyagi világ összetevődik, akkor kelnek életre, amikor megfigyeljük őket. És itt van fizikai létünk alapjának lényege: az ember fényből és információból vagy tudatból áll.

Annak illusztrálásaként, hogy ennek mennyi köze van hozzád, nézzünk meg egy valós példát. Egyszer bejött hozzám egy kanadai férfi, hogy tudnék-e segíteni neki lemerevedett, szakkifejezéssel élve befagyott vállán. Ez egy nagyon fájdalmas állapot, amely nagymértékben beszűkíti az érintett vállnak és karjának mozgásterét. Klinikai jellemzője, hogy elhúzódó, krónikus állapotról van szó. A műtét vagy fizioterápia ritkán hoz javulást. Sőt nagy valószínűséggel arra fognak inkább megtanítani, hogy hogyan élj együtt a fájdalommal. Az ilyen esetekkel kapcsolatban nekem sem

voltak jó eredményeim. Amikor viszont ez a férfi eljött hozzám, megtörtént a nagy áttörés.

Akkor már körülbelül hat hónapja volt ebben az állapotban, mindenféle javulás nélkül. Miután elmondta, hogy senki sem tudott segíteni rajta, arra gondoltam, hogy: „És azt hiszi, majd itt más lesz a helyzet?” Körülbelül egy órán át szenvedtem, hogy valamilyen módon csökkentsem a fájdalmát, vagy legalább javítsak a mozgathatóságán, és szó szerint beleizzadtam. Akkor nem voltam tisztában vele, de be voltam zárva az ún. „problémaközpontú gondolkodásba”. Hogy eljátszhasd a probléma-játékot, ahhoz látnod kell magát a problémát, fel kell fognod azt is, hogy előtted soha senkinek nem sikerült változtatni rajta, elő kell hívnod minden egyes alkalmat az életedből, amikor nem sikerült valami, mindezt add hozzá egy gyulladáshoz, és máris úgy érzed magad, hogy elhagyott minden tudásod, tehetetlen vagy. Most aztán jól felfegyverkeztél, hogy változtass a beteg állapotán. Oöö - vagy mégsem?

Mint egy nyúzott eb, úgy éreztem magam, és már épp ott tartottam, hogy beismerem a vereséget, amikor belső fülem kacagást hallott. Persze tudom, hogy a saját elmém-ből jött a hang, mégis úgy tűnt, mintha ez az angyali kacaj a szoba falairól pattogott volna le. Egy gúnyos hang emelkedett ki belőle, amelyik azt mondta: „Nézzétek, hogy erőlködik! Miért hiszi, hogy ezt így kell?” Ehhez jött még egy másik hang, a kezelő másik sarkából: „Mert nincs ön-bizalma.”

„Igen — mondta az első hang nagy egyetértésben -, amiatt, ahogyan kiskorában bántak vele.” A második hang nevetve így szólt: „Csak képzeld azt, hogy nincs is ott!” „Mi?”

- gondoltam, miközben ránéztem a beteg merev vállára. A körülöttem zajló furcsaság következtében teljesen kikölkentem a problémakörből. Most már „láttam is, nem csak néztem” — ahogy Don Jüan mondta a Castaneda-könyvekben* ~ *és a merev váll eltűnt!*

Tekerjünk előre négy évet. Megint ott voltam a rendelőmben egy merev, befagyott vállú pácienssel. Aznap délelőtt úgy húszpernyi csúszásban voltam, és hogy a szerencsétlen beteget ért igazságtalanságot még tetézzem is - mivel igen jó kedvemben voltam -, poénkodtam a betegekkel és a munkatársakkal.

Na végre sorra került ő is, és bekísérték a kezelőmbe. Rosszalló arccal nézte, ahogy besuhanok az ajtón. Kezembe vettem a kórlapját, végigfutottam az adatokon, majd így szóltam:

- Úgy látom, a bal oldalon merev a válla.

Egyetértően bólintott. Ami ezután történt, azt mondja, hogy örökre megváltoztatta a világról alkotott elképzelését.

Rámosolyogtam, megráztam a jobb kezét, és miközben közvetlenül a szemébe néztem, azt mondtam neki, hogy befagyott válla máris elkezdett kiolvadni az én forró szívem hatására. Nem hagytam neki időt a gondolkodásra, vagy arra, hogy bármit is mondjon, azzal folytattam, hogy a „váll” kifejezés pusztán a többség által elfogadott valóság definíciója olyasvalamire, ami már nincs is ott. Amint ezt kimondtam, azonnal felemeltem az előzőleg mozdíthatatlan és fájdalmas végtagot, hogy megmutassam, az állapota

* Carlos Castañeda (1925-1998) latin-amerikai származású szerző, akit a mexikói varázslóhagyományról írt könyvei tettek világhírűvé - *a Szerk.*

zavaró ugyan, de súlyosnak semmiképp sem nevezhető. Ez őt nyilván sokkolta, ezért a válaszreakciója minderre csak annyi volt, hogy hanyatt dobta magát, és éktelen hahotázásban tört ki. Amikor végre összeszedte magát, és észhez tért, felkiáltott:

- Most már értem, mitől olyan boldog! Ki ne szeretne egy ilyen munkát?

Látod, az első példában abból indultam ki, hogy az élet egy nagy küzdelem. Nagyon keményen kell dolgoznom, hogy segíteni tudjak a betegen. A beteggel együtt mindketten arra számítottunk, hogy úgysem fog sikerülni. Tökéletesen „kivetítettem” kollektív hitrendszerünket és az ehhez kapcsolódó cselekvési szabályokat. (Kivetítés alatt azt értem, hogy lelki szemeid előtt látsz egy képet, amelyet feltöltesz érzelmi energiával, majd fizikailag is megtapasztalod, amit a képen látsz a beletöltött energiával együtt.) A történet küzdelembe csapott át, amelyben a küzdőtéren én voltam az egyik fél, a másik pedig maga a betegség.

A második példában meg voltam győződve a betegség nemlétezéséről, és képes voltam belépni egy „kvantumizált” világba. Ebben az állapotban a merev váll csupán egy lehetséges konfigurációja volt az atomok, sejtek, fotonok stb. összességének, amiből összeállt az, amit mi a többség által elfogadott valóságban vállnak nevezünk. Na már most, ha a váll végső soron csak nagy energiájú fotonok összessége, akkor azok újra konfigurálhatók, attól függően, hogy hogyan szeretnénk látni. Így persze már nem is olyan vészes a dolog.

Ugyanúgy, ahogyan biztosak lehetünk abban, hogy a valóságunk és a diagnózisunk helytálló (bár a Mayo Klinika

által összegyűjtött statisztika alapján a diagnózisaik boncolást követően 50 százalékban tévesnek bizonyultak, teljes tévedésnek!), választhatjuk a probléma nemlétezését is. Ezzel nem akarom elbagatellizálni az emberek szenvedését, csak arra szeretném felhívni a figyelmet, hogy egy másik valóságsíkon a probléma és a megoldás is könnyű! Vezetőim gyerekes, ugyanakkor bölcs tanácsát követve elképzeltem, hogy „nincs is ott” - és nem is volt. Bámulatos, mire vagy képes, ha más szemszögből és hittel szemléled a dolgokat.

Amióta létrehoztuk a mátrixenergetikai weboldal üzenőfalát, az emberek folyamatosan írnak nekem, hogy csak abból, amit a weboldalon tanultak, alkalmazni tudják a technikát. Az egyik csontkovács megtanulta például a „Két-pont” technikát és az „Időutazást” csupán azzal, hogy megnézte a weboldalon látható videodemonstrációt. Volt egy orvos, aki a fórumon beszámolt arról az élményéről, amikor egy törött lábujj ú páciens kereste fel a rendelőjében. Azt tette, amit a videón látott, nevezetesen, hogy a beteg lábujját visszavitte időben addig a pontig, ahol még nem volt eltörve, és hirtelen érezte, ahogy a csont megmozdul a keze alatt, miközben „Két-pontozta” a sérülést. Két perccel később a beteg minden fájdalom és sántítás nélkül sétált ki a rendelőből.

Egy másik üzenetet egy nő hagyott, aki úgy gondolta, hogy amit az „Időutazásról” mondtam, abban van valami, és kivitelezhető. Kísérletezgetett vele, és kétségkívül belépett a mátrixenergetika morfikus mezőjébe, ahol a következőket tapasztalta:

Problémák helyett megoldások

Sziasztok. Miután olvastam itt, a weboldalon a visszazámlálásról (Időutazás), azonnal kipróbáltam, és vissza tudtam menni abba az időszakba, mielőtt még négyéves lettem volna. A család akkor másik államba költözött, messze azoktól a rokonoktól, akik dédelgettek, és körbevettek szeretettel, amit azóta sem éreztem soha többé. Tegnap, oly sok év után végre először sikerült újra átélnem ezt a melengető érzést. Most úgy érzem magam, mint egy újjászületett kamasz. Érzem, ahogy elkezdett megnyílni a szívcsakráim. Mindez azóta történt, amióta itt jártam, a weboldalon, és szerdán halottam Richárdot a Contact Talk rádión beszélni.

Az ilyen üzenetek olyanok nekem, mintha az égből származnának. Az élménybeszámolók azt erősítik bennem, hogy azon az úton járok, amelyet a buddhista filozófia „helyes életmódnak” hív.

Bár büszke vagyok mindkét orvosi diplomámra, a rendelőmben szinte már teljesen megváltam az orvosi látásmódtól. Ha belegondolsz, az orvos azért kapja a fizetését, hogy megkeresse a bajaidat. Tulajdonképpen az a feladata - és ez jól is van így -, hogy a tüneteid és a vizsgálati eredmények alapján kiszűrje az egészségre leginkább veszélyes állapotokat. Elég borzasztó, de szükséges munka ez. Az orvosnak olyan valóságban kell élnie, ahol állandóan azt figyeli, vajon mi lehet a legrosszabb a betege számára - végtére is, ugye te sem szeretnéd, ha bármit is kihagyna? A hagyományos orvoslásban mindig jobb, ha diagnózisok egész garmadáját állítjuk fel. Az egyetemen azt mondták, hogy ha egy negyven év fölötti betegnek fájdalma van bárhol az orra és a férfiasága között, elsőként a szívinfarktus veszélyét kell kizárni!

Nem azt akarom mondani, hogy a diagnózisok és a kezelések fölöslegesek. Ezek a meghatározói annak, amit mi itt, Nyugaton az egészségügy jelenlegi paradigmájának tartunk. Nagyon örülök, hogy az orvostudomány ilyen magas szintű tudásra és precizításra tett szert. És annyi jó orvos létezik; így nekem nem kell annyi időt és energiát fektetnem olyan dolgokba, amelyeket mások tökéletes szakértelemmel kezelnek.

Én ezt a dolgot a zene, első szerelmem szemszögéből közelítem meg. James Taylortól sem várná el soha senki, hogy úgy zenéljen, mint Jimmy Hendrix. Ók mindketten külön-külön egyéniségek, akik a saját maguk egyéni módján interpretálták a zenét. Mi lenne, ha szabványt állítanánk fel a zenészek számára, csakúgy, mint az orvosok számára, miszerint mindegyiknek ugyanúgy kellene játszani és előadni a zenedarabokat, mint Jimmynek (vagy Jamesnek), csak azért, mert ezt fogadtuk el standard zeneként?

Ez volt az egyik oka annak, hogy én a természetgyógyászatot és a csontkovácsolást választottam, hiszen ezek a szakmák megtartották eklektikus szellemüket. Csodálatos, hogy az orvostudomány idáig fejlődött, de nem szabad elfelejtenünk a gyógyítás művészetét sem. A száraz és mechanikus tudáson alapuló eljárások ellentéte a gyógyító szívben-lelkében lakozik. Ez valami olyasmi, ami egyszerűen ott van, és nem lehet az iskolákban tárgyként felvenni és megtanulni.

A mátrixenergetikában eltávolodunk a diagnózis-kezelés alapú orvosi modelltől. Ráhangolódunk egy másfajta tudatállapotra, és energiakapcsolatot alakítunk ki a páciensekkel, amelynek során a sámáni kultúrákban „szent hely-

nck" nevezett térben tartjuk őket, hogy megadjuk nekik egy másik valóság választási lehetőségét. Sokszor az a baj, hogy soha senki nem mondja el nekünk határozott meggyőződéssel, hogy igenis van választási lehetőségünk.

Végző soron tehát - még ha segítséggel is, de - te vagy az, aki felállítja a szabályokat ennek a valóságnak a megtapasztalására. Milyen nagyszerű is lenne, ha rájössz, hogy a te valóságod szabályai nem jól működnek, és döntési szabadságoddal élve egyszerűen elengednéd a negatív gondolkodásmódot! Ha látod, hogy valami nem működik, és tudod, hogy rajtad múlik a változás, akkor nem tennél-e meg minden tőled telhetőt, hogy esélyt adj magadnak egy jobb valóságra? Erről eszembe jutott valami, amit egyszer belső vezetőim mondtak, ami egyébként a „Lelki békeima” egyik sorának változata. Vezetőim verziója a következő: „Istenem, adj lelki békét annak elfogadására, amin nem tudok változtatni, és adj erőt annak megváltoztatására, amit nem tudok elfogadni!”

Emlékszel még a befagyott vállú beteg példájára? Ugy döntöttem, hogy más szemmel nézem őt, és játszi könnyedséggel újrendeztem azoknak a problémáknak a megtapasztalását, amelyekkel nem tudott megbirkózni. Először azt mondtam neki, hogy „a befagyott válla kezd kiolvadni az én forró szívem hatására”. Majd elmondtam, hogy az nem váll. Abban a valóságsíkban, amelyet én kiválasztottam és fenntartottam, a beteg válla csupán parányi része volt az őt alkotó virtuális részecskének és a tudat **hullám**-frontjának, Végül ráhangolódtam a kvantumállapotra, és a tudatomat egy olyan valóságsíkra irányítottam, ahol a váll nem volt beteg. Mivel teljes meggyőződéssel választottam

olyan lehetőségállapotot, amelyben a tökéletes eredmény megnyilvánulhat, ezért a páciens vallanak fizikaianyag-hologramja ténylegesen átváltozott.

Meggyőződés, vagy inkább erős a gyanúm, hogy a fizikusok a virtuális részecskékkel kapcsolatban egy csomó dolgot csak kitalálnak. Gyönyörű matematikai egyenletekkel magyarázzák, de soha senki nem látott egyet sem, hiszen túl kicsik. Úgy tudtak közvetett méréseket végezni, hogy megnézték, a részecskék jelenléte milyen módon változtatja meg azt a közeget, amelyben magát a mérést végezték.

Talán valami ilyesmi az is, amikor megfázunk. Tulajdonképpen soha sem látjuk magát a vírust, pedig a tüneteket nem közvetlenül a megfázás okozza. A tüneteket a testünkben (belső közeg) végbemenő folyamatok okozzák, amikor az immunrendszerünk a betolakodó vírusok vagy baktériumok ellen válaszreakciót ad. Soha nem tapasztaljuk meg magát a megfázást közvetlenül, csak a testünk reakcióját érzékeljük, nevezetesen, hogy próbálja legyőzni a vírustámadást. Jórészt ebből állnak a tüneteink. Lehet, hogy egy bizonyos értelemben a kvantumfizikusok virtuális részecskéi a vírusok az életünkben, mégis, valóságként mi csak a rájuk reagáló tudatunkat érzékeljük.

A tudósok azt feltételezik, hogy mivel a virtuális részecskék annyira parányi méretűek és általában végtelenül rövid életűek, a közöttük lévő térben végtelen mennyiségű energia lehet. Hogy legyen valami kézzelfogható elképzelésünk, hogy mit is jelentene egy ilyen kísérlet a valóságban, csak arra kell gondolnunk, mekkora erő szabadult fel az atomhasadás előidézésekor. Egy szempillantás alatt születhetne vagy szűnhetne meg végleg egy teljesen új világegye-

ifin. Mivel azonban ez nem mérhető, nem is cáfolja meg azokat a szabályokat, amelyek kimondják, hogy fizikailag mi lehetséges. Amint azonban érzékelhetővé válik, úgy kell majd megfigyelnünk, hogy engedelmeskedjen azoknak a szabályoknak, amelyeknek mi akarjuk.

Felbecsülhetetlen erő és korlátlan lehetőségek vannak benned egészen addig, amíg nem próbálsz meg előidézni dolgokat. Valahányszor tudatosságod korlátai nélkül szemlélsz, elméletileg bármi megtörténhet, hiszen kvantumanyagból vagy. Mondhatod, hogy tévedek, de gondolj csak a poszméhre: a tudósok szerint a poszméh az aerodinamika szabályai szerint nem repülhetne... de persze ezt a poszméh nem tudja, így hát repül tovább. Én ugyanígy zümmögök tovább abban a tudatban, hogy a csodálatos lehetőségek vég nélküliek, főként, mert nem tudom, hogy nem vagyok képes rá!

4

Tudományos váltás a valóságban

NEM KELL EINSTEINNEK LENNED AHHOZ, hogy ezt meg tudd csinálni. Ráadásul nem akarom, hogy bárki, aki ezt a könyvet olvassa, azt higgye, hogy ahhoz, hogy „jól” csinálja az általam tanítottakat, tökéletes hasonmásommá kell válnia.

Nem akarom, hogy az emberek azt mondják: „De Richárd azt mondta, hogy..., ezért ez így is van.” Védj jól az eszedbe, hogy Richárd nem tudja. Csak, hogy tudsz valamit, ami reprodukálható és megbízható, még nem jelenti, hogy érted is. Minden áldott nap beülök a kocsimba, és elmegyek vele a munkahelyemig, de fogalmam sincs, hogyan működnek a dugattyúk vagy bármilyen más szerkezet. Mégis elég jól vezetek, és még csak nem is kell gondolkodnom rajta.

Önmagában az a tény, hogy a kvantumfizikusok részletesen lejegyezték a virtuális részecskékről és a hullámmechanikáról azt a sok szép matematikai egyenletet, még nem garancia arra, hogy valóban értenék is ennek a titokzatos és varázslatos világnak a működését. Egy pillanatra se gondold azt, hogy amit én ezeken az oldalakon megosztok veled, azt mind töviről hegyire értened kellene. Igazából javarészt én magam találom ki, csakúgy, mint a fizikusok. Addig, amíg közös valóságképünk van, a dolog nálad is működni fog, ta-

Ián még jobban is, mint nálam. Emlékszel? Épp Einstein mondta azt, hogy a képzelet fontosabb, mint a tudás, pedig sokan őt tartották a világ legokosabb emberének.

Egy dolgot szeretnék, ha megértenél: még ha a fejed tele is van az arról alkotott elképzeléseiddel, hogy a dolgoknak miként kell lenniük, egyáltalán nem biztos, hogy úgy is vannak. Sőt, ha a fejedben nem lenne mind az a komplexitás - a gondolataid kuszasága és a szürkeállomány -, talán könnyebben megértenéd, amit mondok. De még hasznosabb lenne, ha képes volnál magadévá tenni egy újfajta gondolkodásmódot.

Szellem és tudomány

Descartes volt az, aki megalkotta a később nyugati filozófiaként ismertté vált gondolkodásmód alapjait. Sőt Descartes tanai még a gyógyítás területére is formáló hatással voltak. Azt állította, hogy az emberi test felépítése - legalábbis fizikailag - olyan, mint egy finom óramű. Ebből a szempontból az egészséges embert egy jól működő, a beteg embert pedig egy elromlott órához hasonlította. Ennek az állításnak a kontextusában találjuk meg a modern orvostudomány filozófiai megközelítésének alaptételét.

A reneszánsz vallásos doktrínái is ellenőrzésük alá akarták vonni a szellemet, és nem akarták, hogy a tudósok megváltoztassák az emberek e tanokba vetett hitét. A kor egyik nagy csillagásza, Galilei nem éppen így látta a dolgokat. Ő volt az, aki meghatározta az anyag elsődleges tulajdonságait, következőképpen felerősítette a tudomány és a spiritualitás közötti megosztottságot. Galilei azt állította,

liogy nem a Föld a világegyetem középpontja. Ha az egyházi méltóságok eretnekségnek tartottak valamilyen tudományos elmélkedést, szerencsétlen tudósra nyomást gyakoroltak, hogy visszavonja állításait.

Mivel nem akart kegyvesztetté válni, és mellékesen még élni is akart, Galilei az anyag elsődleges tulajdonságaiként a megfigyelhető és mérhető paraméterek összességét nevezte. Elég bölcsen úgy döntött, hogy inkább nem firtatja az anyag másodlagos tulajdonságait, meghagyva ezt az intellektuális és erkölcsi területet az egyház és a királyi főméltóságok hatáskörében. Így akarta elkerülni, hogy ellentmondásos dolgokat állítson, ami bajba sodorhatná - sőt akár az életébe is kerülhetne. Ez volt tehát a kezdete a szellemi, vagyis a megfoghatatlan és a „valóságos” anyagi világ kettéválásának.

Bizonyos értelemben a valóság definiálásának ez a fajta megközelítése okozza érzékelésünkben a felszabdaltságot, azaz az érzelmek és a hit elkülönülését az ún. kemény vonalás tudományoktól, vagyis mindenben kételkedünk és hitetlenkedünk, amit nem lehet tárgyi bizonyítékokkal és fizikailag megfogható tényekkel alátámasztani. Azáltal, hogy a perifériára szorítunk minden olyan megtapasztalást, amelyet nem lehet tudományosan megmagyarázni és bebizonyítani, eltávolodunk a szellem világától, a sámánok és bölcsek birodalmától.

A klasszikus newtoni fizika valóságmodelljei

A newtoni gondolkodás szerint egy zárt rendszerben véges számú erők hatnak. Ha ezeket az erőket összeadod úgy,

hogy ismered a részecskék közötti kölcsönhatásokat irányító alapvető törvényeket, akkor végeredményben mindent képes vagy kiszámítani és elemezni. A klasszikus fizika értelmében mi egy anyagi világban élünk. A természetben minden apró részek összességéből tevődik össze, amelyek fizikai részecskékből állnak. Nincs semmiféle élő intelligencia vagy életerő, amely ezekben a részecskékben lakozna.

Azért lehet mindent megismerni, mert részekre bontható, és mert minden meghatározott törvényeknek engedelmeskedik a Földön és a világűrben egyaránt. Az ily módon felépült világban stabilitás és megbízhatóság uralkodik. Ezt a redukcionista, tudományos látásmódot tökéletesen illusztrálja a *Cosmos* tévében sugárzott egyik adás, amelyben Cari Sagan összekever egy óriás katiannyi molekulát, és azon töpreng, hogy miért nem lett belőle élet.

A tudomány mindig „megmagyarázza”

A tudományos megközelítés részekre tagoltsága miatt a tudománynak újra és újra felül kell vizsgálnia a korábbi elméleteket a korábban kihagyott változók ismeretében. Minden alkalommal, amikor a fizikai lét törvényeit próbáljuk megmagyarázni, új matematikai egyenletre van szükség. Amikor aztán néhány vállalkozó kedvű tudós olyan kísérlettel rukkol elő, amelynek az eredményei nem illeszkednek bele abba az elméletbe, amelyet a tudomány addig a pontig valósnak és bizonyítottnak vélt, ismét új premissza áll fel.

Ha ezeket az új kísérleti eredményeket még annak ellenére is sikerül megismételni, hogy addig a pontig koráb-

ban mást tartottak lehetségesnek, akkor új elméletet kell gyártani, vagy egy új egyenletet felállítani, amely matematikailag megmagyarázza - vagy legalábbis elméleti kereteket ad -, hogy miként lehetséges az új, „ellentmondásos” eredmény. Ha az újonnan kidolgozott matek megfelelő elméleti alapjául szolgál a fejtörést okozó kísérleti adatok megmagyarázásának, akkor — miután többször megismételt kísérletsorozattal megerősítik az új hipotézist - megállapítják az elmélet helyességét; legalábbis azon jelenség tényezőire vonatkoztatva, amelyre irányul. De csak, mert működnek a matematikai egyenletek, az még nem jelenti, hogy pontos leírást kaptunk a világ működéséről.

Einstein és a képzelet

Einsteinnek elég őrült elméletei voltak, de a képzeletbe vett hite nagyon nagy szolgálatot tett a tudománynak. Ahhoz, hogy azokat az ötleteit és elképzeléseit kidolgozza, amelyek végül elvezették a híres relativitáselméletig, először - ahogyan ő nevezte - „gondolatkísérleteket” végzett. Az egyik ilyen kísérlet során elképzelte, hogy milyen lenne felülni egy fénysugárra, és elviharzni nagy sebességgel egy álló tárgy mellett, őrültségnek hangzik, de ez volt az a képzeletbeli kísérlet, amelyik alapján felállított egy sor matematikai egyenletet, amelyek azután a relativitás elméleteként váltak ismertté. Fontos kiemelni, hogy először megtörtént vele az élmény vagy az utazás - hogy sámáni szóhasználattal éljek -, és csak utána hozta létre azt az egyenletet, amely a belső élményéből származó információt megmagyarázta — vagyis az egészet csak kitalálta.

És ez nem egyedülálló példa. Sok tudományos felfedezés köszönhető látomásos élményeknek vagy az intuitív belátás villanásának. Gondolj csak a híres tudós feltalálóra, Nikola Teslára. Tesla édesapja biztos volt benne, hogy egy napon fia az ő nyomdokaiba lépve folytatja majd a családi üzleti vállalkozását, ám a sorsnak nagyobb tervei voltak a kis Nikolával. Egyszer nagyon beteg lett, olyan magas lázzal, hogy mindenki azt hitte, nem éli túl. Nikola azt mondta az apjának, hogy ha valami véletlen folytán mégis életben maradna, nem akar a családi vállalkozásban dolgozni, hanem inkább egyetemre megy, hogy mérnöknek tanuljon. Tesla arról álmodozott, hogy egy nap befogja a Niagara-vízesés hatalmas erejét, hogy elektromos áramot fejlesszen belőle. És valóban, sok-sok találmánya közé tartozik az is, amit ma Tesla-tekercsnek hívunk. Ennek a tekercsnek köszönhetően lehetett átalakítani a folyóvíz energiáját egy vízturbina segítségével elektromos árammá. Ezután az áramot különböző módon tudták hasznosítani.

Tesla felépült betegségéből, mérnöknek tanult, és Thomas Edison alkalmazottja lett. Egy nap, miközben alkonyatkor a galambokat etette a parkban, egy hatalmas, oszcilláló univerzum képét vizionálta, amely energiafrekvenciákból állt. Kiválasztotta az ebben a misztikus állapotban látott frekvenciák egyikét, amelyeknek a ciklusszáma 60 Hz/mp* volt, ami valószínűleg ismerősen cseng. Azért ismerős ez a szám, mert ez a normál hálózati feszültség frekvenciája. Bár alapvetően Edison - és cége, a General Electric - nevéhez fűződik az elektromosság feltalálása, va-

* Európában 50 Hz/mp - a Ford.

lójában Tesla volt az, aki a világ szolgálatába állította a váltakozó áramot.

Egy másik híres példa arra, hogyan vált egy álom vagy egy látomás tudományos felfedezéssé: a benzolgyűrű szerkezete, amelyet a német kémikusnak, E A. Kekulének köszönhetünk. Kekulé saját szavaival így mondja el az esetet:

A kandalló felé fordítottam a székeket, és elbóbiskoltam. Máris ott cikáztak a szemem előtt azok az atomok, amelyeken a fejemet törtem. A kisebb csoportok most szerényen a háttérben maradtak. Lelki szemeim az ismétlődő képsorok által kiélesedtek, és felismertek egy változó formából álló, nagyobb csoportot. A hosszú sorok újra és újra együtt emelkedtek, mind úgy mozogtak, mintha kígyók tekeregtek volna ide-oda: és lám! Ez meg mi volt? Az egyik kígyó elkapta a saját farkát, és gúnyolódva táncolt előttem. Világgyorsan felébredtem. Az éj hátralévő részét hipotézisem kidolgozásával töltöttem.

Más szóval módosult tudatállapotba került, megnézte az őt foglalkoztatta kérdésre a választ, majd ébredése után egy egész éjjelen át próbálta kidolgozni azt a kémiai szerkezetet vagy egyenletet, amelyik alátámasztaná intuitív belátásának villanását. Kitalálta! Sok olyan, mára a tudományos gondolkodás kőszikláinak vélt tudományos felfedezés és elmélet létezik, amely álmok, víziók vagy olyan zsenik módosult tudatállapotának köszönhető, akik képesek voltak odafigyelni a jobb agyféltekéjükre, vagyis a tudatalattira.

De még a zsenik is hajlamosak a többség által elfogadott valóság hatása alá kerülni. Bármilyen csodálatos ugrásokat

is tett Einstein a képzelet birodalmában, bizonyos valóság-fogalmaktól képtelen volt megszabadulni. Nem tetszett neki az az irány, amerre relativitáselmélete és a tér-idő kontinuum mutattak. Tett néhány úttörő lépést, ám nem volt hajlandó feladni a klasszikus fizika paradigmáját annak érdekében, hogy megvizsgálja a fizika egyik feltörekvő ágát, amelyet a világ később kvantummechanika néven ismert meg. Einstein relativitáselméletének megszületésével a klasszikus fizika paradigmájának pusztán csekély mértékű módosítására volt szükség ahhoz, hogy beigazolódjanak a változó vonatkoztatási rendszerekre irányuló megfigyelései.

Einstein egyenlete alapján született meg az ötlet, hogy egy elektron fizikai paraméterei aszerint változhatnak, hogy milyen megfigyelési módszert választunk. A szilárd, részecskealapú világegyetem képe azonban még mindig stabilan állt.

A kvantumfizika és a megmagyarázhatatlan valóság

A kvantumfizika elméleteinek megfogalmazásával bizonyos mértékben újradefiniálták a valóságot, és az elektron vagy annál kisebb méretű részecskék esetében megváltoztak a szabályok. Kvantumszinten az általunk valóságként érzékelt világ megfigyelő-függővé vált. Azt is mondhatnánk, hogy a valóság - ezen az energiaszinten egy bizonyos mértékig — a megfigyelő tudatának a függvénye. A kvantumelmélet olyan ellentmondásmentes matematikai modelleket szolgáltatott, amelyeket arra lehetne használni, hogy a virtuális részecskék, illetve fotonok szintjén végzett kísérletekben megjósoljuk a részecskék vagy energiaállapotok viselkedését.

De azért szeretném mindehhez nagyon gyorsan azt is hozzáfűzni, hogy bár úgy tűnik, ezek a modellek képesek előre kiszámítani a szubatomi részecskék viselkedését, a kvantumfizika még mindig nem tud magyarázatot adni néhány olyan alapvető ellentmondásra, amely Newton óta foglalkoztatja a fizikusokat. A gravitáció például sehogy sem fér bele ebbe a modellbe, és a szuperhúrelmélettel már egy jó ideje próbálják megmagyarázni és egyetlen, egységes elméletbe beleilleszteni a természet erőit, ami a mai napig sem sikerült. Ne feledd, amit mondtam: az a tény, hogy vannak jó, logikus matematikai egyenleteink, amelyek a kvantumlétezés szintjén értelmezik az életet, még nem egyenlő azzal, hogy ezek az elméletek helyesek is. Ezek csupán a jelenlegi tudásunk alapján elvárható legjobb „tippek”.

Szeretném, ha te is észrevennéd, hogy ezeknél a tudósoknál a „tények” nem is olyan szárazak és unalmasak, mint a hipotéziskísérletek. Van bennük egy csomó játék és képzelet, egy csomó bölcsesség és inspiráció. Ezek a tudósok az egészet csak „kitalálják”. Maga a „tény” szó a latin *factum* kifejezésből ered, amelynek az egyik jelentése: 'játék'. Szóval jó dolog a tudományban hinni, egészen addig, amíg számodra hasznos valóságképet közvetít, ha viszont nem, akkor megvan a szabadságod ahhoz, hogy újrateremtsd saját valóságodat a képzeleted és a saját belátásod szerint. Ha neked így jobb, akkor olyan mindegy, hogy mit mond a tudomány, hiszen úgy tűnik, hogy a tudósok is csak kitalálják a dolgokat.

A matematika mint miszticizmus

A felsőbb szintű matematika igen elvont nyelvezetű, ami inkább a művészekre vagy az álmodozókra jellemző, mintsem a tudományos tények kőkemény világára. Az álmodás képessége, vagy az, hogy módosult tudatállapotba jutva ötleteket nyerj, olyan kulcsfontosságú készség, amelyet sok géniusz tudós és feltaláló művelt magas szinten. Ne feledd, ha az alapján ítéljük meg a valóságot, amit mások mondtak, és ami dogmatikusan elfogadott ténnyé vált, akkor egyszerűen csak annyit leszünk képesek elérni, amit az elődeink lehetségesnek tartottak. Nem fogunk semmiféle új tudományos felfedezést tenni.

Azt kell tennünk, amit a királynő mondott az *Alice Csodaszámban* című meseregényben: „Még reggeli előtt el kell hinned legalább hat képtelen dolgot.” Ha ezt nap mint nap szokásszerűen megismételjük, előbb-utóbb olyan élményeink és gondolataink lesznek, amelyek már nem csak a normál valóság vonala mentén húzódnak. Elkezdjük belakni gondolataink világát, a varázslatos lehetőségek csodálatos birodalmát. Ebből a világból származik a mátrixenergetika is.

Amikor tehát a tudósoknak átváltoztató erejű víziójuk támad, ezeket a látomásokat le kell fordítaniuk a matematika nyelvére. Mások mélyrehatóan áttanulmányozzák új elméletüket, majd eljutnak valamilyen szintre, ahol az elmélet tudományos tételként is megállja a helyét. Ám ilyenkor mindig fennáll annak a veszélye, hogy valami kimarad a „fordítás” során.

Még a legzseniálisabb álmok esetén is mindig vannak

olyan részletek, amelyek egyszerűen nem akarnak beilleszkedni a képbe. Mit teszünk ezekkel? Ki kell dolgozni egy új matematikai nyelvet, amelyik azokat a speciális jelenségeket vagy körülményeket veszi célba, amelyek nem akarnak megélni az elmélet szó szerinti fordításának vagy a matematikának - mint például az a fránya gravitációs erő. Einstein - csakúgy, mint sokan mások - a tudomány Szent Grálját kereste: az egységes mezőelméletet. Saját publikációi alapján ő maga úgy vélte, hogy nem sikerült elérnie ezt a célt.

Lehet, hogy a gravitációt is csak kitaláltuk, mert nem tudtunk másképp magyarázatot adni bizonyos dolgokra. Mi van akkor, ha az egész tudományos világnak tele van fatális tévedésekkel, és mi nem látjuk, hogy mik azok? Mi van, ha valahol már a fizika törvényeinek megalkotásakor elszúrtunk valamit? Ahelyett, hogy elfogadtuk volna az egyszerű igazságot, inkább a matematikailag komplex magyarázat mellett döntöttünk, mert úgy tűnt, hogy a számok kiadják az eredményt. Elkövettük volna azt a hibát, hogy a matematikai precizitást és a lenyűgöző elméleteket egyenlővé tettük világegyetemünk fizikai tulajdonságainak tényleges jellemzésével? Hogyan is tévedhetnénk, amikor olyan pontossággal képesek megjósolni a fizikai erők és jelenségek kimenetelét? Gondolj csak bele, hogy a jelenlegi tudomány még mindig Descartes és Galilei tanaiból táplálkozik. Ha valamit nem tudunk megmagyarázni, egyszerűen nem beszélünk róla; sőt még több matematikai egyenletet gyártunk anélkül, hogy számolnánk a problémás részekkel. Az ESP* is egy ilyen példa, ami most eszem-

* Extraszenzorális percepció - érzékeken túli észlelés - a Ford.

be jut. Több mint egy évszázadig tanulmányozták, sőt volt olyan időszak a történelem folyamán, amikor megismételhető képességként tanították azért, hogy katonai célokra alkalmazzanak távolbalátókat a Csillagkapu-projekt keretében. Ugye, te sem gondolod, hogy a hadsereg egy percig is foglalkozott volna ilyesmivel, ha nem álltak volna megbízható és hiteles adatok a rendelkezésükre a képesség használatával kapcsolatban?

Mégis, valahányszor a telepátiairól vagy az elme más, hasonló, természetfeletti tulajdonságáról van szó, valaki mindig előrukkol James Randi, a csodálatos bűvész nevével, akinek kizárólagos tehetsége a paranormális jelenségekkel kapcsolatos hajthatatlan szkepticizmusában merül ki, ami már-már a virtuális vakság határát súrolja. Ami az ő paradigmájának nem része, az nem is létezhet, éppen ezért biztos csak valami okos trükkről vagy egyszerű szemfényvesztésről lehet szó. Randi egymillió dollár jutalmat ajánlott fel annak, akinek sikerül bebizonyítania a természetfeletti létezését: azt, ami az ő öt érzékszervén túl van. Hogy mik a feltételek? Ha nem fogadja el, hogy olyasvalamit mutatál, amit ő nem tud megmagyarázni, akkor az nem is létezik. A mai napig senki sem jelentkezett a jutalomért. Mit gondolsz, Randi mennyire motivált, hogy felfedezzen bármit is, ami az ő hitrendszerén kívül létezik?! Hát én gyanítom, hogy nem nagyon!

Azt hiszem, a tudósaink is filozófiai szemellenzőt hordanak. El tudsz képzelni egy olyan, mindent átfogó elméletet, amely tökéletes ellentétben áll a konvencionális newtoni és einsteini elméletekkel? Még ha egy tudós logikája és egyenletei hajszálpontosan meg is mutatnák, hogy a relati-

vitáselmélet téves, vagy - ami még ennél is rosszabb - hogy úgy rossz, ahogy van, mit gondolsz, hány ember volna hajlandó ezt meghallgatni, nemhogy el is hinni? Vajon megnyit nyom a latba tudatalattink (tudattalanunk) egymásra hatása abból a szempontból, hogy mit vagyunk hajlandók lehetséges dologként elfogadni, ha az ellenkezik a tudományosan igazolt tradíciókkal és a nyugati gondolkodás alapilléreivel?

Szerintem, ha valami egyszer megtörténik, és az a valami reprodukálható, akkor az adott megnyilvánulás keretein belül valószínűleg uralkodnak valamilyen törvények. Mivel a csodák megtapasztalása nem tartozik a mindennapi élményeink közé, úgy gondolom, hogy elménk tudatos része törli azokat az információkat és energiákat, amelyek segítségével akaratlagosan újra képesek volnánk előidézni a jelenséget.

Természetesen van más módja is annak, hogy milyen úton-módon teremtsd meg életedben azt, amire vágysz. A legjobb magyarázatok gyakran a legegyszerűbbek is. Megkockáztatva, hogy a szkeptikusabb vagy tudományosabb gondolkodású olvasókat most esetleg megbotránkoztatom, elárulom ennek a tudatállapotnak az egyenletét. Készen állsz? Jól van, akkor íme: „Engedj el mindent, és add át az irányítást Istennek.”

Amikor nekimentem a hídnak több mint 100 km/h-val, nem volt időm elmondani egy hosszú és bonyolult imát. Az én imám akkor annyiból állt, hogy „Mihály”, vagyis a védőangyal neve, és „beszarás”, ami — ha lett volna az életemben még egy utolsó cselekedetem - valószínűleg az lett volna! A válasz azonnal jött, és a csodával határos volt. Az

egyik nagyon bölcs spirituális tanítóm - akit van szerencsém személyesen is ismerni - azt mondta: „Imádkozz úgy, mintha minden az angyalokon és Istenen múlna. Cselekedj úgy, mintha minden rajtad múlna!” Abban a pillanatban nem lehetett semmi mást tenni, egy utolsó, hatalmas segélykiáltással elengedtem mindent - és még mindig itt vagyok, hogy mindezt megoszthassam veled.

Arra akarok kilyukadni, hogy a képzeletben csakúgy, mint a hitrendszeredben azt kell elfogadnod, hogy képes vagy olyan állapotot létrehozni és fenntartani, amelyben sokkal nagyobb hatalmad van, mint a korlátokkal teli tudatosságodban. Még akkor is, ha csak azt hiszed, hogy ez mind kitaláció, tedd ezt olyan jól, hogy több lehetőséged legyen benne, mint a normális ébrenléti tudatállapotodban. A legjobb, ha manifesztációd paramétereit előre beállítod úgy, hogy még mielőtt baj történne, megoldódjon a helyzet.

Fényrészecskék megfigyelése kvantumlencsén keresztül

A tudósok arra jöttek rá, hogy a fény természeténél fogva részecske és hullám egyaránt lehet. Egy brit fizikus, Thomas Young az 1800-as évek elején mára már klasszikusnak mondható kísérletet végzett. Egyetlen elektronnyi méretű fénysugarat indított el egy fal felé, amelyen volt két rés. Amikor az egyik vagy a másik rést letakarták, az elektronok áthaladtak a nyitott résen, és becsapódtak a fal mögé helyezett fényérzékeny lapra. A becsapódások mintájából arra lehetett következtetni, hogy az elektron részecske módjára viselkedik.

Amikor azonban mindkét rést kinyitották, és újra elindították az elektronsugarat, akkor az egy szem elektron valahogy kettévált, és egyidejűleg mindkét résen áthaladt. Ez a filmen interferenciamintázatot hozott létre, amely sötét és fehér vízszintes vonalakkal állt. Olyan volt, mint amikor egy sor hullám összeadódik.

Néha a kirajzolódott mintázat egy nagyobb képet hozott létre a lapon, máskor azonban a „hullámok” úgy tűntek, mintha kioltották volna egymást, olyan interferenciamintát alkotva így, amely kisebb és kevésbé volt sűrű, mint amire a hullámminták összegéből számítani lehetett volna. Az igazán furcsa az volt a dologban, hogy amikor a fénysugárból kilőtt elektronok pályáját mérték vagy figyelték, akkor a fényérzékeny lapon megjelenő mintázat olyan volt, amit részecske okozhatott. Amikor azonban senki sem mérte vagy figyelte a pályáját, akkor viszont hullámszerű viselkedést produkált. *Ebből egyenesen következett az a megállapítás, hogy az elektronok vagy fotonok szintjén az a tény, hogy az elektron pályáját figyeljük, más viselkedésre kényszeríti az elektront, mint ahogyan akkor viselkedik, amikor senki sem „nézi”. Ezért azt mondták, hogy a fény fizikai tulajdonsága megfigyelő-függő.*

Te is elektronokból állsz, amelyek a megfigyelő szempontjától vagy elvárásaitól függően másként viselkednek. Ennek ismeretében már érthető, hogyan lehetséges, hogy egy fizikai állapot megváltozik, amikor úgy döntesz, hogy az adott problémát vagy állapotot kvantumnézőpontból szemléled: amit én úgy hívok, hogy „hullámfronttudat.”

Azért beszélek a kvantumfizika elveiről, hogy könnyebben el tudj fogadni olyan kulcsfogalmakat, amelyek kívül

esnek mindennapi elvárásaidon. Ha azt hiszed, hogy amit most tanulsz, az egy kicsit furcsa, tudd, hogy egy társaságban vagy a világ legzseniálisabb tudósainak gondolataival. Az egyik tanítványom azt mondta, hogy egy kicsit félt elmondani a fiának, mit is fog majd tanulni az előadásomon, mivel a fia mindig is rossz szájjal fogadta a hókuszpókuszt. Miután átnézte az előadás tartalmi ismertetőjét, azt mondta az anyjának: „Ennek semmi köze a hókuszpókuszhoz; minden, amiről itt szó van - legalábbis elméletileg -, benne van az egyetemi fizikaóráim tananyagában. Anya, ennek a cuccnak tudományos alapja van.”

5

A megoldásközpontú gondolkodásmód megtanulása

AZ VAGY, AMIT GONDOLSZ. Minden, amiben hiszel, amit elfogadsz, átélsz és elsajátítasz, együttesen egy hatalmas mátrixot vagy rácsot hoznak létre, amely meghatározza a te energetikai lenyomatodat. Az eddig szerzett összes tudásod egyfajta érzékelési lencsét képez számodra, amelyet tudatalanul arra használsz, hogy megszűrd az összes bejövő információt. Az öt érzékszerved által tapasztaltak alapján áll össze számodra a valóság. Ahhoz, hogy ennek az általad érzékelt valóságnak a területén változtatni tudj, gondolataid és érzéseid rendjét kell megváltoztatnod. Az, hogy megpróbálsz új tudást beilleszteni a már meglévő ismereteid sorába, nem a legjobb módja a paradigmaváltásnak. Én mindig abból indulok ki, hogy valójában nem „tudok” semmit, ami nyitottá tesz bármire, amit esetleg épp a következő pillanatban tanulhatok meg.

Hogyan állhatsz át a mátrixvalóságra kérdések segítségével?

Reggelente már szinte rutinszerűen teszek lel magamnak olyan kérdéseket, amelyek ráhangolnak a kívánt állapotra: „Mi az, ami eddig még nem jutott eszembe? Mi az, amire

ha ma rájönnék, akkor először összezavarna, de felnyitná a szemem?" Ha meg akarsz változtatni mindennapjaid valóságshowját, ahhoz csak te kellesz, és az, hogy minden napodat úgy zárd le, hogy tanultál belőle valamit. Az egyik legjobb állandó és könnyű módszer erre az, hogy kérdéseket teszel fel. *Ha rendszeresen nyitott kérdéseket teszel fel a világegyetemmel kapcsolatban, az elkezd neked válaszokat küldeni, és új dolgokra tanít.*

Ha változtatsz azon, ahogyan a valóságot szemléled és raktározod, azzal lényegében megfigyelésed tárgyának tudat szerkezetét változtatod meg. Te is társteremtőjévé válsz ennek az új valóságsablonnak, amelyhez megfigyeléssel csatlakoztál. Azáltal, hogy már nem a régi, merev látásmódot használod, elkezdesz belelátani, valamint részévé válni ennek az új területnek. Ha ezt következetes kitartással, belső meggyőződéssel és elszántsággal teszed, az ún. fizikai világgal és annak összes előfeltételével szerzett tapasztalataid át fognak alakulni. Egyes kultúrákban ezt nevezik a Sámán útjának vagy a Harcos szellemének.

A mátrixenergetika megmutatja, hogyan érzékel másféleképpen a valóságot

Einstein azt mondta, nem várhatunk el más eredményt addig, amíg mindent ugyanúgy csinálunk. Ki kell lépned a megszokott, lineáris gondolkodásmódból, és új gondolatra van szükséged, amelyet aztán a valóság érzékelésére használsz annak érdekében, hogy új eredményt kapj. Ne csak a vonalon belül „színezz”, lépd át a határokat. A mát-

rixenergetikával próbálom értelmezni azt a napot, amikor Superman megjelent előttem a rendelőmben. Az idő múlásával ez az esemény teljesen átformálta bennem azt az elképzelést, hogy valójában mi is a valóság.

A változás hatására új kérdéseket kezdtem el feltenni önmagammal kapcsolatban, és újrarendeztem érzékelési és gondolati mintáimat is. Ezután értelmezni kellett azokat az új élményeket, amelyek ezt követően értek, és egy olyan új filozófiát vagy világgépet kellett kialakítanom, amelynek megfelelték az új tudatállapotomban átélt tapasztalatok.

Vigyázz, hogy mit kérdezel!

Ha a jó kérdések új lehetőségeket nyitnak meg előtted, és megváltoztatják a világgépedet, akkor a negatívan megfogalmazott kérdésekre is ugyanez vonatkozik. Idővel felállítasz egy energiarácsot tudat alatti érzékelésedben. Ezek a szokásminták lesznek a fizikai valóságodban megnyilvánuló változások és események sablonjai. Ha elég mentális és érzelmi energiát fektetsz az olyan dolgok megnyilvánulásába, amelyek miatt általában aggódsz, akkor végül fizikailag is meglesz ennek a negatív elvárásnak és hitnek a gyümölcse. Talán ezért mondja Jób a Bibliában, hogy (saját szavaimmal élve) „megtörtént, amitől legjobban félttem”. Az egyik első feladatunk az, hogy rövidez zárjuk a betegségekkel, tünetekkel, sőt magával a valósággal kapcsolatos tipikusan negatív megközelítésünket. Ha megváltoztatod a valóságsablonodat, akkor új, módosult állapotbeli élmények előtt nyitasz teret.

A dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak

Egy meglehetősen komoly eset jut eszembe arról, hogy egy szokatlan helyzetben mennyire gyengítő hatású lehet a korlátolt látásmód. Egy este Mark Dunn és én - egy hétvégi előadás után - visszamentünk a rendelőmbé. Ahogy ott álltunk és beszélgettünk, hirtelen az az ötletem támadt, hogy „leizomtesztelem”. A tipikus „elefánt a porcelánboltban” lelkesedéssel előálltam egy spontán és elég impulzív tesztljárással. Megkértem Markot, hogy emelje fel a kezét, hogy letesztelhessem az egyik termékvonalkat, amelyet akkoriban terveztünk bevezetni klinikai eszköztárunk új elemeként. Gyenge izomtónussal válaszolt, amikor a kezét tartva teszteltem. Ez azt jelezte, hogy Mark teste együttműködött kísérleti szándékunkkal.

Rögzítési eszközök

Rendszeresen végeztünk együtt ilyen kutatómunkát, még-hozzá egy olyan módszer alkalmazásával, amelyet a neuro-lingvisztikus programozás és a viselkedépszichológia területén „rögzítésnek” vagy „horgonyzásnak” neveznek. Ha megtanulsz egy új viselkedésmintát, azt úgy tudod elmélyíteni, hogy valahányszor aktiválsz egy bizonyos egyedi szenzoros ingert (horgonyt), akkor azzal a kívánt válaszreakciót váltod ki. Az efféle tudatos stratégiát használva bármikor könnyedén beléphetsz egy olyan állapotba, amelyben már többször is voltál. Amint átléped a tudati küszöbhatárt, érzékelési szűrőidet akaratlagosan megváltoztathatod. Pontosan ez történt mindkettőnkkel, amikor teljesen átad-

luk magunkat a kísérletezés szellemének. Nagyjából bármire készen álltunk, érzékszerveink nagyon ki voltak hegyezve a korábban elvégzett sok hasonló művelet eredményeként.

Jó példa erre az, amikor valaki rendszeresen hallgat egy CD-t vagy sámándobolást, amelynek eredményeként végül transzállapotba kerül. Az ilyen ismétlődő dobolás elvonja a tudatos elme figyelmét, elringatja a bal agyféltekét, hogy egy időre kiszabadítson bennünket a minket uraló valóságkép fogságából. Sok-sok gyakorlást követően a jobb agyfélteke dominanciája kerül időszakosan előtérbe, amikor a Jung által leírt „aktív képzelet” szabad utat kap. A sámánok világában ezt utazásnak hívják. Az ilyen utazások során eljuthatsz olyan specifikusan meghatározott terek virtuális területeire, amelyeket több ezer éven át tapostak ki különböző kultúrák korábbi elmeutazói.

Olyan ez, mint egy kozmikus videojáték különböző szintekkel és részekkel. Létrehozatsz egy virtuális kaput ezekbe a világokba, ha hajlandó vagy elég időt és energiát fordítani arra, hogy kifejleszd magadban az ehhez szükséges transzállapotot. Hiszem, hogy megfelelő gyakorlással és motivációval bárki képes belépni az elmének ebbe a nem mindennapi világába. Ugyanez mondható el a mátrixenergetikáról. Bárki megtanulhatja a módszereit, beléphet és fenntarthat egy bizonyos módosult tudatállapotot. Ez az a világ, ahol a varázslat és a fizika találkozik, és nagyon finom kapcsolatba lépnek egymással.

Mindezekkel, amit idáig elmondtam, a könyvnek arra az egy oldalára szeretnék kilyukadni, amit „Mark szerencsétlenségei”-ként emlegetek. Éppen elvégeztem rajta a kezé-

ben tartott termék izomtesztelését. Ezután finoman megkopogtattam a feje tetején egy bizonyos akupunktúrás pontot, amit már legalább ezerszer csináltunk előtte. Ezzel az volt a céloom, hogy jelezzem az agy számára, hogy vetítse ki az információt. Ezt én magam úgy képzelem, mintha egy 3D-s hologramképet vetítene ki az előttem álló térbe. Ebben a konkrét esetben én úgy képzeltem, hogy a fejtető kopogtatásával azt a parancsot adom az agynak, hogy a kívánt információt vetítse ki a tudat elé úgy, hogy lehetőleg az látható és érzékelhető legyen.

Ami ezután történt, az elég megrázó volt, még ha nem is ért teljesen váratlanul, tekintve, hogy volt „szerencsém” máskor is megtapasztalni, hogy klinikai kísérleteink során Mark barátomnál valami rosszul sült el. Hirtelen becsukódott a szeme, és hátrazuhant, neki a falnak, majd a fal mentén lecsúszott a padlóra, és tónustalanul előreroggyant. Teljes mozdulatlanságban és majdnem eszméletlenül feküdt ott, mint valami áldozati bárány. Mondhatnám, hogy már megszoktam tőle az effajta viselkedést, ezért nem is ijedtem meg annyira; csupán a „tudat alatti mesék” sorozat ezen epizódjának kifejezett gyorsasága volt az, ami egy kicsit váratlanul ért.

Mivel nem aznap kezdtem a pályát, gyorsan rájöttem, hogy olyan helyre kell követnem a nyulat, ahová a vadász-kutyák sem mennének. Mivel felelősnek éreztem magam, lementem egy alacsonyabb agyfrekvenciára, amit valamilyen meditációs és sámánygyakorlaton tanultam, csak úgy, belekóstolásként. Amint behunytam a szemem, egy magas szikla tetején találtam magam a tenger fölött. Ahogy lenéztem a mélybe, láttam egy testet, amely a sziklákra zuhant.

Hármat találhatsz, hogy ki volt az. „Ajjaj _ gondoltam. - Kz nem valami jó.”

Amikor felnéztem, valami olyasmit láttam, mintha egy hatalmas sárkány lebegett volna a szélben, és a farka ide-oda cikázott. „Kerül, amibe kerül” - gondoltam, és felugrottam, hogy elkapjam barátom tovaszálló lelkét. Kinyújtottam a kezem, és próbáltam elkapni a szél játékától jobbra-balra csapkodó és tekergő szálát, de nem ment. Ekkor hirtelen előrelendültem, és végül erősen megragadtam Mark lelkét. „Mevagy.” Gyorsan visszahoztam magunkat a testünkbe, amely félig lakatlanul hevert a rendelő padlóján.

Kinyitottam a szemem, és az egyik sémán barátom mozgulatait utánozva visszatömködtem Mark lelkét - amelyet szorosan fogtam éteri kezemmel - a mellkasába. Néhány pillanat múlva lassan kinyitotta a szemét, és visszatért közös, hétköznapi valóságunkba. De volt némi aprócska gubanc: Mark még mindig teljesen béna és mozdulatlan volt. Előfordult már, hogy tudatkísérletünk így végződött, és Mark általában aránylag jól jött ki belőle. Az igazat megvallva nem nagyon aggódtam ez alkalommal sem. Mindketten tudtuk, miről van szó.

Ahogy azonban ott feküdt, és próbálta mentálisan feltérképezni testi funkcióinak állapotát, olyasmit mondott, amitől kirázott a hideg:

- Jól vagyok, tényleg, de mi lenne, ha még soha semmi hasonló nem történt volna velem, és egy reggel így ébrednék az ágyban? Valószínűleg azt hinném, hogy agyvérzést kaptam, és elfogadnám a helyzetet. Elképzelhető, hogy egész életemben így maradhatnék.

Nos, ez nagyon rémisztő gondolat!

Most én nem azt akarom mondani, hogy az agyvérzés csupán egy módosult tudatállapotban megtapasztalt valóságkép, és mindössze annyit kell tenned, hogy egy másik párhuzamos világban fölébredj belőle. Néha, amikor nincs kéznél semmi, amihez referenciapontként visszanyúlhatnánk egy új élmény kapcsán, akkor azt, amit itt mondok, vakon kellene elfogadni. Nem ez a célom. De azért érdekes lehetőségnek tűnik, amin talán érdemes volna elgondolkodni. Ha soha nem gondolsz a dolgok újfajta kimenetelére vagy újfajta magyarázatára, akkor nem is lehetnek új lehetőségeid sem gondolatban, sem a világ megtapasztalása terén. A kvantumfizika koppenhágai értelmezése szerint semmi sincs a dobozban addig, amíg bele nem nézel.

Az ezt követő tíz percben Mark és én azt csináltuk, amiben nagyon jók vagyunk. Addig kísérleteztünk holografikus parálízisének helyzetével, amíg végül találtunk egy olyan lehetséges állapotot, amely nem tartalmazta ezt a konkrét eredményt. Egy-két trükkös fogás után Mark fel tudott ugyan állni, de a mozgása még mindig erős zavarokról tanúskodott. Már nem tűnt bénának - egyértelmű javulás. Most már úgy nézett ki, mint egy újszülött korában agysérülést szenvedett, de azóta felnőtt férfi az agyvérzés utóhatásainak néhány még mindig látható, neurológiai jellemzőjével. Mivel az alternatívák közötti keresgélés és az ezekben való elmélyülés igen kimerített mindkettőnket, úgy döntöttünk, hogy enni kellene valamit. Látnod kellett volna az autókban ülő emberek arcát, amikor egy fél háztömbnyit gyalogoltunk a kedvenc éttermünkig. Mark egy kicsit úgy nézett ki, mint a *Frankenstein* hollywoodi verziójából Igor megtévelyodött változata; a jobb kezét mereven

befordítva szorosán a mellkasához tartotta. A lábát úgy húzta a kavicságyon, mintha *A múmia sírja* című filmből Boris Karloff mozgásának valami rossz paródiája lett volna. Szerencsére már történt vele ilyesmi, mindenféle hosszú távú mellékhatás nélkül, különben nagyon aggódtam volna.

Amikor leültünk enni, a tulaj mosolyogva intett nekünk, mintha mi sem történt volna. (Ebből azt vettem le, hogy az ismerős dolgokon nem akad úgy fenn az ember.) Megvacsoráztunk, és lassan visszadöcögünk az irodába, ahol Mark elkezdett nyugtalankodni. Mondta, hogy jól van, eddig nagyon mókás volt a dolog, de neki most már nemsokára egy partin lesz jelenése. Én győzködtem, hogy elment az esze, ha azt hiszi, hogy ilyen állapotban tud vezetni.

- Mellesleg — tettem hozzá -, ha valahogy mégis eljutnál odáig, úgyis kihívnák a mentőket, amint meglátnának.

Kissé vonakodva ugyan, de végül egyetértett velem, majd beültettem a kocsimba, és hazavittem magammal. „Csak egy jó kis alvásra van szüksége - gondoltam -, és másnapra nyoma sem lesz az egésznek.”

Amikor hazaértünk, a feleségem ránézett Markra, és tényyszerűen, megállapításként közölte: „Látom, fiúk, már megint az energiákkal szórakoztatok” - majd sarkon fordult, és elment, hogy ágyat vessen szerencsétlen vendégünk számára. Mark beletörődő arccal és teljesen kimerülve rávetette magát az ágyra, és azonnal el is aludt. Másnap, amikor lementem reggelizni, ő már ott ült a konyhaasztalnál épen és egészségesen. Amikor odaültem az asztalhoz, nevetve így szólt:

— Ezt ne ismételjük meg.

Ez is csak egy szokványos nap volt a rendelőben.

Azt hiszem, a nyugati orvoslás fogalma és gyakorlata legalább olyan fontos helyet kapott a tudatalattinkban, mint a mitológia. Bármilyen mélyre beivódik a tudatunkba, valóságunk alapjává válik. Hogy egészséged vagy betegséged más irányt vegyen, mint amire számítasz, ahhoz pontosan abból az előre gyártott keretből kell kilépned, amelyet elvárásaidal hoztál létre. Ahhoz, hogy új vagy más eredményt kapj, ki kell mozdulnod az általánosan elfogadott valóságból egy olyan állapotba, ahol a szabályok nem annyira merevek és kötöttek. *Próbáld meg más szabályok alapján játszani, vagy eleve kezdj egy teljesen új játékot. Az új játék elég szabadságot ad neked ahhoz, hogy megbízható, objektív változásokat hozz létre életed minden területén.* Ha teljes felelősséget vállalsz mindazért, amit te hozol létre, akkor megvan a szabadságod is ahhoz, hogy a szabályokat te alakítsd.

A „csodák” dimenziója

Nagyon nagy rajongója vagyok egy bizonyos John of God nevű férfinak. Ez az ember - akinek nincs semmiféle előzetes orvosi képzettsége - transzba esik, és felveszi valamelyik - már rég elhunyt - sebész tudatát, aki teljes mértékben átveszi John tudatának helyét. John of God személyisége a tudattalan háttérébe húzódik vissza, az új entitás - aki nyilvánvalóan kifinomult sebészi szakértelemmel bír - veszi át a helyét, és végzi el a műtéteket gyakran nem egyébbel, mint egy tompa szikével. A betegek is transzállapotban vannak, nem kapnak sem érzéstelenítést, sem egyéb gyógyszereket. Ez Brazíliában, egy kis faluban zajlik, és emberek

raja jár oda naponta kezelésért. Naponta két nyílt sebészeti eljárást mutatnak be, hogy az emberek láthassák, mire képes egy olyan környezet és tudat, amelyet több évig tartó folyamatos meditáció és imádság segítségével erre a célra szenteltek fel. Mintegy ötven szellemi médium van jelen, akik folyamatosan mély, meditativ állapotban maradnak az egész nap tartó beavatkozások során.

Így megy ez már John of God tizenhat éves kora óta. Képzeld csak el, mekkora odaadás és kitartás lakozik ebben a szent emberben, aki gyakorlatilag az egész életét feladva Isten szolgálatába állt, hogy enyhítsen embertársai szenvedésén. Csak egy pillanatra próbáld meg beleképzelni magad az ő helyébe, az életébe. Felébred, megmosakszik, megreggelizik, majd odamegy, ahol sokszor csaknem ezren várnak rá. Bemegy a kápolnába, és együtt imádkozik a hívőkkel. Aztán mély transzállapotba ereszkedik, majd hirtelen felsohajt, amikor a sebész szelleme belép a tudatába, és szép csendesen elfoglalja a helyét. A „műtőzseni” — ha megengeded a viccelődést — várakozás nélkül bemosakszik, kiválaszt egy sebészeti eszközt azok közül, amelyeket az asszisztens elé nyújt, és nem sokat teketóriázik, máris kezdi a műtétet a rá várakozó betegen, aki szintén mély transzban van.

A John of Godról készült videón láttam, ahogy felvágta egy nő hasát, majd egyszerűen a pusztá kezével benyúlt a mélyen vágott sebbe, ahol a szövetek közt turkálva megtalálta, amit keresett, és elégedetten kivette. Ezután a szellemdoktor fogta a tűt és a cérnát, és rutinosan összevarrta a sebet a műtét lezárásaként, amit nyilvánvalóan több ezer-szer csinált már. A beteg mind ez idő alatt végig mély transzban volt, nem mozdult, és a fájdalom legkisebb jelét

sem mutatta. Ha tudni akarod, hogy mi minden lehetséges módosult tudatállapotban, azt hiszem, ennyi bőven elég.

Hát én egy kicsit önzőbb vagyok ennél az embernél, és jelenleg képtelen lennék ilyen szintű odaadásra, mint amit ő tanúsít. Képzeld csak el, milyen lenne úgy élni, hogy reggel felkelsz, transzba esel, ahol teljesen megszűnik számodra a külvilág, majd este magadhoz térsz, és fogalmad sincs semmiről, hogy mi történt egész nap. Ennyit az önfeláldozásról! Hál' istennek, a mátrixenergetikához nem kell ilyen szent odaadás, hiszen ha kellene, akkor biztos, hogy most nem én szólnék itt hozzád. Hogy én Szent Richárd vagyok? Nem éppen.

Van viszont valami, amit le lehet szűrni ebből a példából. Ha gyógyítás közben jórészt tudattalan állapotban vagy, akkor ez azt jelenti, hogy a tudatodnak az a része, amelyik el tudná dönteni, hogy mi lehetséges és mi nem, nem tud beleavatkozni abba a létállapotba, amelyet én gyakran csak „a csodák dimenziójának” hívok. Ha azokat a hőstetteket vesszük, amelyekről eddig beszéltem, én józan ésszel nem is volnék képes valóságként felfogni ezeket. Ez nem azt jelenti, hogy kizárom az ilyen dolgokat, hiszen soha nem zárnám be az ajtót a varázslatos és váratlan dolgok előtt. Tudod, a Biblia is azt mondja, hogy „tudtokon kívül angyalokat vendégeltek meg”. Azáltal, hogy megnyitjuk elménket az ilyen dolgok lehetőségessége előtt, tudat alatti szinten olyan állapotot hozunk létre, amely tárt karral hívogatja ezeknek a látszólag varázslatos megnyilvánulásoknak a világát.

Az egyik legjobb módszer arra, hogy mi magunk is megpróbáljunk olyan dolgokat művelni, olyan célokat elérni, amelyek jelenleg még elménk számára felfoghatatlan távol-

ságban vannak; ha lemásoljuk olyasvalakinek az állapotát és képességeit, aki már képes azokra a dolgokra, amelyeket mi is szeretnénk megtapasztalni, majd végül megtanulni. Jelenlegi felfogásunkat arról, hogy mi lehetséges és mi nem, kegyetlenül bevésték az elménkbe a nyugati civilizációban jelenleg érvényben lévő orvosi egészség-betegség modellek. Szerintem azért nincs ebben az országban John of God-féle ember, mert a nálunk elfogadott kulturális modell formálja magát a tudati energiát, a morfikus mezőt, éppen ezért csakis olyan dolgok megnyilvánulásait és olyan eredményeket produkálhatunk, amelyek összhangban vannak tudat alatti hitrendszerünkkel és elvárásainkkal.

Brazília csakúgy, mint a Fülöp-szigetek, katolikus ország. A legtöbb ember ezekben az országokban hitcikkelyeinek természetes megnyilvánulásaként fogadja el, sőt el is várja az isteni beavatkozásokat és csodákat. Ha csodákat akarunk megélni az életünkben, ahhoz fel kell szabadítanunk valóságmodellünket, hogy létrejöhessenek ezek a csodák - nem egy-egy elszeparált esetként, hanem a szellemek világának erejébe, a néhány tudós által Isten Elméjének nevezett, nullponti energia morfikus mezőjébe vetett hitünk természetes, mindennapi megnyilvánulásaiként. Ha ezt kitartóan és kellő következetességgel tesszük, azzal egy erőművet építünk fel magunknak, és lefektetjük energiakábeleinket, amelyek korlátlanul biztosítják számunkra odavissza az energia anyaggá történő átalakítását — ugyanolyan nemes egyszerűséggel, mint ahogyan lélegzünk.

Csupán azért, hogy jól belevéssem az elmédbe ezeknek az elképzeléseknek az erejét és hasznosságát, elmesélek még egy történetet gyógykezeléseim sorából. Dave egy közép-

korú kaukázusi férfi volt. Napi három doboz cigit szívott el, és állandó fáradtságra panaszkodott. De persze nem ezért jött el a rendelőmbe. Az egyik barátja – akinek a hátfájása nagyszerűen helyrejött – ajánlott neki engem. Dave néhány egyéb panaszát meg sem említette, mert nem gondolta, hogy azokon lehetne változtatni.

Emlékszel még, hogy mit mondtam? Az emberek rengeteg adatot törölnek, ha azok nem tartoznak az adott kezelési módszer körébe. Az élettől általában azt kapjuk, amire számítunk. Rájöttem, hogy az emberek többsége nem sok jóra számít. Nem akarom magam ismételtetni, de amit kitartóan és következetesen kérsz, azt meg is fogod kapni. Ha folyton arra összpontosítasz, hogy elkerülj valamit, azzal épp azt fogod bevonzani magadnak az életedbe, amit nem akarsz. Én most itt nem a pozitív gondolkodás erejéről beszélek. Mondhatsz akármilyen pozitív kijelentéseket magadban, vagy vizualizálhatsz mindenféle jó dolgot. Én azt tapasztaltam, hogy ez néha nem elég a változtatáshoz. Talán mélyen, valahol legbelül egy részed még mindig azokra a dolgokra fókuszál, amelyeket nem akarsz, vagy azt hiszed, hogy lehetetlen. Ha gondjaid vannak például a megbízhatósággal, válassz más hivatalos szervet!

Ha a világon minden – ideértve a gondolataidat, érzéseidet is – morfikus rezonanciával rendelkezik, akkor nagyon különleges példáját kell kiválasztani annak, amit akarsz. Válassz egy szerepet, és játszd addig, amíg meg nem szűnik a régi éned. Cseréld ki a lényegi részeket olyan jellemzőkkel és tulajdonságokkal, amelyekre ahhoz lenne szükséged, hogy az általad kívánt személlyé válj. *Ha biztosan tudod, és nem pusztán csak hiszed, hogy megérdemled, akkor megkaphatod.*

Azért tudom megcsinálni azokat a dolgokat, amiket meg tudok csinálni, mert tudom, hogy meg fognak történni. Nem meggyőződve vagyok róla, hiszen az csak egy átmeneti, futó állapotra vonatkozó kifejezés. „Tudom”, annak ellenére, hogy énemnek valamely sérült vagy kishitű része merőben az ellenkezőjét hiszi. Yoda szavaival élve: „Tedd vagy ne tedd, de ne próbáld!” Ha csupán próbálsz valamit megtenni, lehet, hogy nem sikerül. Tedd éned azon részével, amelyik tudja, hogy sikerülni fog, és meglátod, úgy is lesz. És ha úgy tűnik, hogy nem sikerült most azonnal, akkor is folytasd. Még egy dolog: engedj el mindent.

A vezetőim azt mondták, tegyem fel a rendelőm falára azoknak az embereknek a képeit, akiket csodálok – azért, amit tesznek –, hogy mindennap láthassam őket. Általában azt is „megmondják”, hogy kinek a képét tegyem fel tanítóim és motiválóim közé. Ez egy nagyon hatékony módja annak a régi technikának, amelyet vizualizációs táblának hívnak. Ha valakivel vagy találkozni akarok, vagy hozzá akarok férni a tudásához, felteszem az illető képét a falra. Most éppen John of God arca látható a legelőkelőbb helyen.

Na de most már ideje visszatérni a történetemhez Dave-ről. A szakrális csigolyája ki volt mozdulva a helyéről, ezért a legjobb megoldás a kiiropraktika volt. Volt azonban egy kis probléma: nem tudott felfeküdni a kezelőasztalra.

– Miért nem? – kérdeztem.

Ekkor elmondta, hogy úgy tíz éve – egy fülgyulladás óta – egyensúlyzavara van. Ez már olyan szintig fajult, hogy nem tudott hanyatt vagy oldalt fekve aludni anélkül, hogy ne kapott volna hányingert. Mindig úgy felpárnázza magát, hogy szinte már ülve alszik. Nagyon sok szakorvossal

konzultált mindhiába. Szédülése annyira zavaró volt már, hogy kanyargós úton vezetni sem tudott. Nemrégiben mást kért meg, hogy vezesse a kocsiját, és vigye el az orvoshoz, hogy ő a kocsi hátsó ülésén, félig fekvő helyzetben behunyhassa a szemét. Már mindent feladott. Na, te ilyen helyzetben például mit csinálnál? Talán felhívnád a szellemirtókat? Hallod már a filmzenét a fejedben? A zene szuper módja annak, hogy a figyelmedet valami hasznosra irányítsd, és nagyon jó rögzítésként szolgál, hogy a régi berögzült minták és gondolatok összeomoljanak. Szerinted volt valami ötletem, vagy tudtam, hogy abban a pillanatban megváltoztathatom az állapotát? Hát messze nem. Akkor...? Most mi lesz?

Felnéztem a falra, és tekintetemet John of God képére szegeztem. „Ő tudja, mit kell tenni” – gondoltam. Ráálltam John of God morfikus mezőjének rezgésszintjére, és felnyúltam Dave orrába. Lelki szemem segítségével láttam és éreztem, hogy én vagyok John of God. Késlekedés nélkül felhelyeztem John fogóját az orrán át egészen az agyáig úgy, ahogy a videón is láttam. Megjegyzés: nem azt mondtam, hogy elképzelttem; az kevés lett volna. Dave azonnal eszméletét veszítette, én pedig óvatosan a *hátára fektettem* a kezelőasztalomon.

Úgy tíz perccel később térhetett magához, bámult felfelé, a mennyezetre a hányinger legkisebb jele nélkül. Szédülésnek nyoma sem volt! Csaknem könnyek közt hálálkodott, mire én azt mondtam, John of Godnak köszönje. Ő a csodaember, nem én. Igaz az a régi mondás, hogy „addig is tégy úgy, mintha...”, ha valóban elfogadod, és úgy is gondold. Dave-ről még csak annyit, hogy a betegsége soha

többé nem tért vissza. Végülis ez is csoda volt. Ez azt jelenti, hogy vezényszóra csodálatos gyógyításokra vagyok képes? Egyáltalán nem! Jézus szavai jutnak itt eszembe, aki számomra a csodák dimenziójának legnagyobb példája: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól.” Én dettó ugyanezt állítom. Jómagam csak egy tökéletesen tökéletlen edény vagyok. Isten a gyógyító.

Új valóságok megtapasztalása

Az egyik módja annak, hogy valóban megérezd egy új fogalom erejét, amikor olyan módosult vagy legalábbis nem az általánosan elfogadott valóságon keresztül tapasztalod meg azt, amely annyira távol visz a komfortzónádtól, hogy úgy érzed, megfordult veled a világ. Amikor ez történik, egy bizonyos értelemben te már soha többé nem fogod a létezésedet ugyanazokkal a régi, idejétmúlt elvárásokkal szemlélni. Ha ezt megtapasztalod, eldöntheted, hogy elmeséled-e részletesen különleges és váratlan élményedet másoknak, vagy inkább megtartod magadnak, hiszen jól tudod, hogy ha elmondanád, az emberek valószínűleg azt gondolnák, egy kicsit megborult a fejedben az egyensúly - magyarul megbolondultál. Erre jó példa annak a története, amikor dr. Dunn-nek végre sikerült ez a módszer.

Már a harmadik évét taposta velem dr. Dunn, ami számára nem volt könnyű időszak. Persze sok mindent megtanult tőlem ez idő alatt, de amit igazán akart, ami miatt eredetileg eljött hozzám, az „az a dolog volt, amit én a kezemmel műveltem” - ami később a mátrixenergetika rendszerévé nőtte ki magát. Már minden elképzelhető módon megpróbáltam

neki elmagyarázni, hogy megértessem vele, mi kell ahhoz, hogy ő is megcsinálja azt, amit én. Be kell vallanom, néha nem voltam éppenséggel valami kedves tanár.

Minden jó dolog véget ér egyszer, és voltak arra utaló jelek, hogy Mark lassan eléri azt a pontot, amikor már nem tudja és nem is akarja tovább hajszozni ezt az ügyet. Minél inkább próbálta lemásolni a módszeremet néhány páciensén, annál idegesebb lett, és minél inkább próbálta, csak egyre magasabbra emelte a falat saját maga és a kívánt eredmény között. Rengetegszer elmondtam neki, hogy a frusztrációját inkább csodálattal teli lelkesedéssé kellene átfordítania, ami sokkal kreatívabb állapotban tartaná. De ő ezt akkor nem hallotta meg, és csak még jobban felhúzta magát rajta, hogy én jó tanácsokat adtam neki.

Egy szombat reggel aztán megtörtént a nagy áttörés. Mark nem tétovázott sokáig, hogy megossza velem mondanivalóját:

- Három hosszú éven át próbáltam megtanulni azt, amit te a kezdeddel művelsz, de nem bírom tovább. Feladom! Adok magamnak ma délelőtt még három órát, és ha addigra sem fogom tudni, ennyi volt. Befejeztem. Felmondok. Nem bírom tovább. Kisétálok azon az ajtón, és soha többé nem fogsz látni!

Bár eléggé letört az események ilyen tragikus fordulata, igyekeztem kifelé mindezt nem mutatni. Felemeltem a kezem, ránéztem az órára, és azt mondtam:

- Oké, akkor két és fél óra múlva rád nézek.

A megjelölt időpontban átmentem dr. Dunn kezelőjébe. Ahogy közeledtem az ajtóhoz, már szinte embertelen frusztráció hangjait hallottam kiszűrődni a szobából. A gyakor-

nokom hangja volt, ami nem volt valami biztató a kapcsolatunk jövője szempontjából; egy kegyetlen és szégyenletes vereség hangjai hallatszódtek kifelé. Próbáltam uralkodni magamon, vettem egy mély lélegzetet, majd kinyitottam az ajtót, és felkészültem a rendelőmben három éve zajló dráma búcsújelenetére. Mark a dühtől és önmarcangolástól elvörösödött arccal fordult felém.

A kezével vadul gesztikulált a páciense felé, aki azért kereste fel, mert fájdalmas vállsérülésére keresett enyhülést. Hangot adva évek óta gyülemelő frusztrációjának, Mark rám nézett, és így szólt:

- Tessék, csak azt tudnám, hogy ezzel mit kezdenél! - mutatott rá a nő sérült végtagjára.

Szófogadó ember lévén, a nő válla felé intettem a kezemmel, és ráparancsoltam, hogy: „Mozdulj!”, és azt tette, egy jól hallható roppanás kíséretében szépen visszamozdult a helyére.

Ezzel a hanggal elérkezett Mark életében a fordulópont is. Már nem volt képes tovább türtőztetni magát, felemelte a karját, és gyakorlatilag üvöltött:

- Kész! Ez volt az utolsó csepp a pohárban! Akár meg is üthetsz!

A körülményekre való tekintettel, és mert tudtam, hogy valaminek most történnie kell, vagy különben vége az egésznek, nagylelkűen eleget tettem egy kétségbeesett férfi kérésének, és jól kimért ütéssel mellkason vágtam. **Tanítványom** lába elegánsan elhagyta a padlót, miközben teste átrepült egészen a kezelő túlsó faláig. Ezt látván, a beteg szeme akkorára nyílt az ijedtségtől, hogy majd kiesett a helyéről. Az ezt követő néhány percben Mark megmutatta,

milyen fából faragták. Megdöbbenve és még mindig az ütés hatása alatt felállt, és lelkes ujjongással azt mondta:

— Igen! Erről beszéltem. Csináld még egyszer!

Egyértelműen történt valami nagy erejű dolog, és miközben szinte szikrázott közöttünk a pozitív energia, gyorsan fejembe ötlött valami. Felé fordultam, és színészkedve ráförmedtem:

- Ami sok, az sok! Elegem van belőled és a sorsodból. Elmozdítom a gyújtópontodat, te balfék!

Ha olvastad Carlos Castañeda meséit Don Jüanról, akkor érted, hogy itt miről is volt szó. Ahhoz, hogy tanítványában módosult tudatállapotot váltson ki, Don Juan megüti a tenyerével Castañeda testének egy pontját a lapockák között, hogy eltolja az ún. gyújtópontot. Ennek az energiapontnak az elmozdításával - elméletileg - elmozdul az az észlelési fókuszpont is, amely lehetővé teszi a sámáni transzállapot létrejöttét, amelyben más valóságokat is meg tapasztalhat és megérthet az egyén. Mark is olvasta ezeket a könyveket, és én úgy éreztem, ez volt az a pillanat, amelyikre mindketten vártunk; minden, ami ezelőtt történt a gyakornoki ideje alatt, elkerülhetetlenül ide vezetett, pontosan ehhez a pillanathoz. Most vagy soha! Habozás nélkül, minden szeretetemet és csít összeszedve, újra mellkason ütöttem, és átadtam teljes lényemet a pillanatnak, amelyben éreztem, hogy varázslatos erők működnek.

Mint egy Bruce Lee-jelenetben, úgy hagyta el Mark lába lassított felvételen a padlót, és a gravitációra fittyet hányva repült végig rövid röppályáján, amelynek a végét az jelezte, hogy keményen a szemközti falnak csapódott. Szédült transzban feküdt a földön, egy haja szála sem görbült.

Előrehajoltam úgy, hogy az arcom szinte az övéhez ért, megfogtam a kezét, és meglengettem a szeme előtt, majd ráüvöltöttem:

- Nézd, milyen lilán izzik a kezed! Most már te is tudod, amit én!

Mark megrészegült arckifejezéssel nézett rá a tenyerére, és csodálkozva így szólt:

- A kezem lila fényt áraszt!

- Pontosan! - mordultam rá, majd sarkon fordultam, és kimentem a szobából.

Ez volt a fordulópont, és azóta ő is képes arra, amire én!

Szóval, ahogy olvasod dr. Dunn élményeit, vagy az első lejezetbeli történetemet, amely felnyitotta a szememet a valóság egy új verziójának lehetősége előtt, egy újfajta látásmód előtt, megértem, ha azt mondod, hogy teljesen dilisek vagyunk. Azt viszont nem szeretném, ha azt gondolnád, hogy ami velem történt, az bármilyen módon is csak rám vonatkozik, mert bennem valamilyen „különleges adottság” van ehhez. Ha így gondolod, felállítasz kettőnk közé egy olyan mesterséges akadályt és megkülönböztetést, amely szükségtelenül megnehezíti vagy megbonyolítja számodra azt a fajta gondolkodásmódot, amely lehetővé teszi a mátrixenergetika egyszerű elsajátítását és gyakorlását. Az én supermanes élményem egyszerűen felnyitotta a szemem egy újfajta látásmódra, érzékelésmódra, gondolkodásmódra és az élet dolgainak újfajta megtapasztalására.

Azt szeretném, hogy amikor elolvasod a történetemet, azt gondold magadban: „Azt a mindenit, de hisz ez a történet azoknak az archetípusos erőknél a szimbolikus megjelenése, amelyek ennek a fickónak a tudatalattijában lak-

nak, és amelyek a gyermekkorából származó misztikus mesék mintáit képviselik. Az ő tudatalattija ebben a formában mutatja meg a számára ismeretlen természetű információkat. Ez elég érdekes, és sokat elárul arról, ki is ő valójában. Én vajon mit tapasztalnék hasonló esetben?" Ha így gondolkodsz, miközben a soraimat olvasod, akkor értelmet kap a történetem, és remélhetőleg számodra is hasznos lesz. Hiszen a történetnek célja van, és talán képes téged is egy olyan nem mindennapi valóság felé irányítani, amelyik számodra egyedülálló jelentőséggel bír. Így nem korlátozod magad vagy a gondolkodásodat; nem fogod rám azt mondani, hogy én meg tudom csinálni, te pedig nem.

Amit láatsz, az nem mindig az, mint amit kapsz

Valahányszor szemléltetést tartok az előadásokon, az eredmény annyira megbízható, hogy teljes mértékben számíthatok rá: bizonyos hatások jól szemléltethetők és könnyen észrevehetőek. Jó dolog is az, ha van mire számítani, ugye? Mondjuk, ha egy jeges úton mész, és esik a hó, arra számíthatasz, hogy a téli gumik jól tapadnak az úton. Ugyanígy, ha kettőt meg kettőt összeadsz, akkor a klasszikus számtan alapján négyet fogsz eredményül kapni.

Amikor azt látod, hogy nyilvánosan bemutatom a mátrixenergetika néhány látható hatását, ne feledd, hogy csupán a jéghegy csúcsát látod. Az öt érzékszerved segítségével valószínűleg nem vagy képes felfogni, hogy mi is történik valójában. Egy sor e-mailt kaptam a weboldalon található üzenőfalra olyan emberektől, akik szemtanúi voltak az ilyen nyilvános szemléltetésnek, mondván: „Sokat neve-

tett, és egy csomó embert úgy kiütött, hogy azok elájultak, de még mindig nem tudom, mit is csinál valójában, vagy hogy mit tanulhatnék öntől." Az, hogy képes vagyok valakit kiütni vagy ájulást okozni, *(egy)* önmagában abszolút nem jelent semmit: ez csak egy érdekes jelenség, amelynek, bár következetesen megismételhető, semmi jelentősége sincs; *(kettő)* minden jelentősége megvan. Egyéneknél nagyon változó, hogy egy adott élményhez ki milyen jelentést társít. Nekünk magunknak kell eldöntenünk, hogy egy adott élmény számunkra mit jelent. Nekünk kell eldöntenünk saját szabályaink és szűrőink keretein belül, hogy milyen jelentést tulajdonítunk azoknak a dolgoknak, amelyek szubjektív valóságunkon belül történnek.

Amit csinálok, a mindent jelentheti olyasvalaki számára, akin épp bemutatom a technikát, és ő eközben módosult tudatállapotba kerül, vagy akár mély transzban a földre zuhan. Nagyon is megvan az esélye, hogy ez az ő számára - tudat alatti szinten - új jelentést hordoz, hiszen valószínűleg a normál hétköznapi elvárásain kívül esik az, amit átél. Abban a pillanatban/eldöntheti, hogy ez azt jelenti-e, hogy felépül valamilyen betegségből, vagy hogy esetleg megjavul a kapcsolata a párjával.

Az egyik ilyen alkalommal egy résztvevő odajött hozzám a folyosón, mielőtt bementem volna a nagy előadóterembe. Még csak nem is mondott semmi konkrétumot, ami valahogy mindig a legjobb eredményt hozza. Amikor nem ragaszkodom a dolgok konkrét kimeneteléhez, bármi megtörténhet, hiszen nem állítasz fel korlátokat. Ájultan a földre zuhant, majd mélyről előtörő, boldog kacagásba kezdett.

Később elmondta, hogy mindig is betegesen félt a tömegtől, valamint súlyos klauszrofóbiája is volt, vagyis szűk, zárt helyeken is szorongás fogta el. Még aznap egy liftben találta magát, miközben egyébként mindig a lépcsőt használta. Egy idős japán házaspár is beszállt a liftbe, és úgy tűnt, nem tudták, hogy melyik emeleten is voltak, így aztán a lift csak ment emeletről emeletre, ő mindvégig velük tartott, sőt amikor kiszálltak, ő tovább folytatta felfelé, majd újra lefelé, s közben hirtelen ráeszmélt, hogy mennyire élvezte a liftezést, és egyáltalán nem félt.

Mivel nem akarta elhinni, hogy teljesen megszűnt volna a fóbiája, néhány héttel később olyasmit tett, ami korábban elképzelhetetlen lett volna: amikor családjával Mauira utazott, befizetett egy egyórás tengeralattjárós útra 60 méter mélyen a víz alatt. Bár a tengeralattjáró zsúfolásig tömve volt turistákkal, nagyon élvezte a merülést, és nyoma sem volt a fóbiájának. És most csak a befejezés kedvéért: a szóban forgó személy a lányom, Justice volt, és én vele voltam a tengeralattjáróban. Őszintén szólva, én kevésbé élveztem a helyzetet, mint ő.

Az elvárások akadályozhatnak

Ahhoz, hogy kezelni tudjam az emberek elvárásai által támasztott kihívásokat, mindig elmondom nekik, hogy a mátrixenergetika megtapasztalása vagy mindent jelenthet, vagy semmit. Ha azt, amit csinálok, annak bizonyítékaként vizsgálod, hogy történt-e valami konkrét dolog, akkor a tudat erejével, vagyis azáltal, hogy figyelmedet egyetlen konkrét dologra irányítod, leszűkíted az ehhez a megtapasztalás-

hoz tartozó összes többi lehetőséget. A választás **maga** - ahogy ezt a kvantumfizikában szokás mondani - omlasztja össze az összes többi lehetőséget azzá az eggyé, amelyet tudatosan választunk. Ha azt mondom, hogy a mi kapcsolatunk egy „dologról” szól, ezzel máris beszűkítettem azt, hogy „az” mi lehet. Ahhoz, hogy az összes lehetőséget nyitva hagydd, és a megoldás részévé tedd, mindent számba kellene venni, ami eleve lehetetlen. Ha a kvantumfizika elveit elég szabadon kezeljük, ráadásul még hozzáadunk egy jó adag képzeletet is, talán megértjük, hogy minden egyes lehetséges végkifejlethez sok-sok további lehetséges valóság tartozik - talán még olyanok is, amelyeket az általánosan elfogadott valóságképünkbe be sem tudnánk illeszteni.

Ezért hát a velem kapcsolatba kerülő emberekkel sok minden megtörténhet, akár olyan dolgok is, amelyekben tudatosan részt sem veszek. Sokan írtak és telefonáltak, hogy beszámoljanak arról, hogy valaki a nézők soraiban spontán módon meggyógyult, pusztán csak attól, hogy ott ült a bemutató által létrehozott morfikus mezőben. Persze jó lenne, ha ez mindig így történne, de ezt semmi esetre sem tudom garantálni, ahogyan azt sem, hogy nem történik meg. Szerencsére ezek a dolgok nem teljesen az én tudatomtól vagy részvételemtől függenek.

Fogadd el a váratlan dolgokat!

Az emberek mindig valamilyen jelentést adnak a dolgoknak. Tehát bármit is csinálok, azt te a saját szemedben keresztül, a saját tapasztalataid adatbázisán keresztül fogod értelmezni. Minden egyes ember más és más élményként

éli meg, attól függően, hogy milyen szabályokat állítottál fel magadnak a dolgok értelmezésére. Akármit is jelent számodra, az rólad szól majd. Ne csinálj belőle hit által történő gyógyítást, vagy az emberek padlóra küldését. De azt se gondold, hogy csak azért, mert nem történik semmi, valamit rosszul csinálsz. Ez csupán azt mutatja, hogy te a saját világnézeted alapján hogyan értelmezed ezeket az eseményeket. Azt fogod látni és megtanulni, amire számítasz, gyakran csakis abban a kontextusban, amelyről úgy gondolod, hogy már amúgy is ismered.

Készen állsz, hogy belépj a mátrixba?

Keress egy asztalt a közelben, és érintsd meg a felszínét. Valószínűleg azt hiszed, hogy az asztal felszíne egy kemény és szilárd fizikai anyag. De valójában az asztal egy csomó elektrosztatikus töltésből áll, amelyek folyamatosan keletkeznek és megszűnnek. Ha kvantumszemszögből szemléléd az asztalt - és mondjuk, még stabilan fenn is tudnád tartani ezt az állapotot -, akkor az ujjadat egyszerűen át tudnád nyomni az asztal felszínén. Ne próbáld ki, ha az asztalt kemény és tömör szerkezetű tárgyként érzékeled... még a végén eltöröd az ujjad!

Ahhoz, hogy stabil alapokhoz jusson a tudatod egy olyan dimenzióban, ahol a nem mindennapi valóság megtapasztalása nem csupán lehetséges, de teljesen természetes is, az meggyőződésrendszered kitágításának hosszas és kitartó munkáját követeli meg; majd ezen új tudatállapotod rugalmassága gyakorlatilag azt kívánja, hogy teljes átalakuláson menjen keresztül az a látásmód, amellyel a körülötted lévő

világot érzékeled. Azt hiszem, sokat segít ebben a mátrix-energetika szeminárium azoknak, akik részt vesznek rajta. Biztonságos platformot biztosítunk arra, hogy kedvedre kísérletezzess, és próbálgasd azokat a szokatlan, hasznos és megismételhető tudatállapotokat, amelyek segítenek, hogy átválts egy hullámfront- vagy kvantumtudat-állapotba.

Amint ezek az új állapotváltozások és új érzékelési állapotok mennyiségileg meghatározható élményekkel párosulnak a szeminárium során, lassan egyre biztosabb leszel abban, hogy ez nem is természetfeletti, avagy „abnormális”. Pusztán egy másik módja az érzékelésnek, amely változásokat hozhat - és hoz is azokban az emberekben, akikkel gyakorolsz. *Amint az elméd kellőképpen kitágult ahhoz, hogy befogadja az új élmény valóságát, soha többé nem fog teljes mértékben visszatérni a régi látásmódhoz.* A korábban már említett példához hasonlóan kinézel a korábban üres tengerre, és hirtelen felfogod, hogy ott „hajók” vannak. Ami végig ott volt, csak nem érzékelted, az hirtelen nyilvánvalóvá válik, és olyan valóságossá, mint bármi más a közvetlen környezetemben. Isten hozott egy új élet kifejezésének első napján! Ettől lesz a mátrixenergetika több, mint gyógyítási rendszer vagy technika.

2. RÉSZ

6

Egy-két pontban a „Két-pontról”

AZÁLTAL, HOGY ELDÖNTÖD, MIT FOGSZ ÁTÉLNI, és elfogadod azt, hogy ha másnak sikerült, akkor bárki meg tudja csinálni, szabad utat engedsz a sikernek. Emlékezz, mit olvastál néhány oldallal ezelőtt: kvantumszinten a megfigyelés tárgya, illetve módja okozza a megfigyelt dolog előre meghatározott jellegű viselkedését vagy mozgását. És ez nem az ún. „elme az anyag fölött”. Nem, ez az „*elme mint anyag*”-példája; mivel a két dolog egy és ugyanaz, és szétválaszthatatlanul össze van kötve az adott tárgyra irányuló lézerpontosságú figyelmed által.

Most megtanítok neked egy előzetes gyakorlatot, amely majd segít megtanulni a Két-pont technikát, a mátrixenergetika alapvető eszközét.

A radionika a távgyógyítás egyik formája, amelynél számsorozatok képviselnek olyan finom energiamintákat, amelyek az egészséges energiaegyensúly megbomlásának elemzésére és korrigálására egyaránt alkalmasak. A radionikát még a mezőgazdaságban is használják a természetesen megjelenő kártevők ellen, illetve nagyobb hozam elérésére. A radionika paradigmája szerint ahhoz, hogy kezelni tudj az energetikai egyensúlyzavart, először tudnod kell elemezni a helyzetet. Ehhez a radionika gyakorlója egy ún. dörzspa-

dot használnak, amely úgy működik, hogy egy sor helyen vagy problémán futsz végig, miközben finoman végighúzd a kezed a dörzspadon. Amikor az ujjaid megakadnak, vagy nem mozdulnak tovább, megtaláltad azt a strukturális kapcsolatot, amelyik helyrehozza az általad megkívánt állapotot. Ezt egy kis gyakorlással hamar elsajátíthatjuk.

Most menj oda az ablakhoz vagy egy asztalhoz, és húzd végig a jobb kezed ujjainak hegyét az ablak/asztal felületén. Ennek a játéknak az a lényege, hogy találj egy olyan pontot a felületen, ahol az ujjaid megakadnak, és nem akarnak tovább mozdulni. Amikor megtaláltad ezt a pontot, tartsd meg; érezd a felület vonzását, miközben az ujjaidat folyamatosan ott tartod.

Most pedig húzd végig a másik kezed ujjait ugyanazon a területen úgy, hogy találj egy másik olyan pontot, ahonnan nem mozdulnak tovább. Amikor ez megvan, ezen a ponton tartva az ujjaidat, fordítsd a kezed olyan szögbe, hogy az az első pont felé irányuljon. Most pedig mentálisan kösd össze a két pontot. Amikor ez megtörtént, tulajdonképpen egy olyan kapcsolatot hoztál létre, amely mérésenként szolgálhat; a fotonjaid úgymond „összefonódtak”, azaz összekapcsolódtak. Gyakorold ezt különböző felületeken, hogy egy idő után egyszerűen és könnyen végre tudd hajtani. Ezzel felkészíted magad, hogy sikerrel alkalmazd a mátixenergetikát magadon, másokon vagy más tárgyakon, illetve helyeken.

A két fix pontra irányuló fókuszált megfigyeléssel vagy méréssel összefonódást hoztál létre a fény és információ kvantumszintjén, hiszen kapcsolatot hoztál létre közöttük. Bármilyen két pontot kiválaszthatsz tetszőlegesen, mind

ugyanolyan jól működik. Nincs egyeden „jó” pont, amelyet meg kellene találnod vagy érezned kellene. Akármelyik két pontot választod, az *pont* megfelel majd neked mindaddig, amíg érzed közöttük a kapcsolatot vagy a „vonzást”.

És most térjünk rá a lényeges pontra

Amikor már érzed az általad gyakorlásra kiválasztott tárgyakon a kapcsolatot, akkor készen állsz, hogy elvégezd a Két-pont eljárást önmagadon vagy másokon. Először is találj egy számodra érdekes területet magadon, vagy egy másik személyen, amely tapintásra merev, görcsös vagy kemény. Miközben az egyik kezedet ezen az első ponton tartod, pásztázz a másik kezeddal, és keresd meg azt a pontot, amelyik ezt az elsőt még inkább keménnyé, merevvé vagy görcsössé teszi. Ezt az érzést én ahhoz tudnám legjobban hasonlítani, mint amikor két mágnes ellentétes pólusát egymáshoz közelítjük: érezni fogsz egyfajta húzóerőt vagy vonzást a két terület között. Ez az érzés kulcsfontosságú eleme az egész folyamat sikerének. Az első pontra gyakorolj erőteljes nyomást. Ez lehet egy fájdalmas terület vagy bármi, ami felkeltette a figyelmedet. Ha megmozgatod a testnek ezt a részét, miközben az első ponton tartod a kezdet, akkor — összehasonlítva azzal, amikor nincs rajta a ponton a kezdet - ez a terület nehezebben mozog. Ha segítségre van szükséged, nézd meg a weboldalon található videofelvételeket, amelyeket kifejezetten a könyvnek ehhez a fejezetéhez készítettünk (www.matrixenergetics.com).

Miközben stabilan az első ponton tartod a kezdet, keress egy második pontot a testen, amely az elsőt egy kicsit még

merevebbé, keményebbé vagy kötöttebbé teszi. Finoman fordítsd a kezed az első pont irányába úgy, hogy az ujjaid alatt megfeszüljenek a szövetek. Ez a mozdulat érzékelhetően összeköti, összekapcsolja a két pontot, vagy mozgásában még kötöttebbé teszi. Az újoncoknak könnyebb párhuzamos területek összehasonlításával kísérletezni, ahol kitapinthatják például a jobb és a bal váll azonos pontjait. Az egyik, illetve másik oldal közötti váltogatás segítségével észrevehetővé válik a különbség. Amikor kiválasztod az első pontot a problémás vagy célterületen, már tudni fogod, hogy milyen tapintású a normális oldal.

Tartsd a kezed a két ponton, és érezd a közöttük lévő kapcsolatot. Képzeld el és éld át, hogy fotonokkal vagy fénnel dolgozol. Nincs ott senki, semmi anyag, csupán a te két pontra irányított figyelmed. Az asztalon végzett gyakorlás után most kipróbálhatod magadon is vagy más személyen, tárgyon is. Képzeld el, hogy össze vagy kötve, össze vagy „fonódva” a másik személlyel, az egyik testrészeddal vagy bármivel, amire fókuszálsz. Egyesek a mozgás mérésével könnyebben megtanulják a Két-pont technikáját. Az előadáson gyakran kiválasztok egy pontot a fej tetején, és miközben azt folyamatosan tartom, a gerincvonal mentén lefelé haladva kb. 5 centiméterenként előre-hátra hintázatom az illető hátát, hogy szemléltessem a gerinc szabad mozgását. Amikor megtalálom azt a pontot, amelytől az első kötöttebbnek, merevebbnek, keményebb tapintásúnak érzem, a gerinc mozgása hirtelen megáll. Ez egy valóban látható szemléltetési mód nagyközönség előtt is. Ha szeretnéd alkalmazás közben is látni ezt a folyamatot, látogass el a honlapra.

Egy kis ismétlés gyanánt elmondom újra, hogy kettő vagy több kvantumrendszer is lehet azonos kvantumhullámon. Amikor ez történik, elmondhatjuk, hogy összekapcsolódtak, illetve összefonódtak. Szubatomi szinten magas energiájú fotonokból állsz, a tested fényből és információból, illetve interferenciahullámokban és mintázatokban található információból tevődik össze. Amikor összekötöd a két pontot, akkor tudatosan összekötve vizsgálod őket. Te hoztad ugyanis létre ezt a kapcsolatot a képzeleteddel. Bármi, amit elképzelsz, a fotonok szintjén hatalmas erővel bír ahhoz, hogy megváltoztassa az információ és a fény mintázatát.

Ezen a szinten - ahol minden fényenergiából van - maga a megfigyelés/fókuszálás folyamata okozza a változást a megfigyelés tárgyának viselkedésében. Világod részecskealapú elrendezését bonyolult fénymintázatba vagy hullámfrontokba omlasztod össze. Érezd, ahogy ez megtörténik.

Próbáld meg elképzelni, milyen lenne, ha nem lenne tested, és a másik személynek sem lenne teste. A köztetek lévő teret és levegőt próbáld meg az információ egymásba érő fényhullámaiként elképzelni. *Engedd el a dolgokat, engedd, hogy egy percre megszűnj a világtól elkülönült egyénként létezni.* Tudom, hogy ez egy kicsit rejtélyes, de hidd el, hogy működik. *Abban a pillanatban létrejöhet ez az állapot, amint nem gondolkodsz tovább rajta, amint felhagysz minden próbálkozással, és egyszerűen csak vagy.*

Ez az általad érzett kapcsolat teljesen valós: a folyamatra történő figyelmeddel hoztad létre. Most képzeld el, hogy a te tested és a másik ember teste eggyé válik, és nincs többé külön-külön. Ha dobtál már kavicsokat tóba, tudod, hogy

az általuk keltett fodrozódások hogyan keresztezik egymást, vagy hogyan kapcsolódnak össze. Érezd, hogy milyen lenne, ha képzeletben egymást keresztező fényhullámokként kapcsolódnátok össze. Ez a folyamat annyira természetes, hogy ha egyszer hozzászoksz ehhez az érzéshez, utána automatikusan, gondolkodás vagy bármilyen tudatos cselekvés nélkül képes leszel rá. A légzésed folyamatán sem gondolkodsz, egyszerűen csak csinálod. Ez is pont ugyanilyen egyszerű lesz, amint hozzászoksz.

A különbséget keresd, ne a hasonlóságot!

Ügy veheted észre a folyamat során a változást, ha közben mindvégig erősen ott tartod a kezéd a két ponton. Amikor visszatérsz a szilárd anyagi világ érzékelési állapotába, érezd újra a két pontot az ujjaid alatt. Nézd meg, hogy puhább-e, más-e, mint az előbb. Nézd meg, hogy az a terület könnyebben mozog-e most, vagy esetleg kevésbé fájdalmas-e, ha mondjuk, ebből indultál ki megfigyelésed legelején.

Egyre ügyesebb leszel, ha úgy gyakorolsz, hogy az eredetileg kiválasztott első ponton tartva a kezéd, a másik kezeddal a test egy másik területére mész, ahol ugyanazt a merev, kötött érzést keresed. Ez lesz majd egy másik Két-pont eljárás során a második pontod. Ismételd meg ezeket a lépéseket, és utána ellenőrizd le a két pontot. Ezt a lépést - amikor a különbségre figyelünk - kalibrálásnak vagy „lekövetésnek” nevezzük.

Amikor belépsz a kívánt tudatállapotba, minden működni fog, amit az adott kontextuson belül teszel. Persze

bizonyos helyzetekben lesznek dolgok, amelyek jobban működnek, és lesznek olyanok, amelyek kevésbé. Amint megérezed a két pont között a kapcsolatot, semmit sem kell tenned. Ezért is hívjuk ezt a második lépést viccesen „a semmittevés művészetének”. A „semmittevés művészete” kifejezést Carlos Castañeda írásaiból vettem kölcsön.

Én azt tanítom, hogy amikor eljutsz abba az állapotba, amely a mátrixenergetika, akkor egyszerűen csak „vagy”, és semmit sem kell „tenni”. A legjobb klinikai eredményeim akkor születtek, amikor félreálltam az útból, és nem akartam összehozni „semmiféle elmét” „semmiféle anyaggal”, és így minden lehetőség nyitva maradt. Ha így teszel - akármilyen nehéz is ezt a bal agyféltekés majomlogikával felfogni —, akkor a „semmi” tényleg mindennél jobban működik.

Módszerek a hullámfüggvény összeomlasztására

Nos, a tudat által okozott hullámösszeomlásról annyit, hogy őszintén szólva nincs is mit összeomlasztani. Valójában semmit sem „csinálunk”. Mentálisan fókuszáljuk szándékunkat, és egy nagyobb hatalom vagy erő fog megnyilvánulni e szándékunk által. A vizualizáció kitűnő módja annak, hogy segítségével lekössük a tudatos elmét, és eltereljük a figyelmét annak érdekében, hogy az igazi „semmittevésnek” adjuk át a terepet.

A kiváló matematikus, Neumann János mondta azt, hogy a „tudat hatására omlik össze a valószínűségi hullám”, amivel azt a folyamatot magyarázzuk, amikor egy látszólag szilárd anyagi tárgyat hullámfrontmintázatba rendezünk,

majd pillanatokkal később egy új fizikai megnyilvánulásba rekonfiguráljuk. Amikor azt mondom, hogy a tudat határára omlik össze a hullám, akkor ezt metaforaként használom arra a jelenségre, amit a Két-pont eljárás során tapasztalunk. Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy tudjuk, mi is történik valójában; csupán csak én akarom így megmagyarázni a megmagyarázhatatlant.

Ha gyakorlód a Két-pont technikát, azzal egy új paradigmát ismersz meg arra vonatkozóan, hogy az érintésed fizikai érzékelésével mire vagy képes. Ha ezt napi rendszerességgel teszed, villanásnyi bepillantásokat nyerhetsz a mindennapok eseményei mögött rejtőző valóságba és annak összetettségébe. A dolgok eztán nem fognak csak úgy megtörténni veled, hanem te is felelősséget vállalsz e teremtő energiák használatáért.

Ha eljutsz idáig, megérted majd, hogy miről beszélt dr. William Tiller, amikor azt mondta: „Mivel minden egyes útnak eresztett szándékunk teremtő aktusként fogható fel, végül megtanuljuk, hogyan teremtsünk jól, hatékonyan és hatásosan. Ez aztán valamilyen esemény formájában meg is valósul a fizikai világban.” Figyelembe véve azt, hogy dr. Tiller nem holmi eszelős New Age-metafizikus, hanem egyike korunk megbecsült fizikusainak, talán már kezded felfogni, milyen és mekkora lehetőségek rejlenek abban, amit mond.

Igen, tudom, azt mondja: „Te magad teremtetted a saját valóságodat.” És milyen precízen és könnyed eleganciával fogalmazta meg! Amikor a képzeletemet erre a folyamatra fókuszálom abból a célból, hogy fizikai változást hozzak létre és figyeljek meg, akkor új dolgot alkotok a szándé-

kommal. Én így állítottam fel saját valóságom „szabályait”. Sokszori gyakorlással ez az egész eljárás olyan könnyen megy majd, hogy szinte semmilyen tudati erőfeszítést nem igényel. Csak úgy, egyszerű természetességgel.

Tulajdonképpen a tudatos teremtést úgy irányítom, arra kényszerítem, hogy az megegyezzen az általam létrehozott sablon paramétereivel. Ha mindezt korlátoznám azáltal, hogy egyetlen konkrét testi betegség „kezelésére” fókuszállok, akkor a változás eredménye sem lehetne annál több. Útnak indítom az előre létrehozott sablont, hogy elvégezze tökéletes munkáját, és így nyitva hagyom az ajtót az áldás és kegyelem bármilyen szintű beavatkozása előtt, amely valószínűleg minden képzeletemet túlszárnyalja.

Amikor valaki máson gyakorlód a Két-pont eljárást, talán könnyebb dolgod lesz, ha arra gondolsz, hogy ilyenkor önmagad egy másik aspektusával nagyon is valóságos összefonódást hozol létre. Ahogyan te tapasztalod meg a másik embert, az nem egyezik azzal, ahogyan ő tapasztalja meg saját magát vagy akár téged. Ez az állapot egyedülálló keveréke mindezen megtapasztalásoknak, és ha részt veszel egy ilyen eredmény létrehozásában, az egyedülálló lehetőséget nyújt a tudatbéli átalakulásra. E folyamat során nem csupán azok a dolgok változnak meg, amelyekre fókuszálsz, hanem te magad is. Azáltal, hogy semmit sem teszel, és nem próbálsz meg „helyrehozni” a dolgokat, te is átalakulsz.

Bár sokunk számára él a „hiszem, ha látom” feltétel, az eredmények mégis önmagukért beszélnek, és nincs szükségük külső tanúk bizonyágtételére. Azért annyi nyilván kell, hogy észrevedd a változást, ami segít abban, hogy egy

esemény külső elemeit követni tudd, aminek mélyebb szinten persze sokkal szerteágazóbb következményei vannak, mint amit tudatosan képes vagy megfigyelni vagy észrevenni. A Két-pont folyamata éppen ezt teszi lehetővé. Ha találsz két pontot, és ezeket másmilyennek érzed, miután egybeolvadsz az információval, majd visszatérsz a „szilárd állapotba”, a részecsketudat állapotába, akkor: Gratulálok! Beléptél a varázslatok ámulatba ejtő világába!

Az előadásaimon vagy más rendezvényeken szemtanúja lehetsz olyan elképesztő bemutatóknak, amikor nagyon gyors fizikai-testi változások mennek végbe. Teljesen természetes jelenség, hogy egy este folyamán egy vagy több ember végzi ezeket a padlón módosult tudatállapotban. Bár ezek a demonstrációk igen szórakoztatóak tudnak lenni, és segítenek, hogy lásd és hidd, hogy működik a dolog, igazából nincs rájuk szükség. Néha — leginkább a legmélyrehatóbb változásokat okozó kezeléseik során - kívülről úgy tűnik, hogy semmi sem történt. Miközben a változások fizikai szinten alig érzékelhetőek, mégis azt eredményezik, hogy az adott személy teljes valóságképe megváltozik. Ha meg akarod nézni, mi történik egy ilyen kezelés során, nézd meg a videót a mátrixenergetika honlapján: www.matrixenergetics.com.

Arra kérek, hogy amíg el nem végzed az I. szintű szemináriumot, addig ne próbáld meg utánozni azt, amit a honlapra feltett videón láatsz. Ennek a felvételnek - amelyen azt látod, hogy a kezeiteket a földre segítik - a legfőbb célja a szemléltetés, bár magánrendelésemen is rendszeresen ugyanez történik.

A ráérezés művészete

A Két-pont technika gyakorlása olyan dolgok új paradigmáját képviseli, amelyekhez az érintésed szenzoros modalitásával vagy képes hozzáférni. Ha ezt nap mint nap kitartóan gyakorlod, képes leszel bepillantást nyerni a hétköznapiok leple mögött meghúzódó rejtett valóság összetettségébe. A dolgok mostantól már nem pusztán megtörténnek veled, hanem elkezdesz felelősséget vállalni azért, ahogyan teremtő módon használod az univerzum energiáját, felelősséget vállalni a saját életedért, azért, amit most múltbeli cselekedeteid közvetlen visszacsatolásaként tapasztalsz meg.

Szeretném hangsúlyozni, hogy ez *valójában nem fizikai folyamat*, és semmi köze sincs ahhoz az eljáráshoz, amelyet sok energiagyógyász „energiaközvetítésnek” hív. Ez a folyamat legtöbbször szinte azonnali, bár előfordul, hogy a Két-pont, illetve más, általam tanított technikák hatásai és következményei hosszabb idő alatt „mennek végbe”. Ha úgy tekintesz erre a folyamatra, mint amihez idő kell, vagy azt gondolod, hogy energiát közvetítesz, akkor korlátokat szabsz az arra irányuló elvárásaiddal, hogy mit fogsz látni vagy megtapasztalni, és ezáltal a te élményed a mátrixenergetikában is ezeken a korlátokon belül marad majd.

Két szempontból is hasznos a két pont kiválasztása. Egyrészt lesz valami mérhető dolog számodra, hogy észrevehesd a különbséget, ha valami megváltozik. A változás megfigyelésén vagy mérésén keresztül a megismerhetőség kedvéért megtanulod „bekalibrálni” azt a képet és érzést, amelyet pozitív eredmény esetén tapasztalsz.

Másrészt ez a képzeletbeli gyakorlat azt a célt szolgálja, hogy ne fizikai szinten alakíts ki kapcsolatot a másik emberrel. A tudat által irányított és szervezett energia holografikus ábrázolásán, illetve komplex egymásba fonódó mintáin keresztül léptek kapcsolatba. Azáltal, hogy a két összekötött pont tulajdonságaira koncentrálsz, a képzeleted is belép a folyamatba, és szándékos fókuszálásaként szolgál. Amikor képzeletünket játékos módon bevonjunk, képesek vagyunk belépni a semmi állapotába, abba a korlátoztól mentes, üres halmazba, amely sokkal nagyobb és erőteljesebb eredményeket tesz lehetővé. *Amikor képes vagy befogadni a Semmit, akkor férsz hozzá a Mindenhez.*

A KÉT-PONT ÖSSZEFOGLALÁSA

1. Keress egy pontot a saját vagy valaki más testén, amely érintésre merevnek, feszesnek vagy keménynek tűnik.
2. Keress egy másik pontot, amely még inkább feszesé teszi az első pontot - miközben mindvégig rajta tartod a kezed -, vagy akár olybá tűnhet, hogy a két pont között mágneses vonzerő van.
3. A két pont közötti, tetszőlegesen felállított kapcsolat lehetővé teszi a mérést. Ne feledd, hogy a kvantumelmélet szerint nem jöhet létre úgy megfigyelés, hogy maga a megfigyelő ne keveredne bele, és ne lenne hatással a megfigyelés tárgyára. Ez az egymásra hatás már önmagában attól létrejön, hogy a két pont közötti kapcsolatot az érzéssel/képzeletteddel vizsgálod. Ettől összefonódnak az adatok, és annak az anyag/tudathullámnak az összeomlásához vezet, amelyet megfigyelésed célpontjává tettél.

4. Vedd észre, hogy most mi más. A két pont közötti terület most már valószínűleg puhább, lazább tapintású. Esetleg változás figyelhető meg a légzésben; te, a vizsgált személy úgy érezheted, mintha elöntött volna a forróság, vagy kipirulsz. Nemritkán úgy reagál a test, hogy valamiféle tudat alatti, ősi, ritmikus erőt követ a mozgásával. Állj a „kezelted” mögé, mert ha valóban beléptél abba az állapotba, amit most itt leírtam, akkor egy kis időre akár eszméletét is veszítheti. Jobb, ha mindenre fel vagy készülve: spontán nevetés, sírás vagy az érzelmi/fizikai feloldódás bármely formája.

FONTOS MEGJEGYZÉS:

1. A méréshez legalább két pontra van szükség.
2. Ahhoz, hogy valami újat tudj tanulni, észre kell vened a különbséget.
3. A különbség észrevétele abban segít, hogy megszabadulj a kritikus előítéletektől, és teret engedj annak, hogy a lehető legkevesebbet cselekedj. (Más szóval, olyan új elfoglaltságot alakítasz ki, amely idővel készséggé fejlődik majd.)

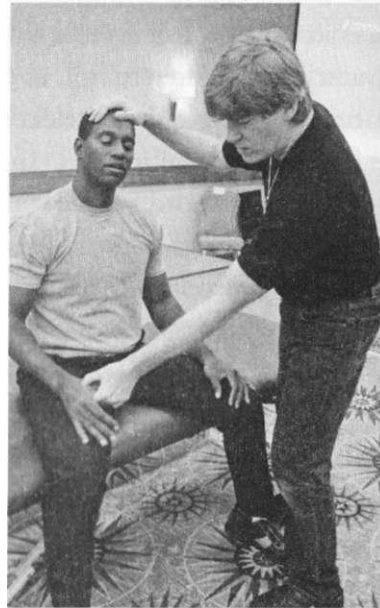
1 A: Példa a Két-pontra

Ez egy standard Két-pont technikát mutat be

Az első pontom a bal váll tetején van, a második pontom pedig a szegycsont közepén. Erezd az energiát! Az itt következő fotók mindegyikén valóban történik valami.

1B: Példa a Két-pontra

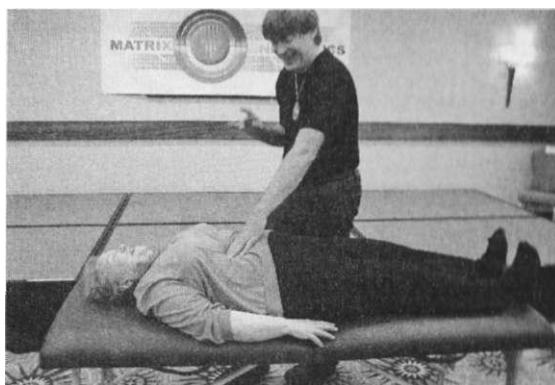
A jobb kezem nagy területen érintkezik a fejjel. A második pont ennél a példánál az ún. Hegu vagy L14 akupunktúrái pont. Ez a két pont együttesen jól használható a fejfájás tüneteinek kezelésére. Ezt saját magadon is könnyen elvégezheted.

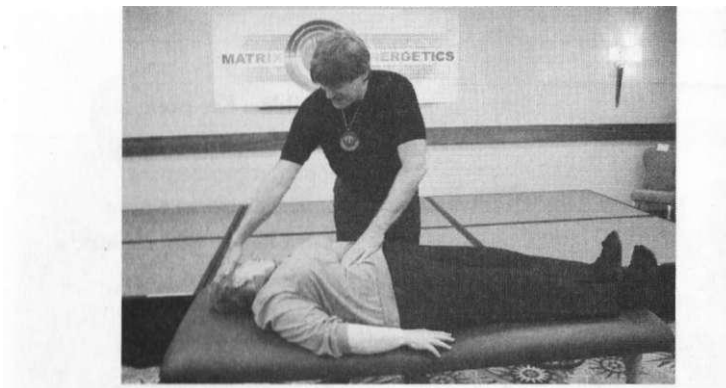
1C: Példa a Két-pontra

Itt olyan fogást mutatok be, amit pl. térdproblémára alkalmaznék. Az első pont magán a térden van, a második pont pedig a könyöknél. Ebből is látni, hogy milyen rugalmas maga az eljárás. Erezned kell a kapcsolatot a két pont között. Erezd a mellkas területéről kiáramló energiát; nagyon boldog és kiterjedt energia.

1D: Példa a Két-pontra

A máj a test jobb oldalán van, és a bordaív alatt lehet kitapintani. A második pontom a páciens körülvevő térben, az aurájában van. Az arcunkon látható örömteli mosoly annak az intenzív, csodálatos és bennünket összekötő energiának köszönhető, amit a Két ponttal hoztam létre.

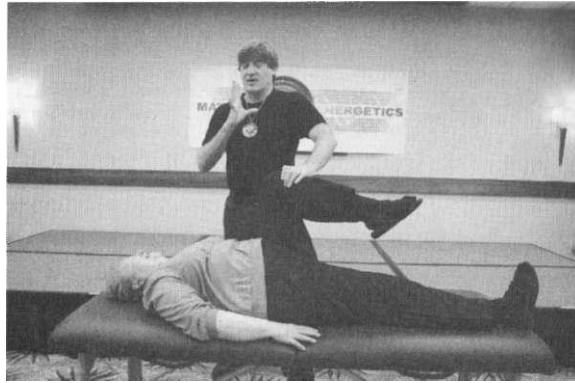
1E: Példa a Két-pontra

Még mindig az első ponton tartom a kezem, miközben a második pontot most a fejtetőn választottam ki. A kínai akupunktúrában a depresszió és a migrénes fejfájás bizonyos fajtái a máj csíproblémáival hozhatók összefüggésbe. Igazából csak úgy éreztem, hogy meg kell érintenem a fejét, ezért meg is tettem.

1F: Példa a Két-pontra

Ezzel a példával szemléltethetném akár azt is, hogy hogyan kezelem az állkapocsízület problémáit. Az első pontom az állkapocsízületen van, a második pont pedig ebben az esetben egy fog. Ne értsd félre, nem azt mutatom, hogy mit kell csinálni. Ezek csupán példák. Bármit is látsz te, vagy találsz ki, az ugyanolyan jól működik.

1G: Példa a Két-pontra

Itt a térddelel játszadózom, miközben belépek a kvantumenergia-mezőbe. Erezd a kapcsolatot magad körül és belül, amikor ilyen gyakorlatot végzel. És ne feledd, szó sincs energiaközvetítésről; a kapcsolat közvetlen és azonnali. Nagyszerű módja ez annak, hogy saját magadon is dolgozhass.

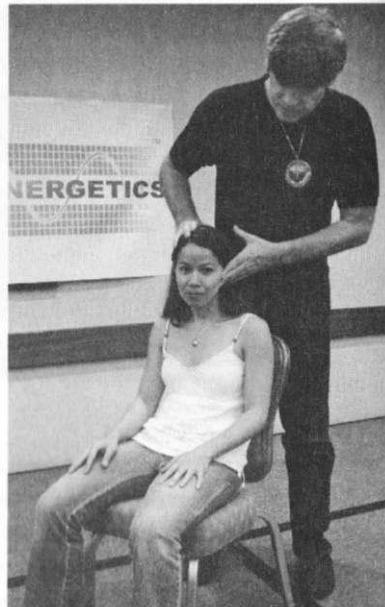
1H: Példa a Két-pontra

Ugyanaz az első pont. Ha ismered a csakrákat, akkor mosi in a második pontom a második csakra mezőjében van, ami gyakran az érzelmekkel van összefüggésben. Boldogság - a köztünk létrejött energia nagyon jó érzést vált ki mindkettőnkből!

I: Példa a Két'pontra
 Áldás van rajta! Ez egy másik példa, amikor a fejet vagy az állkapcsot érintem meg. Attól, hogy a fej két pontját kötöm össze, még lehet, hogy arra fókuszálunk, hogy változtassunk anyagi helyzetén, vagy javítsunk párkapcsolatán.

2A: A Két-pont folyamat
 A fejét tartom, hogy ellenőrizsem a válaszreakciót. A Két-pont folyamat során erőteljes válaszreakciókra lehet számítani. Lehet, hogy be van állva a vállközi terület, vagy csak rossz a gyomra. Bármelyik általad választott két pont tökéletes lesz. Nem kell magát a „problémás” területet megérinteni ahhoz, hogy változás következzen be. Az elméd teremti meg a kapcsolatot.

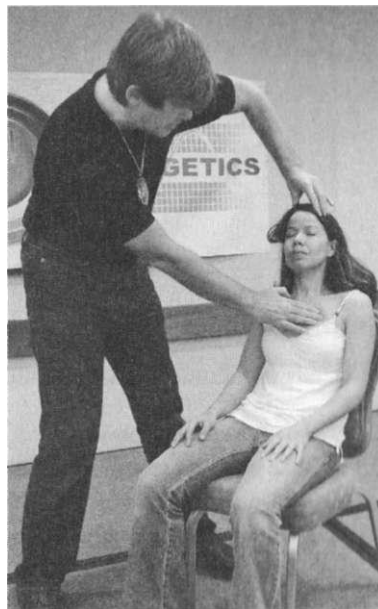

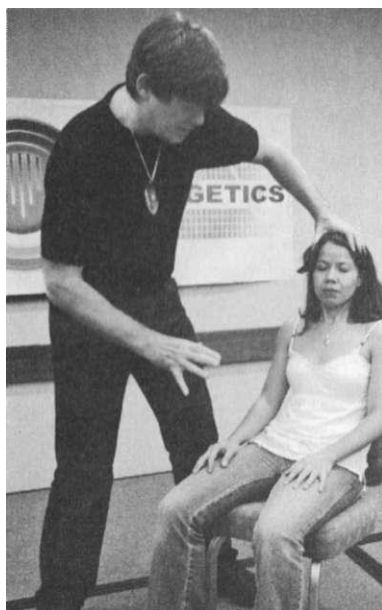
2B: A Két-pont folyamat

Érzed a kvantumós imbolygást ezen a képen? Autóvezetés közben ne nézz erre a képre! Amikor összeomlasztod annak a mintának a hullámfüggvényét, amit meg akarsz változtatni, akkor lehet, hogy más minták hullámai is összeomlanak.

3A: A Két-pont folyamat

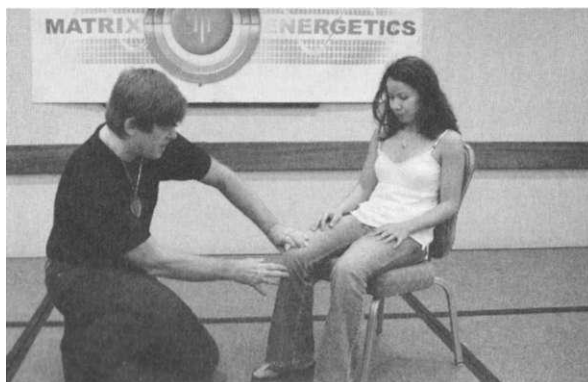
Ez egy példa a fej és szív integrációjára. Nagyon békés. Nincs szükség tényleges fizikai kontaktusra, de segítséget nyújt a gyakorlatot végző személynek abban, hogy egyidejűleg követni tudja és fizikailag érezhesse a végbemenő változásokat. Alkalmazhatnám pl. az időutazás-technikát egy gyermekkori incidensre, vagy arra, hogy harmonizáljam a páciens az ételallergiája miatt. A választott kontaktpontok lényegtelenek, maga a szándék a fontos!

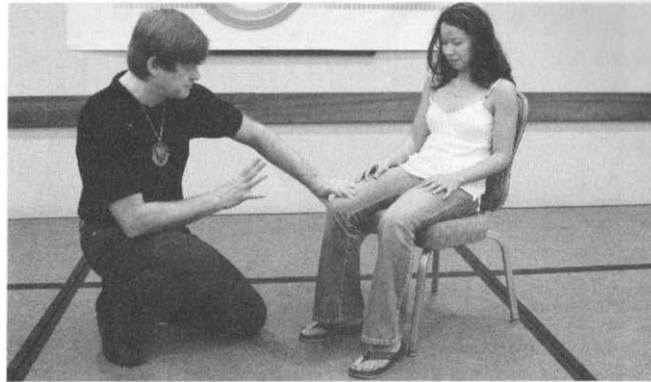
3B: A Két'pont folyamat

Ezen a képen a páciens energiamezőjében bekövetkező változásokat kísérjük figyelemmel. A kvantunvösszefonódás fogalma köt bennünket össze, és mindketten változunk a kölcsönhatás eredményeként. Erezni az energiát a kettőnk közötti térben. Figyeld meg ezt a képet, és nézd meg, hogy te mit veszel észre.

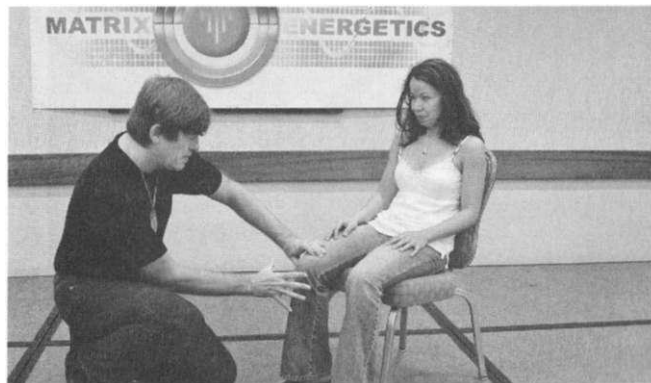
4A: A Kékpont folyamat

Itt az első két pontom a térdén van. De ne feledd, hogy akár menstruációs görcsök okozta problémára is fókuszálhatunk, és a térdet csupán fizikai belépési pontként használtuk.

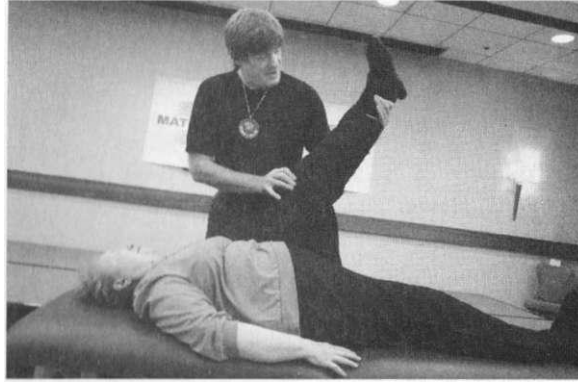
4B: A Két-pont folyamat

A térd ténylegesen megmozdul a kezem alatt, miközben a másik kezem a beteg energiamezőjében dolgozik. Mindig érezni kell a kapcsolatot a kiválasztott két terület között! Egy kicsit olyan érzés, mintha mágneses vonzerő lenne a két pont között.

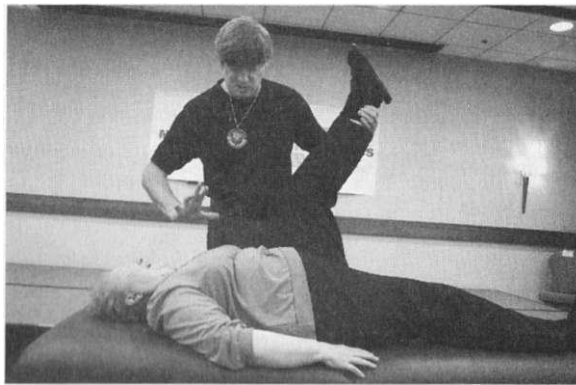

4C: A Két-pont folyamat

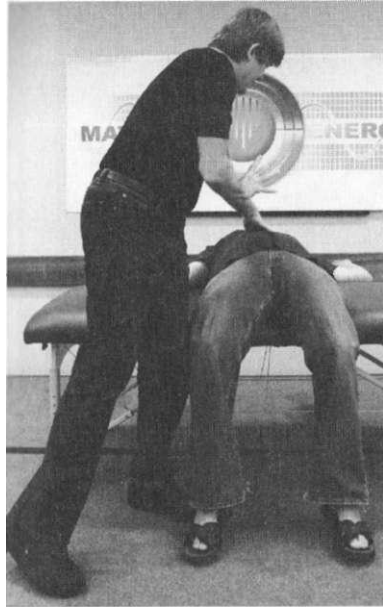
Most újra ellenőrzöm, hogy mi változott a Két-pont folyamataim után. Maga az ellenőrző mérés rögzíti a változásokat. A Két-pont alkáliim/asn után a különbség mérésevel megtanulod, hogy hogyan k'gycl inrn hatékonyabb, valamint gördülékenyebbé teszik az egyes/ (olyainali >i

5A: A Két-pont folyamat

Ez egy duzzadt boka példája. Bár a képen látható nő már idősebb, de első lépésként „visszautazhatunk az időben” négyéves koráig, amikor kificamította a bokáját. Amikor megérintem a második pontot - ami a térden van —, akkor ez a pont a boka pontját keményebbé, feszültebbé és merevebbé teszi, ami azt jelzi, hogy sikeresen létrehoztuk a két pont közötti összeköttetést.

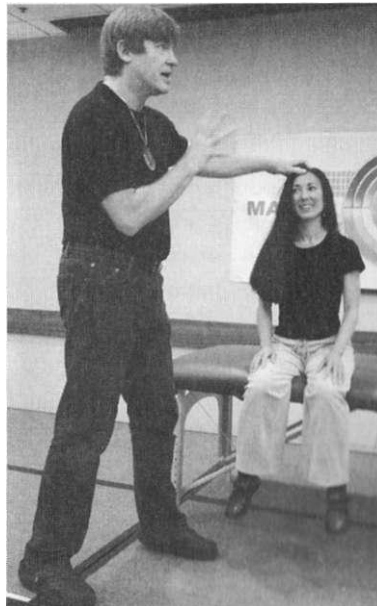
5B: A Két-pont folyamat

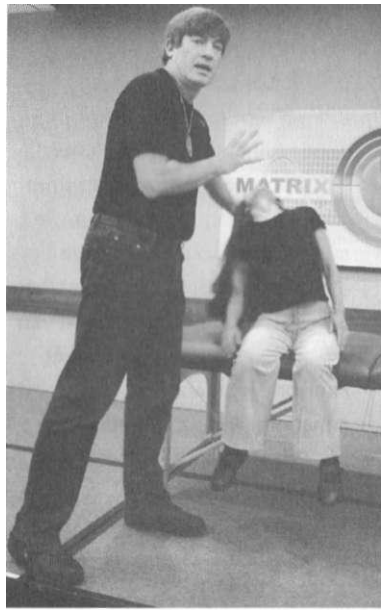
Miközben még mindig tartom az első pontot a bokán, az energia közben átkerült a mellkas vagy szív területére. Mindketten érezzük, ahogy a Két-pont folyamat szerteszét terjeszti az energiát.

6A: A Két'pont folyamat
Ezen a képen látható, hogy milyen dinamikus hatása lehet a Két-pontnak. Az egyik kezem az első ponton, a mellkason tartom, és miközben keresem a második pontot - ami ez esetben a szív fölötti energiamezőben van - érzem az első pont reakcióját. Amikor Neumann János, a matematikus az állította, hogy „A tudat okozza a hullám-függvény összeomlását”, akkor azt nem viccnek szánta!

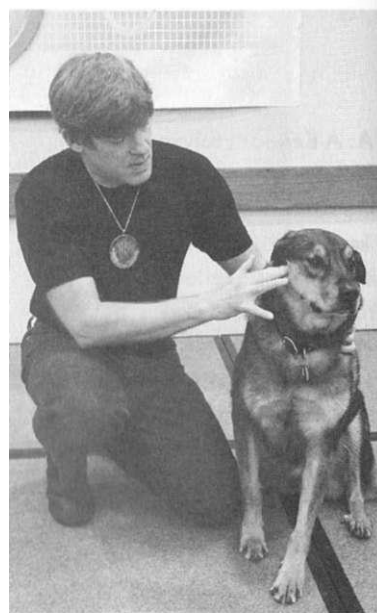
7A: A Két-pont folyamat
Itt hatalmas energiaállapot jött létre közöttünk. Ha beállnál a kettőnk közötti térbe, akkor biztosan te is éreznéd. Próbáld ki, hogy mentálisan behelyezed magad a képbe, és figyeld meg, hogy mit veszel észre. A körülöttünk lévő molekulákat életre keltette az erő és a szándék.

7B: A Két-pont folyamat
Ez a fénykép néhány pillanattal később készült. A kettőnk közötti kölcsönhatás mindkettőnk életében nagy változásokat okozhat!

8A: A Két'pont folyamat
Az állatok nem alkotnak véleményt, nem kételkednek. Csak vannak. A mátrix' energetika nagyon jól használható állatokon, sőt akár élettelen tárgyakon is, mint pl. az autódon.

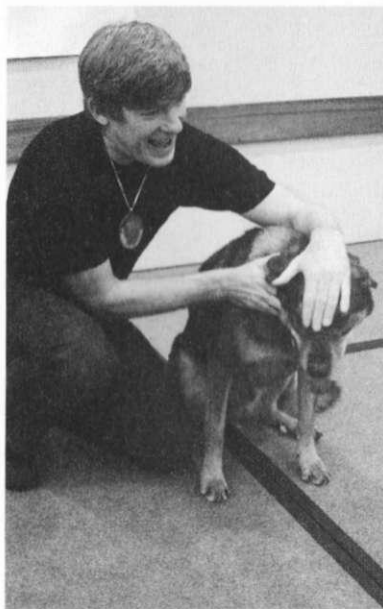

8B: A Két-pont folyamat
Ez itt a Két-pont folyamat
egyértelmű szemléltetése.

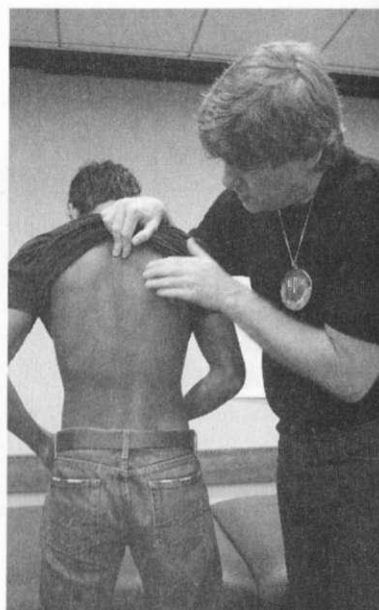
8C: A Két-pont folyamat
Mint Jack Nicholson Joker
szerepében az első *Batman*-
filmben: „Már megint
vigyorognom kell!”
Ez a kutya hullámlovasként
tart egy boldog hely felé!

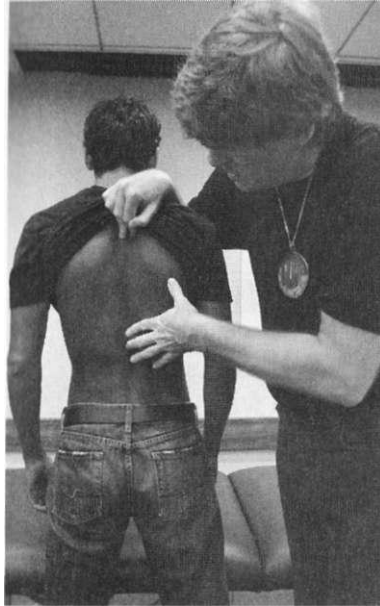

8D: A Két-pont folyamat
Au!

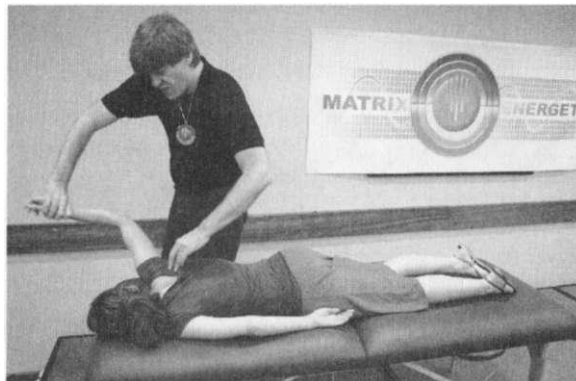
9A: A Két-pont folyamat
Az első pont a háton van.
A következő képsorok azt mutatják be, hogy milyen egyszerű a gerincferdülést helyreállítani. Ezt bárki meg tudja csinálni, csakúgy, mint minden mást is, amit tanítok. Nem kellene hozzá anatómiai ismeretek vagy különféle gyógymódok.

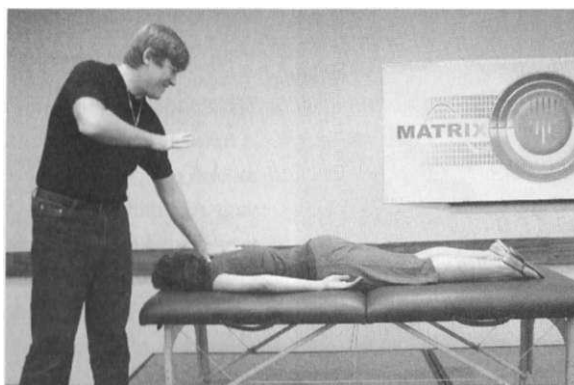

9B: A Két-pont folyamat
A másodikként kiválasztott póni az első pontot keményebb vagy rögzítettebb, merevebb tapintásúvá teszi. Ne feledd, érezned kell a kapcsolatot a két pont között is és önmagad és a másik személy, hely vagy dolog között is. Volt egy ferdtülés a gerincében, ami abban a pillanatban kiegyenesedett, amint megérintettem őt a Két-ponttal.

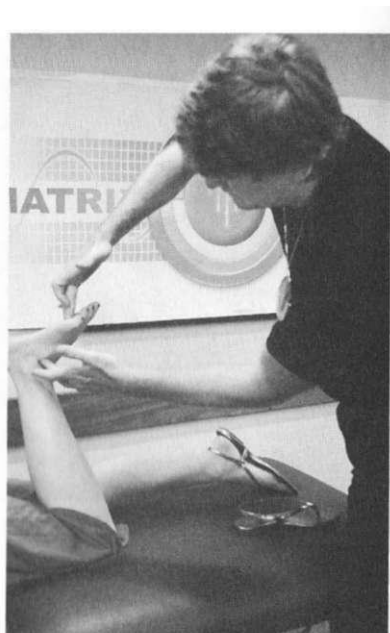
10A: A Két-pont folyamat
Két-pontozok egy fájdalmas vállat. A második pontom ugyanazon kar csuklóján van.

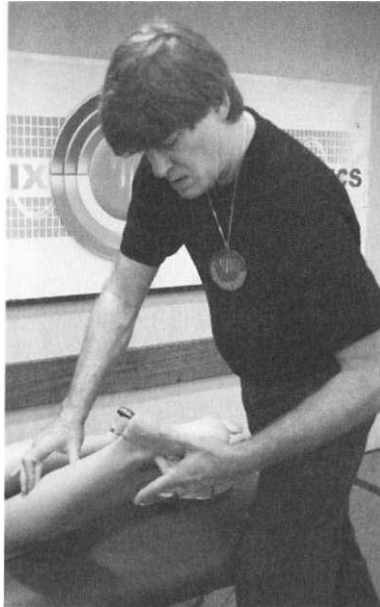
IOB: A Két'pont folyamat

Az első Két-pont után a második pont átkerül a páciens teste fölötti energiamezőbe. Az első pontot még mindig ugyanott tartom, ahol az előbb, ezáltal rögzítem és jobban érzékelem a változásokat.

1 1 A: A Két-pont folyamat

Ez itt egy egyértelmű Két-pont láb- vagy boka-fájdalomra. Szeretnéd „lepontozni” a talp fasciagyulladását?

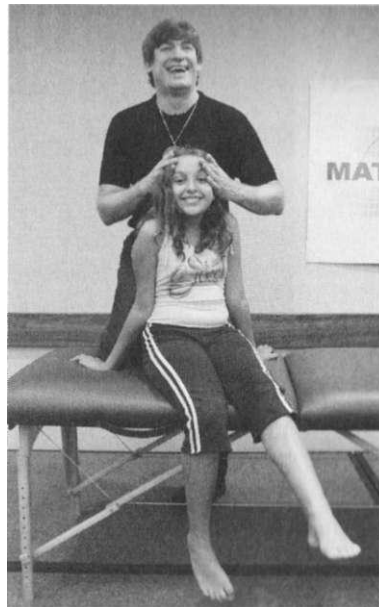
1 1B: A Két-pont folyamat

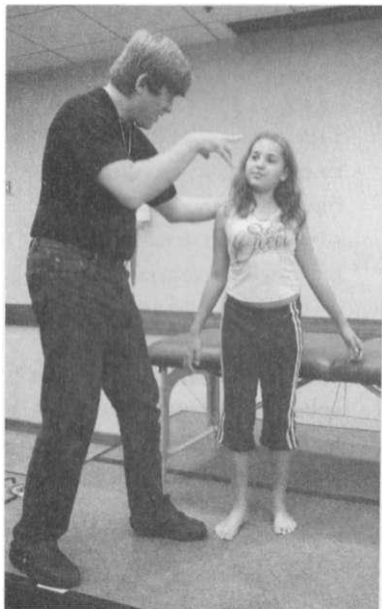
Ez itt a következő kép.

Még mindig ugyanazon a bokaponton tartom az egyik kezem, de a másik pont közben átkerült a vádli területére.

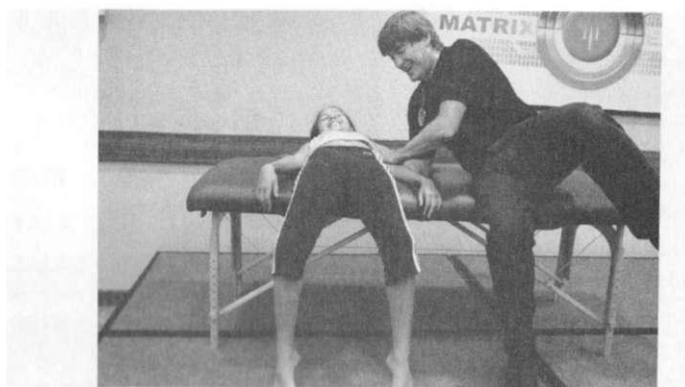
Ne feledd, a második pont a test bármely területén lehetett volna, de akár még a masszázstasztalon is. A lényeg, hogy érezd a kapcsolatot a két pont között.

12A: A Két-pont folyamat
A gyerekek imádják a mátrix-energetikát. Ez a kislány részt vett az egyik szemináriumon. Megtanított a felnőtteknek egy-két dolgot az aktív képzelet erejéről.

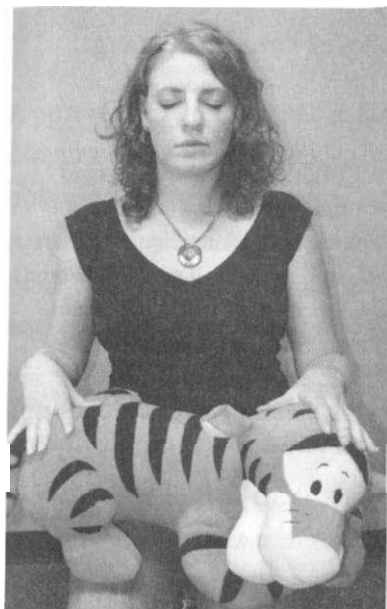

13A: A Két-pont folyamat
A tudathálón dolgozunk.

13B: A Két'pont folyamat
Ez a hullám mindkettőnket ledöntött! Szörfre fel,
Nagy Kahuna!

Egy-két pontban a „Két-pontról”

14A: Tigris-pont terápia
A lányom, Justice saját magán szemlélteti a Két-pontot, úgy, hogy Tigris-t használja saját testének helyettesítőjeként. Itt most a keresztcsontján dolgozik, a második pontja pedig a fejtetőn van. Ugyanilyen egyszerűen el lehet végezni a Két-pontot egy olyan személyen is, aki nincs a közelben - mindössze egy helyettesítő kell hozzá. A kapcsolatot úgyis a fókuszált szándékkal hozod létre.

14B: Két-pontozd magad

Justice itt egy érzelmi problémán dolgozik. Első pontját a mellkasán tartja. Második pontja pedig az őt körülvevő energiamezőben van, ami érzelmi kapcsolatban van az elsővel.

14C: A Két'pontozd magad
Egy másik módja annak,
hogy magadon dolgozz:
Justice egy saját magáról alkotott,
képzeletbeli, háromdimenziós,
életnagyságú holografikus
képet vetít ki maga elé,
és ezen a sablonon köti össze
a két pontot.

14D: A Két-pont folyamat
Ez is egy könnyű módja
pl. a fejfájás vagy a fejsérülés
kezelésének.

Egyszerűen csak engedd, hogy megtörténjen

A kínai filozófiában azt a koncepciót, amelyen a mátrix-energetika nyugszik, vej vu vejnek neveznék, amit nagyjából úgy fordíthatnánk, hogy cselekvés/nem-cselekvés. Amikor az elme és annak számtalan gondolata elcsendesedik, a víz letisztulhat. Ez az állapot nagyon hasonlít arra, ami a legtöbb meditációs gyakorlat végső célja. Amikor képes vagy elcsendesíteni a gondolataidat, akkor összhangba kerülsz az univerzális energiával, a nullponti energiamezővel. Persze attól, hogy most ezt olvasod, ne gondold, hogy meditálnod kell a mátrixenergetikával folytatott munkához. Ha ez ugyanis feltétele lenne, akkor biztos, hogy ez az energia/szellem nem engem választott volna. Az én elmém nemigen szokott elcsendesedni, sőt azt is mondták már rám, hogy én lennék a legjobb Ritalin-reklám!*

Ne akard mindenáron tudni, hogy jól csinálod-e vagy sem. Nem kell érteni, hogy hogyan is működik - egyszerűen csak engedd, hogy megtörténjen! Ne gyötörd magad ilyenekkel, hogy például: „Most húzok egy vonalat a két pont között; ajjaj, ez görbe lett, inkább újrakezdem. Na nézzük csak, most akkor lemérem — öööö... de centiméterben vagy hüvelykben? Lehet, hogy nem mindegy?” Annyira belegabalyodsz a sok kusza gondolatba, hogy a végén már gondolkodni sem tudsz — és általában épp *ekkor* történik a változás.

Amint felhagysz az aktív gondolkodással, eggyé válhatsz gondolatod tárgyával. A kvantumrészecskék szintjén össze -

* A Ritalin a figyelemhiányos aktivitás-zavarra gyakran Icllri |,vógys/c-rek egyike - a Ford.

fonódás jön létre, és ilyenkor alakul ki a változás. Amikor ezt megtapasztalod, akkor tárold el tudat alatt. Engedd, hogy a meglepődés, az öröm és az erő egyidejűleg hasson rád. Gratulálok! Épp most tártad ki elméd kapuit, és léptél be a lehetőségek hatalmas birodalmába.

Az egésznek az a lényege, hogy a pontoknak igazán semmiféle jelentőségük nincs azon kívül, amit te magad tulajdonítasz nekik. Miért ne találnád ki és mondanád azt, hogy ez itt az egyik valóság, amelyik kereszteződik és egybeolvad egy másik valósággal, ahol csodálatos dolgok jöhetnek létre? És tiszteld a folyamat rád jellemző, egyéni mivoltát.

Az egyik olyan praxisomból vett példa, amelyet gyakran el szoktam mesélni, igen jól illusztrálja ezt. Egy napon eljött hozzám egy férfi, akinek könyökízületi, illetve talpi fascia gyulladása volt. Fájlalta a könyökét és a talpát. Gondoltam magamban: „Rendben, itt van ez a fickó, aki azt akarja, hogy kezeljem a tüneteit. Ám legyen.” Akkor úgy két percet foglalkoztam a könyökével és talán összesen öt percet a két lábával. Amikor befejeztem, azt mondta, már nem is fáj neki. Ránéztem az órára, és láttam, hogy még mindig van közel fél óránk.

Felemeltem a kezem a férfi energiamezejébe, mellmagaságban, úgy 30 cm távolságra tőle, és a tudatomat semmilyen konkrét dologra nem fókuszáltam. Néhány pillanat múlva összecsuklott, és ájultan feküdt a masszázstalonon. Egész teste elkezdett erőteljesen rángatózni, mintha rohamra lett volna. Ha viszont ez tényleg roham volt, akkor ilyet még nem láttam. Olyan elégedettséggel mosolygott, mint aki megüdvözült. Az első kezelés hátralévő része nagy-

jából abból állt, hogy én az energiamezejében tartottam a kezemet, ő pedig boldogságot sugárzó arccal továbbra is finoman rázkódott. Nem aggódtam, csak figyeltem őt, miközben végtelen szeretet és öröm árasztotta el a szívemet.

Néhány hét múlva újra eljött hozzám, és arról számolt be, hogy a tünetek, amelyek miatt eredetileg felkeresett, teljesen megszűntek. Megemlítette, hogy a jobb könyökében van még egy nagyon enyhe fájdalom, és ha úgy gondolom, kezelhetem, de valójában valami más miatt jött, amiről beszélni szeretne velem. Láttam az arckifejezésén, hogy egy kicsit zavarban volt, majd kedves, szelíd hangon elmesélte, hogy mi is történt vele az első találkozásunk óta.

Elmondta, hogy miután kiment a rendelőmből, mennyire jól érezte magát, és hogy azóta szinte minden fájdalma megszűnt. Másnap reggel azonban, miután felébredt, nagyon szomorú volt; ilyen szomorúságot még soha azelőtt nem érzett, és ez egész nap eltartott. A harmadik napon tele volt boldogsággal és energiával, mintha valamiféle kozmikus, kimeríthetetlen elem nyílt volna meg a szívében. Miután ezt elmondta, egy kis szünetet tartott, az arcára széles mosoly ült, majd folytatta:

- A negyedik napon pedig úgy éreztem, hogy megvilágosodtam, holott azt sem tudom, az mi!

Megkérdeztem, hogy mire szeretne koncentrálni. Ránézett a korábban sérült könyökére, mondván, hogy „egy kicsit” talán még mindig fáj, de aztán így szólt:

— Kaphatnék újra abból az elképesztő energiából?

Boldogan emeltem a szíve felé a jobb tenyerem, mire ő ismét rázuhant a masszázstalra, és előadta rohamszerű jelenetét. Mélyről feltörő, örömteli mosoly ült ki az arcára.

Ez tényleg maga a transzformáció. Hatalmas boldogságot éreztem, hogy olyan áldásban lehet részem, amikor tanúja lehetek ilyen és ehhez hasonló eseményeknek.

Hogy mindez mit jelent? Nem tudom. Ha beülök a Firebirdömbe, és tudnom kellene, hogyan működik a motorja ahhoz, hogy vezethessem, akkor aligha hiszem, hogy egyhamar bárhová is eljutnék vele. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy nem tudom vezetni az autót. Két külön dolgról van szó.

Találd meg újra önmagad!

A mátrixenergetika és a Két-pont használatáról szóló alábbi történeteket szemináriumi hallgatóktól kaptuk e-mailben vagy az internetes üzenőfalon keresztül a világ minden tájáról. Azért osztom meg veled ezeket a történeteket, mert jó példaként szolgálnak, hogy milyen sokféleképpen lehet hasznosítani a mátrixenergetikát.

Kilencéves korom óta blokkolva volt a napfonatcsakrám energiája. Olyan volt, vagy legalábbis úgy éreztem, mintha egy csomó negatív energia gyűlt volna össze bennem. Valahányszor meditációs gyakorlatot végeztem, vagy kerestem a lelki utamat, úgy tűnt, a helyzet rosszabbodik. Amikor először elmentem egy ilyen mátrixenergetikai bemutatóra, felhívtál a színpadra. Miután visszamentem a helyemre, még jobban kiéleződött ez az érzés. Nem tudtam volna úgy hazamenni, ezért amikor befejezted az előadást, a segítségedet kértem. Évek óta nem éreztem olyan jól magam, mint akkor. Bár még nem gyógyultam meg teljesen. Megtettem min-

dent, hogy arra figyeljek, ami más volt, mint addig. Három napomba telt, mire rájöttem, hogy azelőtt hosszú éveken keresztül teljesen rossz irányból közelítettem meg a dolgokat. Úgy tekintettem rá, mint valami eldugult vezetékrendszerre, és folyton próbáltam kilökní belőle az energiát. Most mindenféle tudatos erőfeszítés nélkül arra gondoltam: „Mi lenne, ha egyszerűen eltűnne ebből a valóságból?” És abban a minutumban teljesen megszűnt... és azóta sem tért vissza.

És akkor még egyetlen szemináriumon sem vettem részt, de mondanom sem kell, hogy engem már nem kellett rábeszélni. Azt hiszem, csak parányi kis mozzanat az én részem, de remélem, a történetem segít másokon.

Samantha

Néhány héttel ezelőtt a munkahelyemen úgy égtek a telefonvonalak, hogy a kollégáimmal nem tudtunk megbirkózni a helyzettel. Két-pontoztam az ügyet, és azonnal elnémultak a telefonok, így időt nyertünk, hogy utolérjük magunkat a felvett betegek adatlapjaival. Még arra is jutott idő, hogy előkészítsük az éves virágfesztivál szórólapjait. Aztán elkészítettem az új munkatársunk egyéni faxfejlécét, sőt még arra is volt időm, hogy rendezzem a fájlokat stb. Azt hiszem, egy kicsit túl nyugissá vált a helyzet. Egymással dumcsiztunk, amikor besétált az irodába a vezérigazgató. Első kérdése az volt, hogy miért nem csörögnek a telefonok. Néhány perccel később a Hospice igazgató is bejött, és neki is feltűnt: „Mi ez a nagy nyugalom itt? - majd felém fordult, és így szólt: - Sara, azt akarom, hogy jöjjenek a hívások! Méghozzá azonnal!” Vettem egy mély lélegzetet, Két-pontoztam az ügyet, majd megnyugtattam, hogy két

percen belül újra égni fognak a vonalak. A kollégáim is mind felsóhajtottak, mert tudták, hogy ha én egyszer Két-pontozok, akkor ott történni is fog valami. Azért jó volt az a kis szünet - délután ugyanis egészen a munkaidő végéig nem győztük felkapkodni a telefonkagylót.

És most a mai nap Két-pontja:

Ma hárman egy kocsival mentünk a berkeley-i Mátrix-energetika munkacsoporthoz. Valahogy át kellett jutnunk az öböl-hídon, de a forgalom egyre jobban bedugult. Már csak araszolva haladtunk a híd felé. Bili felhívta a közlekedési információs vonalat. Megtudtuk, hogy egy felborult vontató zárta el az út baloldali sávját Treasure Island közelében, és a dugó egészen a 7. utcáig tartott. Felnéztem, és épp ott tartottunk a 7. utcát jelző tábla előtt! Úgy terveztük, hogy a munkacsoport előtt időben odaérünk, hogy még megihassunk egy kávé.

Azt javasoltam, hogy Két-pontozzuk a helyzetet. Mindenki azt tette... hirtelen felgyorsult a kocsisor, megszűnt a dugó, és nyomát sem láttuk a felborult vontatónak. Mindenkitől megkérdeztem, hogy mit csinált. Samantha Két-pontja során egy féreglyukat látott, amelyen keresztül átjutottunk. Bili azzal a szándékkal Két-pontozott, hogy úgy érzünk oda, hogy még kávéra is jusson idő. Megittuk a kávé, és még bőven időben voltunk.

Sara

Az egyik nap, amikor a kedvenc erdőmben sétálgattam, és a virágdíszben pompázó rododendronokkal beszélgettem, kegyetlenül támadtak a szúnyogok. Először mondtam nekik, hogy: „Ugye nem akarjátok, hogy megöljelek bennete-

ket!?” Na, ez nem nagyon működött, ezért üzentem a szűnyogkirálynak: „Vidd innen az alattvalóidat!” Hát ez sem jött be. Végül aztán Két-pontoztam magam körül egy körülbelül húszcentis helyet, ami nagyon jól működött. Az ezt követő tíz percben, amíg még ott voltam az erdőben, egyetlen szűnyog sem csípett már meg.

Willie próbált rájönni, hogy mit csinálhatna a gyeppel a mátrixenergetika segítségével, de semmi sem működött. Bármit is próbált, a fűvet még mindig vágni kellett. Aztán Két-pontozta saját magát és a segítőknek, és hirtelen nem volt több gondja a gyomokkal és a gyeppel (mivel segítők elvégezte helyette). Lehet, hogy ez a történet valami ostoba viccnek tűnik. De bennem csak azt erősítette meg, hogy a mátrixenergetika segítségével az ember észreveszi, hogy több lehetősége van. Mielőtt a mátrixot megismertük volna, Willie-nek soha nem jutott volna eszébe az a „módszer”, hogy megkérjen valakit.

Végül, de nem utolsósorban: már az 1. szeminárium után tudtam, hogy még többre el kell mennem, még akkor is, ha mezítláb kell elgyalogolnom. Két-pontoztam magam a szemináriumhoz egy aranykötél formájában, amely összeköt bennünket. Ezután hirtelen elkezdett pénz állni a házhoz, méghozzá úgy, hogy még négy szemináriumon részt vehettem. Épp csak a jéghegy csúcsát kapirgáljuk annak, amire képes a mátrixenergetika. Szeretetteljes hálám és köszönetem.

Nancy

A férjem, Dávid és én San Diegóban találkoztunk veled, majd küldtem hozzád egy beteget San Rafaelbe ... aminek

csodálatos gyógyulás volt az eredménye. A történet, amit meg akarok osztani veled, a kedves kis kutyánkról, Jakjak-ról szól, akinek rögtön a San Diegó-i szemináriumunk után csúnya, sötétsárga, véres volt a vizelete. Nagyon megijedtünk, és elvittük az ismerős állatorvoshoz, aki vese-, prosztata- vagy máj problémára gyanakodott. Elvégzett néhány vizsgálatot, amelyek eredménye sajnos pozitív volt, és súlyos máj betegségre utaltak. Ez elég sokkoló hír volt számunkra, mivel felelevenítette bennünk az előző kutyánk emlékét, akit néhány évvel azelőtt veszítettünk el veleszületett vesebetegsége miatt. Miközben Jakjak a kórházban volt, Daviddal úgy döntöttünk, hogy megpróbálunk együtt mátrixenergetikai távgyógyítást alkalmazni, mivel csakúgy, mint az imádság (ami az energia egy másik formája!) néha ez is hatékonyabb, ha egyszerre többet csinálják. Én úgy nőttem fel, hogy egészen gyerekkorom óta ismerem és alkalmaztam a távgyógyítást, amit ha keresztvezünk a mátrixenergetika frekvenciáival és moduljaival, elég hatásos módszernek tűnt ahhoz, hogy visszahívjuk ebbe a valóságba a mi egészséges, boldog és eleven Jakunk régi rezgését. Alig vártam a másnapot, hogy beszéljek az állatorvossal. Amikor felhívtam, egy kicsit habozott, majd azt mondta, hogy szeretné Jakét még egy napig bent tartani, mert valami furcsa dolog történt. Kérdeztem, hogy mi volt az. Elmondta, hogy bár a véreredmények alapján Jak sötét, véres vizeletében nagyon magas volt a bilirubin érték, amikor kivitték pisilni, a vizelete teljesen normálisnak és világosnak tűnt - vérnek nyoma sem volt. Mivel a doki nem értette, meg akarta ismételni a vizsgálatot, hogy meggyőződjön róla, végül is van-e baja a kutyának vagy nincs. Nos,

hogy rövidre zárjam a történetet, a kutya jól volt. Semmi baja sem volt. Ennyi. Amikor érte mentünk, az állatorvos - tudván, hogy mivel foglalkozunk - azt mondta, hogy akármit is alkalmaztunk Jakén, csak folytassuk, és sok szerencsét kívánt. Valóban sok szerencse! Köszönöm mindenkinek, aki megosztja velünk a Fényt és a Szeretetet.

Robin

Amikor reggelente felkelek, és fáj a hátam, gyorsan Két-pontozom, ami általában megszünteti a problémát. Az is sokat szokott segíteni, ha a nyakamat és a fejemet is Két-pontozom, hogy összhangban legyek a gravitációval. Akkor is segít ez a módszer, ha úgy érzem, hogy túl sok stressz ér. Erőteljes testmozgást követően Két-ponttal megszüntethető a fájdalom. Sikerült lazábbá tennem magam, ami nagyban javított tajcsi- és jógyakorlataimon. A Két-pont számomra az Időutazással együtt működik a legjobban, miközben a problémás területre fókuszálok. Üdv.

Tom

Mindig, amikor nekimegyek az asztalnak, rácsukom a fiókot az ujjamra, vagy valamit a lábamra ejtek, azonnal Két-pontozok, visszamegyek időben az esetet megelőző pillanatra, és azonnal eltűnik a fájdalom/ütés helye.

Jill

Egy héttel a Los Angeles-i szeminárium előtt megláttam a kutyámat, ahogy a konyhában valami rohamot kapott. Persze teljesen bepánikoltam - a gyomrom a torkomban volt. Szörnyű látvány volt, ahogy levegő után kapkodva

vergődött a padlón. Abban a pillanatban azt gondoltam, hogy ott múlik ki előttem, de valahogy a káosz közepette hirtelen bedugtam a kezemet a szájába (nehogy lenyelje a nyelvét), és eszembe jutott a híres Két-pont. Mintha Istenhez fohászkodtam volna, az egyik kezemet a fejére, a másikat pedig a hátára tettem, és elképzeltem, hogy boldogan futkos körbe, ahogy szokott. Két-három perc múlva elkezdett lihegni, még egy kicsit bizonytalan volt, és össze-összecsuklott, de tíz perc elteltével teljesen normalizálódott a helyzet. De a legfontosabb az volt ebben az egészben, hogy ebben az állapotban nem tudtam volna a kutyát elvinni az orvoshoz. Tudom, hogy akkor a Két-pont volt az, ami segítette a figyelmemet a káoszról egy új valóságra terelni.

Tigeress

Elsőként akkor alkalmaztam magamon a Két-pontot, amikor a San Diegó-i szemináriumról mentem hazafelé. Esett az eső, és észrevettem, hogy az ablaktörlő nem működik jól (főleg a vezető oldali). Tudtam, hogy ekkora esőben nem tudok így elvezetni hazáig, ezért úgy döntöttem, hogy kipróbálom a Két-pontot. Először az esővel próbálkoztam. Két-pontoztam, hogy addig ne essen, amíg ki nem cseréltem az ablaktörlő lapátot. Ezután Két-pontoztam az autópálya jobb oldalán egy könnyen megközelíthető autóalkatrész-üzletet, ahol volt is a nekem való ablaktörlő lapátból. Azt is hozzátettem, hogy ha addig nem találok üzletet, akkor legkésőbb lesz egy a következő benzinkútnál. Nos, öt perc múlva elállt az eső. Ahogy mentem az autópályán, elképzeltem, hogy mi is történik éppen az univerzumban - talán kis manócskák éppen építik az autós boltot valahol

az út mentén? Vajon látják az arra haladó emberek, hogy mi folyik ott? Vagy az egyik percben még nincs ott, a másikban pedig már igen? Mi volt ott előtte - egy üres tér? Vagy egy másik üzlet? Milyen furcsa nap is ez a manók számára. .. Remélem, értenek az autóalkatrészekhez!

Körülbelül háromnegyed óra múlva hatalmas tábla jelezte, hogy ott van az autópálya jobb oldalán egy autóalkatrész-szaküzlet. Könnyen megközelíthető, autópálya ki- és bejáráttal összekötve - és volt nekik az a típus, amelyik nekem kellett. De ha ez még nem lett volna elég; közben egy kicsit feloszlottak a felhők is az égen, és szikrázó napsütésben cseréltem le a lapátokat. Amikor elindultam, ránéztem az órámra; pontosan négy perccel később eleredt az eső. De most jön a legjobb: később, amikor megálltam tankolni, ott volt a benzinkút mellett is egy autósbolt! Jó sokat dolgozhattak azok a manók. Most, hogy már voltam két másik szemináriumon is, talán könnyebb lett volna eleve az ablaktörlő lapátot Két-pontozni, de én így is nagyon boldog voltam az eredménnyel. Minden jót kívánok!

Sandy

Az I. szeminárium után, márciusban Két-pontoztam a lányom pocakját és a jövőben is, ahogyan karjában tartja a kisbabáját. Most már persze terhes, nem sokkal azután esett teherbe, hogy Két-pontoztam őt. Ja, és archetípust is használtam: lúdanyót láttam, ahogy tojást rak a hasán. Hát ez sem a szokásos kínai gyógy mód!

Gitta

Masszór vagyok, és van egy vendégem, aki már három éve hozzám jár. Agyvérzése volt, ami után elkezdett sántítani. Az egyik haiátnóm mátrixenergetikával dolgozik, ezért elküldtem hozzá ezt a vendéget. Húsz perc kezelés után mit p.oiulols/, mi történt, amikor kijött tőle? Egyáltalán nem sántított. Megkérdeztem, hogy mit mondott (mármint a Innál nőm). „Számolta az éveimet, mire én elájultam, majd amikor magamhoz tértem, már nem fájt a térdem, és nem is sántítottam” - válaszolta.

Amikor elhatároztam, hogy én is megtanulom a mátrix-energetikát, elmentem San Franciscóba. Az első nap arra gondoltam, hogy akik ezt tanítják, biztosan földönkívüliek. A második napon arra gondoltam, hogy mind örültek. A harmadik napon már úgy gondoltam, hogy én örültem meg! A negyedik napon azt mondtam magamban, milyen csodálatos örülnék lenni, és látni, hogy MŰKÖDIK! Most már, ha nem nyílik ki kulccsal a kocsim ajtaja, Kétponttal visszaviszem abba az időbe, amikor készült, és már is nyitva az ajtó. Na, ez mekkora örülség?!

Karina

7

Archetípusok

EGY MÁSIK MÓDJA A MÁTRIXENERGETIKA ALKALMAZÁSÁNAK AZ, amikor szimbólumokat és archetípusokat használunk. A jobb agyfélteke nyelvezete szimbólumokból és képekből áll. Számos módja van annak, hogy az „archetípus-technikát” - ahogy én hívom - is alkalmazd a kezelése során. Az egyik, hogy alapvető geometriai formákat használsz, mint például körök, gömbök, háromszögek, négyzetek, négyzetek. Ha vállalkozóbb kedvű vagy, használhatsz összetettebb alakzatokat is, mint például tetraédereket, oktaédereket vagy bármilyen más formát.

Ha esetleg a geometria nem volt éppen az erősséged az iskolában, van ennél egy sokkal természetesebb módszer is, amely ugyanolyan hatásos. Egyszerűen dolgozz azzal a képpel, amelyik elsőként eszedbe jut. Miközben felépíted a hullámot, és a szándékodra fókuszálsz, mitológiai istenek, rajzfilmfigurák juthatnak eszedbe, mint például Tapsi Hapsi vagy Superman vagy bármilyen más kép, amelyik hirtelen a fejedbe ötlik. Számomra ez olyasmi, mint a lényegi pontok kiválasztására irányuló gyorsolvasás, ahol a cél az, hogy észrevegyél bármit, ami felkelti a figyelmedet.

Joe McMoneagle *Remote Viewing Secrets*című könyvében lelkesen ír arról, hogy amikor megpróbálsz elsajátítani a tá-

volbalátás képességét, akkor könnyebb dolgod lesz, ha **arra** figyelsz, hogy a tudatos elméd miként fogja fel az információkat. Archetípusa formákat és mintákat ugyanúgy használhatsz, mint bármilyen más összetett vizuális képet. **Bár**mit is látsz vagy képzelsz el, tökéletesen megfelel. Használd mindig azt, ami könnyen megjelenik a lelki szemeid előtt. Azáltal, hogy odafigyelsz és elfogadod azokat a gondolatmintákat, amelyek szimbólumok formájában jelennek meg előtted, hidat alkotsz a jobb és bal agyféltekéd között. Ezeket a spontán képeket és mintákat a két agyfélteke harmonizálására használhatod. Ennek a módszernek a gyakorlásával egyesíthető a két agyfélteke, ami nagyobb és tartósabb összhangot és harmóniát eredményez; ez pont az az állapot, amit a legtöbb meditációs technikával el akarnak érni.

Ha a tudatodat megnyitod ezek felé a spontán és gyakran gyerekes képek felé, akkor sokkal nagyobb adatbázis-hoz férsz hozzá, mint amit a tudatos elméd tesz lehetővé. A tudatos elme tulajdonképpen egy kapus, akinek az a feladata, hogy megszűrje és törölje az összes olyan információt, amit nem fér bele a „számunkra szükséges tudás” paradigmába. Ha az információ nem vonatkozik az általunk elfogadott valóságképre, vagy nem összeegyeztethető vele, akkor az a tudatalattink „hátsó szobájának” száműzetésébe kerül. Ez a terület másodpercentként mintegy tizenegymillió adat feldolgozására képes. Hasonlítsd ezt össze a bal agyfélteke mondhatni elég silány teljesítményével: mindössze hét darab információs adat/másodperc (plusz-mínusz kettő). *Ezért figyelj jól oda a megérzéseid bevillanásaira, mert nagyon valószínű, hogy azok mögött több információ van, mint amit a normál tudati állapotban észlelsz.*

Szinte hallom, ahogy az olvasók némelyike így szól: „Jó neki, de én ezt sohasem tudom megcsinálni; nem tudok vizualizálni sem, és nincsenek látónoki képességeim!” Ugyanczt mondogatta egy híres csontkovács felesége is. Mielőtt nagyon bepörgött volna, egy pillanatra leállítottam, és megkérdeztem, hogy vajon el tudja-e képzelni, hogy néz ki a lakása belülről. Mire ő: „hát persze.” Aztán – még mindig be volt hunyva a szeme – megkérdeztem, hogy maga elé tudná-e képzelni az útvonalat, amelyen a férjével a szemináriumra jöttek, és ő igenlően bólintott.

Ekkor én odahajoltam hozzá, és a fülébe suttogtam: „Ez számomra egyértelműen azt bizonyítja, hogy önnek nagyon jó képzelőereje van. Gondoljon csak mindazokra a dolgokra, amikről régebben azt hitte, hogy nem képes rájuk, és később kiderült, hogy milyen könnyűek voltak. Most ugyanez történt.” Kinyitotta a szemét, és zavarában mosolyogva így szólt: „Igaza van, meg sem próbáltam, mert azt hittem, hogy úgysem fog menni. Egyszerűen lazítok, és meglátjuk, mi lesz” – majd elment ebédelni.

Az ebédszünet után, amikor mindenki visszatért az előadóterembe, a hölgy nyilvánvalóan valaminek nagyon örült, mert izgatottan ugrálva integetett felém. Elmondta a közönség előtt, hogy miről beszélgettünk korábban, majd beszámolt arról, hogy az ebédszünet alatt olyasmi történt, ami az egész gondolkodását átformálta. Egy nagy salátátálat rendelt ebédre, amit a férje mindig csak úgy hívott, hogy „nyúlka”, és amikor a villát a szájához emelte, hirtelen valami furcsa remegő-rezgő érzést érzett az arcán. Gondolkodott, hogy vajon mi lehet az, amikor hirtelen rádöbbsent, hogy a tudatát egy másik valóságba váltotta át, amelyben

megtapasztalta, hogy milyen nyúlnak lenni. Az arcán érzett remegés pedig a nyuszi bajusza volt!

Nos, akármilyen butácskán is hangzik, ő örömmámorban úszott. Tudta, hogy ez az élmény tudattalan elméjének finom, ugyanakkor rendkívül mulatságos buzdítása volt. Most már nem okozott számára problémát az, hogy olyan dolgokat tapasztaljon meg, amiknek eddig valóságának szemszögéből semmi értelmük sincs. Sőt úgy érezte, hogy nagyon fogja élvezni. Én meg a nevetéstől majdnem hanyatt dobtam magam. Ez a történet jól néhány fokkal feljebb tekerte a szeminárium energiájának hangulatát és intenzitását egyaránt. Mondtam a férjének, hogy ha most még a hiphop zenére is rákattan, akkor elkezdhet aggódni a felesége miatt!

Ha valakire ránézel, és a képzeleted előtt megjelenik valami, mondjuk egy varangy vagy egy rózsaszínű tollpihe, vagy talán egy ablaküveg, akkor tedd fel magadnak a következő kérdést: „Oké, mit jelent számomra ez a kép, és mit tegyek vele? Miben segít ez ebben a pillanatban?” Az ilyen kérdéseket Tony Robbins „erőkérdéseknek” hívja. Ha ilyen kérdéseket teszel fel, akkor az agyad elkezdi keresni a választ. Abban is segít, hogy kreatív állapotba kerülj, és kikeveredj az adott személy problémájához kötődő képek ördögi köréből.

Ha például valaki azt mondja, hogy „befagyott váll” van, akkor segíthet, ha a vállát úgy képzeled magad elé, mintha egy jégtömb lenne, amit valami meleg helyre, vagy a déli napsütésre teszünk. Én nem egyszer így álltam hozzá az állítólag „befagyott” vállakhoz.

Amikor megtanulsz embereket rajzolni, akkor először mindig az alapformákkal kezded: kört vagy ovális formát a fejnek, esetleg háromszöget az arc bizonyos részeinek, pél-

dául az áll megrajzolásához, vagy a törzséhez négyszöget, vagy tojásdad formát stb. Amint kész vagy az alapformákkal, nekilátsz, és az egyik helyen kiradírozod a vonalat, egy másik helyen hozzáadsz egy részletet egészen addig, amíg el nem készül az adott személyről egy aránylag pontos és összetett rajz. Mindez a megfelelő perspektíva kiválasztásával kezdődik, majd innen szépen haladsz előre addig, amíg a kész rajz olyan nem lesz, mint ami azelőtt csak a képzeletben létezett.

A természetben mindent le lehet írni geometriai formák segítségével. Az atomok táncától a bolygók forgásáig mindent ugyanazok a törvények irányítanak. Ezeket a törvényeket a különböző alakzatok és formák geometriai szimmetriáján keresztül ábrázolják. Amikor a mátrixenergetikában használod ezeket az egyszerű geometriai formákat, akkor gondoldj arra, hogy a lapocka például háromszög formájú. A keresztcsont - ami a gerincoszlopot összeköti a medencével - szintén alapvetően háromszög alakú.

Akkor most példaként vegyük a két lapockát; az egyik a bal, a másik a jobb oldali. Most képzelj el, hogy a kezelésre váró személy jobb válla magasabban van, mint a bal, és lehet, hogy még fáj is neki ez a terület. Az egyik nagyon egyszerű módszer, hogy létrehozol egy olyan hullámmintát, amelynek során mindössze annyit kell tenned, hogy a szóban forgó lapockát/háromszöget elfordítod. Ha a képzeletben túl magasán vagy ferdén áll, akkor képzelj normális helyzetbe, és a csont el fog mozdulni abba az irányba, ahová képzelted. Elképesztő, hogy egy ilyen egyszerű eljárás milyen mélyreható változásokat tud hozni; még hozzá a szemeid előtt, jól megfigyelhető módon.

A változáshoz használd a képzeletedet!

Dr. Dunn megjegyzései a képzelettel kapcsolatban:

Én olyan családban nőttem fel, ahol a racionális gondolkodás dominált. Így működött nagyapám elméje, aki ezt továbbadta édesapámnak, majd ő nekem; így aztán számomra a racionális gondolkodás volt a természetes. A képzeletnek nem sok szerep jutott neveltetésem során; megtanultam a dolgokat úgy látni, ahogy azok „ténylegesen léteznek”, és semmiféle más értelmezésnek nem volt helye. A dolgok egyszerűen működtek. Mindig azt mondták nekem, hogy a képzelet csak a rajzfilmekben jó, és ha valamit el akarsz élni, azért keményen meg kell dolgozni!

Richárd képzelete tényleg nagyon élénk és varázslatos, tele elevenséggel, nem úgy, mint az enyém volt, amikor megismerkedtünk - az én képzeletemet újra fel kellett éleszteni. Amikor Richárd azt mondta például, hogy képzeljek magam elé egy gyilkos bálnát, ahogy ott úszik előttem, nem tudtam megtenni. Semmit sem láttam. Ez a valóságkép nem fért bele az én fogalmi rendszerembe. Ha eldugtad a képzeleted valahová egy kis dobozba, akkor azt akarom, hogy most azonnal keressd meg - utasított! Bárhol is van ez a doboz benne a képzeleteddel, kutasd fel, fogd meg, és tartsd magad elé, hogy tisztán lásd, hogy ott van. Most hagyd, hogy elinduljon feléd - ne foglalkozz tudatos elméd kételkedésével -, és beleolvadjon homlokod közepébe, ahol gyönyörű rózsaszálként szökken virágba, és bontja ki szirmait, életre keltve benned életed varázslatos új lehetőségeit!

Ha eddig nem fordítottál időt arra, hogy fejleszd a képzeletedet, akkor kezdetnek lehet, hogy jót tenne egy kis képregény vagy sci-fi regények olvasása. Játszadd el új gondolatokkal, és tégy olyat, amit egyébként nem tennél, mert minden, amit gondolsz, érzel és teszel, új információt tartogathat számodra. Ha tényleg elfogadod a kvantummodellt, akkor a téged körülvevő világban egyszerűen minden fényből és információból áll.

Az egyik gyakorlat, amit dr. Dunn-nak adtam orvosi gyakornoki ideje alatt, az volt, hogy próbálja úgy érezni a dolgokat, hogy a tudatos elméje ne tudja nyomon követni az eredményt. Ha szeretnéd kipróbálni, akkor olvasd végig a leírást, majd hunyd be a szemed, és képzeld el, hogy ott vagy velem a kedvenc mexikói éttermemben, mert tudom, hogy csakúgy, mint én, te is „ki vagy éhezve” arra, hogy új dolgokat tanulj. Azért jó olyankor csinálni az efféle gyakorlatokat, amikor a legkevésbé számíthat rájuk, mert nem tudod előre, hogy mi következik, és esélyed van arra, hogy új módon tanulj meg valamit.

Nos, ezen a nevezetes napon, dr. Dunn a koponyacsontjait tanulmányozta úgy, hogy megpróbálta érezni a köztük lévő különbségeket - de nagyon szenvedett vele. Amikor elmondta, hogy mi a helyzet, kértem, hogy hunyja be a szemét. Mondtam, hogy hívja elő emlékezetében a *Csillagok háborújának* első részét, amelyben Obi-Wan Kenobi próbálta tanítványát, Luke-ot rávezetni arra, hogy érezze az Erőt.

Biztosan te is emlékszel arra a jelenetre, amikor a robot droid ott lebeg körülötte, és véletlenszerűen lövöldöz rá,

amit a fénykard használatában még járatlan Luke hiába próbál kivédeni, és egyre frusztráltabb lesz. Ekkor Obi-Wan beköti a szemét, és azt mondja neki, hogy engedje szabadjára az érzéseit, és érezze, hogy minden tagjában szétárad az Erő, hogy már akkor érzékelje a droid támadását, mielőtt még az valójában megtörténne. Először Luke-nak nem nagyon megy a dolog. De aztán lenyugszik az elméje, és elkezd érezni a kapcsolatot a droid mozgásával. Ezután már előre tudja, hogy mikor támad a droid, és ki is védi azáltal, mikor hagyja, hogy az erő vezesse intuitív válaszreakcióit. Ez a jelenet persze kulcsfontosságú alapja annak a pillanatnak, amikor Luke-nak kell megsemmisíteni a Halálcsillagot. Egy belső hangnak engedelmessé válik, és kapcsolja az automata célkeresőt, és helyette engedi, hogy a benne lévő misztikus Erő irányítsa őt.

Néhány évvel ezelőtt dzsúdzsucura jártam, ott volt egy vizsgagyakorlat, amikor bekötött szemmel kellett a matracon térdelni, miközben a mester ott állt mögöttem egy farkarddal. A vizsga lényege az volt, hogy rá kellett érezni arra a pontos pillanatra, amikor a mester lesújt a fejedre, hogy elhárítsd az esetlegesen végzetes kardcsapást. A támadás pillanatában a tanítványnak előre kell bukfenecznie, hogy kitérjen a támadás útjából. Képzeld csak el, hogy milyen lehetett megbukni egy ilyen vizsgán, abban a korban, amikor a mester kezében pengeéles szamurájkard volt!

Dr. Dunn számára szenvedés volt az egész tanulási folyamat, és ahogy a feleségem egyik tanára is mondta: „A szenvedés gondolata teremti meg magát a szenvedést.” Ezzel azt akarom mondani, hogy engedj el mindent, amiről azt hiszed, hogy tudod, hogy a gondolataid egy újabb, jobb

irányba terelődjenek. Ahogy Obi-Wan is tanította Luke-ot, én is megkértem Markot, hogy behunyt szemmel képzelje el, hogy a karjai könyöktől elválnak a testétől. Ezután megkértem, hogy csatolja fel a könyökizületeit a koponyája két oldalára, valahol a fülei mögött.

Következő lépésként azt kellett elképzelnie, hogy a szemgolyói kilépnek a szemüregéből, és a feje előtt szabadon lebegnek úgy, hogy 360 fokos szögben el tudnak fordulni. Mark nagyon meg volt magával elégedve, hogy minden utasításomat végrehajtotta, amikor azt mondtam neki, hogy most képzeljen el száz koponyát, ahogy gyors egymásutánban elmennek előtte, és neki koponyáként egy másodperce van, hogy érezze az egyes koponyákat, méghozzá úgy, hogy a testnélküli kezével tapintsa ki a szükséges információt. Betűről betűre követte az utasításaimat. Mondanom sem kell, hogy tapintóérzéke elképesztő mértékben javult ezután a gyakorlat után.

Richárd Bandler, a Neuro-Lingvisztikus Programozás (NLP) egyik alapítója is valami hasonlót művelt a szenzoros túlterhelés elvét használva, hogy javítsa az egyik ügyfelének teniszteljesítményét. Ahhoz, hogy javítsa az ügyfél szervait, Richárd bekötötte a szemét, és felkért egy csomó embert, hogy folyamatosan és szünet nélkül passzolgassák neki a labdát. Biztosan el tudod képzelni, hogy az elején milyen megalázó és frusztráló lehetett ez a helyzet az emberünk számára. De aztán valahogy sikerült neki visszapasszolni az egyik szervát, aztán még egyet, és megint egyet. Mire végre levehette a szeméről a kendőt, akkor hirtelen robbanásszerű fejlődést tapasztalt meg. Azt vette észre, hogy sokszor már a szerva előtt tudta, hogy hová fog menni a labda.

Állandóan bekötött szemmel járunk a körülöttünk lévő információkkal szemben. Az egyik legkönnyebb módja annak, hogy tisztánlátóvá váljunk, hogy egyszerűen azt tűzzük ki célul, hogy többé nem töröljük ki állandóan a tudatos észlelésünkéből azt a rengeteg információt, amit tudat alatt dolgozunk fel.

Gyógyulás vagy transzformáció

Gyógyítunk egyáltalán ezzel a módszerrel? Ki tudja! Én nem állítom magamról azt, hogy gyógyító vagyok, vagy hogy egyáltalán tisztában lennék a gyógyítás fogalmával. Az emberi test olyan összetett és bonyolult, hogy épp csak érintőlegesen tudunk valamit a rejtélyeiről. Nézd csak meg, hogy milyen komplex. El tudod képzelni, hogy én a kis beszűkült tudásommal és gondolkodásommal képes lennék bárkit is meggyógyítani? Mert én nem.

Ez persze nem azt jelenti, hogy amit te gyógyításnak vélsz, az nem fordul elő a mátrixenergetikában; sőt állandóan ez történik. Csak nem akarom, hogy úgy tekints rám, mintha én lennék a dolgok Forrása. Ez a cím Istent vagy más univerzális intelligenciát illet meg. Leginkább azt tesszük, hogy félreállunk az útból. Ha a mátrixban dolgozol, és ellen tudsz állni a kísértésnek, hogy meglévő tudásod alapján értelmezd a dolgokat, akkor lehetőséget adsz olyasminek, amit még nem tudsz. Vagy legalábbis egy kicsit bizonytalan vagy, ami mozgásteret ad az univerzális áldás számára, hogy átalakítsa életed részeit.

Egyszer egy nő jött el a rendelőmbe, aki egy sor egészségügyi problémára panaszkodott. Reumatoid artritisze volt

mindkét kezén hattyúnyak-deformitással. A múltban Lyme-kórra utaló pozitív antitesteket találtak nála. Súlyos, krónikus székrekedése volt, fájdalmai voltak testszerte, ennek tetejébe álmatlanság és depresszió is gyötörte; teljesen totálkáros volt a nő. Az első három látogatás alkalmával a legjobb orvosi tudásom alapján minden rendelkezésemre álló gyógymódot végigpróbáltam, hogy enyhítsem a tüneteit, megszüntessem az allergiáját, és méregtelenítsem a szervezetét. Alkalmaztam homeopátiás szereket, vízhajtokát, megfelelő étrendet és egyéb módszereket - mindent, ami eszembe jutott -, ennek ellenére a harmadik kezelés végén szomorúan közölte velem a hölgy, hogy semmit sem javult az állapota.

Amikor rájöttem, hogy bármit is próbálok, nem hoz klinikailag észrevehető változást, úgy döntöttem, hogy valami teljesen új dologgal próbálkozom. Ahogy már korábban említettem, nagyon nagy megtiszteltetésnek vettem, hogy a katonai Csillagkapu Projekt egyik távolbalátójával, Lyn Buchanannel tanulhattam együtt. Amit ebben a konkrét esetben tettem, az nem - hangsúlyozom, nem! - távolbalátás volt, ami egy nagyon merev tudományos protokoll alapos gyakorlását igényli. Azt csináltam, hogy a pácienshez hozzárendeltem véletlenszerű számokból álló koordinátákat.

Ezután hagytam, hogy a jobb kezem ideomotorikus válaszreakciója - ami olyasmi, mint amit ingázáskor használnak - irányítsa a papíron a ceruzát, és egy olyan képet rajzoltam, ami a páciensem energetikai mintáját reprezentálta. A távolbalátás esetén ez lenne az *első fázis*, amikor egy olyan gestalt képet alkotsz, amely képviseli a célszeméllyel

kapcsolatos információt. Amit én csináltam, az inkább olyan energiaminták képe vagy interpretálása volt, amelyeket a tudatalattim irányításával rajzolt a kezem a papírra.

Az első kép olyan összetett volt, hogy nem láttam semmilyen kikaput vagy lehetőséget arra, hogy bármit is változtassak a mintán. Elkezdtem az első ábra kisebb területeire fókuszálni, majd kiterjesztettem ezt az információt egy új lapra úgy, hogy ugyanazokat az eredeti koordinátákat használtam. Olyan volt ez, mint amikor egy felderítő műhold által készített képet számítógépen kinagyítanak, hogy a kiválasztott célterület legkisebb részletei is láthatóvá váljanak. Így tehát eljuthatsz, mondjuk egy városrésztől az adott városrészen belül található egy konkrét utcáig, azon belül egy konkrét autóig, és végül annyira felnagyíthatod a képet, hogy láthatóvá válik a kocsni rendszáma, ami alapján be tudod azonosítani a tulajdonosát.

Ugyanígy én is elkezdtem újabb és újabb papírlapra át rajzolni a mintákat, amik egyre kifinomultabbak és egyszerűbbek lettek, egészen addig, amíg intuitív módon el nem kezdtem egy újabb lapra olyan képeket rajzolni, ami már nem csupán a probléma részletesebb ábrázolása volt, hanem sokkal inkább a megoldása.

Nagyon izgatott voltam. Mentálisan kiemeltem a papírról az információmintát, és ezt a sablont vagy annak esszenciáját energetikailag közvetlenül a beteg mellkasára vagy szívcsakrájára helyeztem úgy, hogy mentálisan befolyásoltam az adatátvitelt. Ebben a pillanatban megtántorodott hátrafelé, és szinte hisztérikus nevetőrohamot kapott. „Ez új, nagyon jó – gondoltam –, eddig ez a nő ilyet nem csinált.” Úgy jó tíz percig folytatta a jóízű nevetést, majd

átváltott valamilyen mély transzállapotba, és nagyjából egy órán át teljesen mozdulatlan maradt - ezzel gyakorlatilag a kezelőszobám a nő módosult tudatállapotának otthona lett. Nem gond, részben ezért van több kezelő a rendelőmben: pont az ilyen válaszreakciók miatt.

Amikor aznap befejeztem a rendelést, átgondoltam, hogy mi is történt valójában. Eszembe jutott az egyik tanárom a Bastyr Egyetemről, aki az ájurvédikus gyógyászat kezdő kurzusát tanította. A szemeszter végének közeledtével ez a tanár azt mondta nekünk, hogy ha képesek vagyunk olyan szintű együttérzést kialakítani a szívünkben, hogy a beteg a puszta jelenlétünktől sírva fakad, akkor jó úton járunk azon az úton, hogy gyógyítókká váljunk. Nos, ennek a nőnek a reakciója pont az ellenkezője volt. Akkor ez most mit jelent? Aztán olvastam egy olyan könyvet is, amely szerint a nevetés a legjobb orvosság. „Na, majd meglátjuk” - mormogtam magamban.

Körülbelül három héttel később láttam újra ezt a nőt. Amikor a rendelőbe jött, a titkárnőm sehol sem találta a beteglapját. Amikor bejött, hogy időpontot kérjen, meg kellett kérnem őt, hogy töltsön ki újra egy beteginformációs lapot. Erre ő azt mondta, hogy nem is tudja, hogy miért jött ide, mert az összes korábbi baja olyan szinten megjavult, hogy már nem is igen gondol rájuk. Amikor kitöltötte az új felvételi lapot, akkor a „legfőbb panasz” hasábjába azt írta, hogy „semmi – szeretnék még többet ugyanebből!”

Valahányszor eljön hozzám, mellmagasságban az energiamezője felé emelem a kezem, mire ő hanyatt vágja magát, és olyan jóízűen nevet, hogy ha bárki ott van, és látja ezt, akkor azokra is ráragad a jó hangulat, és önkéntelenül

elkezdenek nevetni. Megtanultam ettől a nőtől, hogy a vídamság ragályos, és már gyerekkorban el kellene kapnunk, nem pedig oltást adni ellene!

Dr. Dunn megjegyzése ezzel a történettel kapcsolatban - arra vonatkozólag, hogy miért kellene Két-pont módszert használni a tünetek kezelése helyett -: „Ha lehet, akkor ne is menj bele a problémaközpontú gondolkodásba; és erre pont megfelel a Két-pont technika. A Két-pont mindig azt jelenti, amilyen jelentést te éppen tulajdonítasz neki, de jelentheti akár a nagy semmit is; a lényege az, hogy nem akarsz harcba szállni az adott személy betegségével, vagy a betegségről/gyógyulásról alkotott hitével, és nem erősíted az energiáddal a kialakult állapotot. Amikor Két-pontozol, vagy archetípusokat használasz, akkor nem harcolsz senkivel, semmivel.”

A Két-pont folyamattal megtanulsz létrehozni egy olyan új játékot, amibe be tudsz lépni, és aktív képzeleted erejével élheted át. Ebbe a folyamatba egy olyan valóság-rész-halmazt kell beillesztened, amely erőfeszítés nélkül, szinte magától működik.

8

Időutazás és párhuzamos valóságok

AHOGY AZT MÁR AZ ELŐZŐ FEJEZETBEN a Két-pont és archetípusokkal kapcsolatban megvitattuk, mindig kezdheted a Két-pont módszerrel, ami kiindulópontja lehet bárminek, amit a mátrixenergetikában csinálsz. Ezzel mindig lesz egy olyan alapod, amihez képest mérni tudod a változásokat. Figyelmed következetes fókuszálásának köszönhetően hulláminterferencia-minták keletkeznek ott, ahová azért fókuszálsz, hogy a régi minta széttessen, és új mintába rendeződjön. Ez arra enged következtetni, hogy a módosult tudatállapot kvantummodelljéből kiindulva, pusztán azzal, hogy koncentráltan egy dologra irányítod a figyelmedet, képes vagy megváltoztatni a fizikai manifesztáció eredményét.

A Két-pont folyamat lehetővé teszi számodra az általad megváltoztatni kívánt dolog mérését. Miután létrehozta a kiindulópontot, kreatív szándékkodat a mintára fókuszálsz. Ezután lazíts, és menj le alfaállapotba, és teljesen feledkezz meg a problémáról. Amikor a tudatod kölcsönhatásba kerül az anyag kvantumállapotával, akkor pontosan a te mért és fókuszált szándékkod kelti annak az okozati hatásnak a tovaterjedő hullámait és fodrozódásait, ami a megfigyelőt és a megfigyelt dolgot együtt öleli körbe. Ilyenkor

eggyé válsz megfigyelésed tárgyával, és egy pillanatra egymásba olvadtok.

Tudom, ez első hallásra nehéznek, sőt lehetetlennek tűnik, de hidd el, nem az. Bárki, mindenki képes rá. Emlékszel arra, amikor egy beteg vállát kezeltem, és bármit is csináltam, minden hiábavaló volt? Igazi áttörés volt, amikor hallottam a vezetőimet, ahogy a nevetéstől pukkadozva mondták, hogy „képzeld azt, hogy nincs is ott”. Néha pont ilyen egyszerű az egész. Tudom, hogy mindenkiben megvan a képesség, hogy ezt megtegyje. Nemcsak hogy könnyebb annál, mint ahogy azt te gondolnád, de még magától a gondolkodástól is könnyebb. A túl sok gondolkodás néha a kívánt eredmény útjába állhat. Ezért van az, hogy jobb, ha csak egyszerűen „eljátszod” azt, hogy eléred a kívánt eredményt.

Ha majd már egy jó ideje rendszeresen alkalmazod ezt a gondolkodásmódot, a tudatalattid szűrője elkezd átengedni a rostán a sok-sok játékos lehetőséget. Mielőtt ráeszmélnél, képzeleted minden erőfeszítés nélkül számtalan új dologgal áll elő. A szemléletmódod egyedi módon úgy alakul majd, hogy elméd működésével, valamint kreatív játékoságra jellemző tehetségeddel egyaránt szinkronban legyen. Saját egyedi kreativitásodat fogod felhasználni a folyamat során. Ha bizonyítékot akarsz arra, amit eddig mondtam neked, akkor olvasd el a weboldalam fórumára feltett történeteket. Nagyszerű dolog olyan emberek beszámolóit olvasni, akik szintén „csak kitalálták, és szórakoztatóvá tették a dolgot”! *Bármi, amit kreatív, teremtő szándékkal erejével ruházol fel és észlelsz, valóságod részévé válhat.* Ha meggyőződéssel gyakorolsz, akkor megtanulhatsz uralkodni ennek a fizikai tartó-

mánynak az elemei fölött. Elkör a te valóságod arról szól majd, amit kitalálsz és amilyen élet mellett döntesz.

Kérdések a Két-pont alkalmazása közben

A kérdésfeltevés egyike azon módszereknek, amelyek segítségével meg tudod határozni, és fókuszálni tudod a különböző létállapotokat. Az a kérdés például, hogy „mi az, ami ebben a pillanatban felkelti a figyelmemet?”, arra készíti az agyat, hogy a tudatod jelenlegi fókuszában lévő célpont-ra vagy feladatra vonatkozóan figyelje és érzékelje az adatokat. Ha azok a kérdések, amiket feltettél magadnak, az erőteljes állapot szempontjából nem bizonyulnak hasznosnak, vagy nem jellemzőek, akkor kérdezz mást. Próbálj meg olyan célirányos kérdéseket feltenni, mint például „milyen érzés lenne, ha most összeomlasztanám a hullámot?”, vagy például: „hogyan nézne ki ez a fény- vagy információminta, ha hasznosabb volna?”, sőt akár például: „minek kellene történnie ahhoz, hogy javuljon az állapot?” Az ilyen típusú kérdések mindenki számára sokkal jobb eredményt hozhatnak. A minimum, hogy szokásoddá teszed az olyan kérdések feltevését, amelyek arra ösztönözhetik és ösztönzik is az univerzumot, hogy segítőkés válaszokat adj. Bízz abban, hogy mielőtt feltennéd a kérdést, a válasz máris ott van előtted. Megkapod, még mielőtt kérnéd.

Nincs idő

Van egy másik elképzelés is, ami a valóságunkat korlátozza, mégpedig az, hogy a gyógyuláshoz idő kell. És bár ez igaz

abban a valóságban, amelyet érzékszerveinkkel tapasztalunk meg – azaz, a többség által elfogadott valóságban –, én őszintén úgy vélem, hogy ezekben a dolgokban az idő főként azért játszik szerepet, mert ezt tanították, ezt hittették el velünk. A newtoni fizika törvényei egy kicsit meginognának a gyógyulás és transzformáció tekintetében, ha nem foglalkoznánk azzal, hogy mit gondolnak mások. Azért jó egy náladnál felsőbb erőre bízni a részleteket, mert az úgynevezett spirituális világban nem léteznek ezek a valóságkorlátok.

Az a képzet, hogy a dolgokhoz idő kell, pusztán az agyunk időszoftvere által okozott félreértés vagy hallucináció. Még az energiával vagy csível való gyógyításról is tévesen hiszik azt, hogy idő kell hozzá. *Ne feledd, hogy a kvantumvalóságban azonnal történnek a dolgok.* Az általunk megfigyelt események illeszkednek az azokról alkotott egyedi elvárásainkhoz és hitrendszerünkhöz, hogy „ténylegesen” hogyan is vannak a dolgok. Azonnali átalakulásnak lehetünk tanúi. Tudatos elménk azonban a maga időkódolt észlelési elfogultságával ennek ellenére úgy tapasztalja, mintha „egy folyamat játszódna le” vagy bontakozna ki fokozatosan.

A relativitáselmélet alapján az idő egy olyan változó, ami a megfigyelő perspektívájától függ. Előfordult-e már veled, hogy olyasvalaki társaságában kellett eltöltened egy bizonyos időt, akiért nem rajongtál túlságosan? Egy ilyen helyzetben valószínűleg sokszor azon kapod magad, hogy állandóan az órát nézegeted a találkozás végét várva. Ugye neked is feltűnt, hogy egy ilyen szituációban milyen lassan mennek az óra mutatói? Most akkor vedd ezt össze egy újdonsült szerelmeddel töltött randival. Hihetetlenek tű-

nik, hogy az a néhány perc, amit együtt töltöttetek, ténylegesen nyolc-kilenc óra volt. Ilyen helyzetekben a belső idő-érzékelésed teljesen megváltozik.

Fred Alan Wolf *The Time Travel of Yoga* című könyvében a következőt állítja: „A kvantumhullámnak köszönhetően lehetséges, hogy egy jövőbeli esemény összeköttetésbe kerüljön a jelennel vagy a múlttal, azáltal, hogy időben hátrafelé halad.” Egy napon, amikor jól kiérdemelt ebédidőmben, az étteremben ücsörögtem, hirtelen ráeszméltem ennek az elméletnek a jelentőségére. Szinte életszerűen láttam magam előtt, ahogy a fotonok a jövőből hátrafelé haladva összetalálkoznak egy másik irányból — amit mi múltnak nevezünk - a felénk haladó fotonokkal. Ezen fotonok találkozásának kereszteződési pontja alkotja a jelent. Az időben és térben személyre szabott megtapasztalásaink koordinátái ott jönnek létre, ahol ennek a két fotonáramlásnak az útja találkozik. Ugyancsak Fred Alan Wolf egy másik könyvében, a *The Eagle's Quest* azt mondja, hogy tulajdonképpen semmi sincs múltként meghatározva. A múlt, csakúgy, mint a jövő, lehetőségként kötődik a jelenhez. Ha tényleg alkalmazod azt a módszert, amit én a mátrixenergetikában „időutazásnak” nevezek, akkor te is rájössz, hogy dr. Wolf állítása nem csupán elfogadható, de nagyon hasznos is, ezért érdemes hinni benne. Ha valóban megérted, hogy mit is jelent ez az állítás, akkor maga az elképzelés szilárd alapokat képez számodra ahhoz, hogy képes legyél „visszamenni”, és újrendezni a múltat. A Két-pont technikával arra használhatod a képességeidet, hogy azt az időkeretet vedd célba az életedből, amikor baleset vagy valamilyen más fontos esemény történt, és belépsz az ehhez az

eseményhez tartozó hullámformák mintájába, valamint a hozzátartozó érzelmi és fizikai „töltésbe”.

A múlt és a jövő tényleg csak lehetséges kimenetel, ami bizonyos fokig megváltoztatható. A jelenben kivetített fókuszálásod erejét összekötheted a múltad elemeivel. Azáltal, hogy teret adsz egy más, jobb eredmény lehetőségének, a trauma mintája abban a pillanatban megváltozhat. Ennek az újrakonfigurált eseménynek az utóhatásai nagyon is valószínűségeket képezhetik a látható fizikai változásoknak.

De használhatod a párhuzamos világok fogalmát is – amelyet később részletesen tárgyalok –, hogy olyan végki-fejletet képzelj el, amelyben az adott esemény vagy trauma abban a formában, ahogy te emlékszel rá, meg sem történt. Az igazán furcsa dolog ebben az, hogy miután sikeresen végigviszel egy ilyen mentális folyamatot, néha az történik, hogy te, vagy a szerencsétlenséggel kapcsolatos többi személy sem tud többé részletesen visszaemlékezni az adott esetre. Lényegében megtanulhatsz visszautazni az időben egy olyan pontig, ahol valami még nem történt meg! Roger Penrose matematikus azt a logikus látásmódot képviseli, hogy az időt nem is lehet hajszálpontosan meghatározni. A következő gondolatot ő írta: „Szeretnék egy riasztó javaslatot tenni ezzel kapcsolatban. Lehet, hogy nagyon rosszat teszünk, amikor a tudatossággal (X faktorral) kapcsolatban az időre a szokásos fizikai szabályokat alkalmazzuk.”

Időutazás Két-ponttal

A következő példa azt illusztrálja, hogy miként lehet összehozni az időutazást a Két-pont technikával, valamint az in-

tuitív módon felbukkanó archetípusokkal. Az előadáson egy részvevőn mutattam be, hogy a Két-ponton tartva a kezemet, aktív képzelettel visszautaztam időben addig a jelentős eseményig, amivel éppen akkor foglalkoztunk. Elkezdtem visszafelé számolni, és amikor gondolatban elérkeztem a „Két-pontozott” nő hároméves koráig, a gerinc szó szerint az ujjaim alatt állt helyre, miközben én ezzel egyidejűleg két archetípusú képet „láttam” gyors egymásutánban.

Az első kép egy régi teáskanna volt, amiből kifutott a fortyogó forró víz. Ezt követően valami olyasmit „láttam”, mint egy horgászhorog, rajta egy gilisztával, ami a nő gerincében, az alsó lumbális szakaszon volt beágyazódva. Ismét csak azt kérdeztem magamban, hogy mit tegyek, amire azt a képszerű választ kaptam, hogy egyenesítsem ki a horgot, és engedjem el róla a gilisztát. Szóval ezt tettem a képzeletemben. Ez a nő évek óta szenvedett hátfájástól, és amikor mentálisan reagáltam ezekre a képekre, azonnal megkönnyebbült.

Ezt követően elmondtam neki, hogy mit láttam és mit csináltam ezekkel a képzeletbeli képekkel, mire ő közös élményünk visszaigazolásaként a következő információt osztotta meg a közönséggel: „Amikor hároméves voltam, súlyos gerincvelőgyulladásom volt, és 41 fokos lázzal rohantak velem a kórházba.” Így már a forró vizes teáskanna képe teljesen érthető. Az asszony így folytatta: „A kórházban megcsapolták a gerincemet, hogy diagnosztizálni tudják a gyulladás okát.” És most már a gerincébe hajlított horog képének is volt értelme! Az asszony semmit sem említett korábbi betegségeivel kapcsolatban, amikor elkezdtem

kezelní őt, mégis a Két-pont, az archetípusok és az időutazásos technikák segítségével egyértelműen azt vettük célba, ami gondot okozott.

Lépésenkénti útmutató az Időutazás kivitelezésére:

1. Végezd el a mérést, ahogy korábban a Két-pont technikával kapcsolatban már megtanultad.
2. Kérdezd meg, hogy hány éves a beteg. Ez lesz a kiindulópontod, vagy ahogy a *Philadelphia kísérlet című* filmben mondták: az időre vonatkozó nullpont.
3. Kezdj el visszafelé számolni ötösével, miközben végig a Két-ponton tartod a kezed.
4. Tűzd ki célul, hogy akkor aktiválódnak a változás kvantumhullámai, amikor időben „elérsz” az adott problémával kapcsolatos kulcsfontosságú eseményhez. Nem kell tudnod az adott esemény konkrét időpontját, mivel ahogy egyre közelítesz ahhoz az időhöz, érezni fogod a kezeid alatt, ahogy a két pont megváltozik, puhábbá válik.
5. Készülj fel arra, hogy te vagy a kezelt beteg, vagy akár mindketten fizikai vagy érzelmi energiák felszabadulását fogjátok megtapasztalni, amikor az adott időponthoz értek. Finoman támogasd és vigasztald őt, anélkül, hogy beleavatkoznál vagy irányítanád az információ feldolgozását és átélését.
6. Amikor úgy tűnik, hogy elcsendesedett a dolog, és lezárult a folyamat, végezz a Két-pont segítségével ellenőrző mérést. Ha szükséges, ismételd meg az eljárást, mert lehet, hogy több időintervallum is van, amelyekbe be kell lépni, hogy teljesen megoldódjon az ügy.

Mint ahogy a Két-pont technika gyakorlása során is, az általad kezelt minta is kötődhet több időponthoz vagy eseményhez. Térj vissza újra és újra az időutazás folyamatához, minden alkalommal egy kicsit tovább számolva visszafelé, egészen addig, amíg már nincs több változás az adott problémával kapcsolatban. Nézd meg a mátrixenergetika weboldalon, hogy én hogy vezetem le ezt a folyamatot. Nem nehéz. Sőt egy ortopéd sebész az egyik betegén helyrehozott egy súlyos gerincferdülést pusztán azáltal, hogy leutánozta azt, amit a videón szemléltetek.

Nem csupán nagyon egyszerű technikáról van szó, de a mátrixenergetika összes módszere közül talán ez az egyik leghasznosabb és legeredményesebb is egyben. Szinte állandó jelleggel használom ezt a módszert, amit sokkal könnyebb elvégezni, mint szavakba önteni. Annyira hasznos, hogyha van például egy térsérüléssel beteged, akkor képzeletben visszamehetsz a sérülés idejéhez, és megváltoztathatod a múltbéli térsérülés mintáját. Ez egyrészt meggyógyíthatja a beteg térdét, másrészt teljesen átformálhatja életének az adott időszakkal kapcsolatos élményeit, mivel a két dolog összefügg egymással.

Sokszor előfordul, hogy visszamegyünk a páciens születésének időpontjához. Gyakran azok a minták, amelyek egészségügyi problémákká alakulhatnak, azokra az eseményekre vagy energiákra vezethetők vissza, amik születéskor történtek. Azáltal, hogy újra konfigurálsz a születési folyamat tudatossági hologramját, segíthetsz valakinek abban, hogy élete új kezdetet vegyen. Nyilvánvaló, hogy ha visszamehetsz az időben egészen a születésig, akkor ennél tovább is elmehetsz a múltban. Követheted vagy kalibrálhatod

azokat a mintákat, amelyek a fogantatást követően - vagy néha még azt megelőzően - bármikor kialakulhattak.

Tételezzük fel például, hogy amikor édesanyád négy hónapos terhes volt veled, akkor a szüleid sokat vitatkoztak. Na mármost, valamikor később az életed során, talán pont abban a korban, amikor anyukád annyi idős volt négy hónapos terhesen, mint most te, hirtelen minden külső ok nélkül pánikrohamok törnek rád. Több olyan esettel találkoztam, amikor az időutazás módszerrel azonnal megoldódnak az efféle problémák.

Párhuzamos világok

Az időutazás elvéből egyenesen következik az, hogy ugyanezt a módszert használhatod arra is, hogy beléphess más - vagy párhuzamos - valóságokba. Az időre úgy is tekinthetünk, mint egy hologramra, és a múltat az eseményekkel kapcsolatos emlékeid konfigurálják. A kvantumelmélet alapján azonban minden egyes pillanatban több lehetséges eredmény létezik. Ha elkezded megváltoztatni annak bizonyosságát, hogy hogyan állnak össze a múltbéli események, akkor ennek segítségével újra létrejöhet a tudatosság olyan rugalmas állapota, amelyben azok a minták, amelyek az adott eseményt emlékképek formájában tartják össze, eléggé fellazulhatnak ahhoz, hogy lehetővé tegyék az elméd számára azt - amit a legkitűnőbb időgépekkel lehetne csak —, hogy *a szóban forgó eseménysort ezúttal másként játssza le és kódolja újra.*

A szuperhúrelmélet - az egységességi elméletek legújabb jelöltje - azt mondja ki, hogy a világegyetem legkisebb ösz-

szetevői vibráló húrgyűrűkből állnak. Ahhoz, hogy kijöjjenek a szuperhúrelmélet matematikai egyenletei, azt állítják, hogy legalább nyolc-tizenkét dimenzió szükséges. Nem tudom, hogy ez igaz-e vagy sem, de mindenesetre ez egy olyan elméleti valóság, ami nagyon hasznos a mátrix-energetikában. A párhuzamos dimenziók és életek fogalma nem más, mint egy kicsit tudományosabb megközelítése az ún. „előző életek” témakörének. Nem tudom, hogy mennyire igaz a reinkarnáció, de az az elképzelés, hogy vannak előző életek legalább kitaláció szintjén, nagyon hasznos, mert lehetővé teszi számodra, hogy megszabadulj olyan krónikus energiamintáktól, amelyekhez más módon hozzá sem férnél. Ha az emberek nem tudják elfogadni a reinkarnáció létezését, akkor én egyszerűen P. D. M.-nek, azaz párhuzamos dimenzióbéli megtapasztalásnak hívom.

A párhuzamos világok elmélet szerint minden egyes cselekedethez végtelen számú választási lehetőség kapcsolódik. Ebben az egészben az a legkülönösebb, hogy ennek a „kvantumfurcsaság elméletnek” a tudományos támogatói azt állítják, hogy ahhoz, hogy a matematikai bizonyítékaik egyensúlyban legyenek, illetve értelmet kapjanak, a végtelen számú lehetőségek mindegyikére létre kell jönnie egy párhuzamos világnak, az arra jellemző sajátságokkal és tulajdonságokkal.

Mit szólnál ahhoz, hogyha ahelyett, hogy minden egyes gondolatból és lehetőségből egész világok születnének, egyszerűen csak átmehetnél oldalirányban egy másik dimenzióba úgy, hogy ott egyetlen kulcsfontosságú különbséget hoznál létre, és ezt a különbséget beleolvaszthatnád és

kivetíthetővé tennéd ebben a világban? Ugye milyen klassz gondolat? Ráadásul még fantáziadús is a probléma megoldására. *The Dimensional Structure of Consciousness* című könyvében Sámuel Avery szabadjára engedve fantáziáját azon elmélkedik, hogy talán Jézus is így adott élelmet a sokaságnak, mármint hogy megszorozta a kenyér és hal számát.

Képzeld csak el, hogy Jézus belenézett más lehetőségek dimenzióiba, és egyszerűen egyé vált azzal a világgal, amelyik ellátta őt a megfelelő mennyiségű kenyérrrel és hallal. Ez a módszer nagyon hasznos és játékos stratégiának bizonyulhat, ha a mátrixenergetikában alkalmazzuk. Ezzel azt akarom mondani, hogy ez valóban lehetséges lenne? Ki tudja? Érdemes számba venni ezt is, mint kreatív és hasznos képzelgések egyikét? De még mennyire!

Hogy nézne ki a fenti elképzelésen alapuló terápiás megközelítés? Nagyon egyszerűen. Vegyük például egy olyan ember esetét, akinek krónikus térdfájdalma van. Megkeresük azt a két pontot, amelyekről úgy érezzük, hogy összeköttetésben vannak, vagy az egyik a másikat kötöttebbé, merevebbé teszi. Ezután talán időutazással próbálkozunk, még hozzá úgy, hogy a megcélzott időpont felismerését a Két-pont mintában észlelt változásra kalibráljuk, amin persze folyamatosan ott tartjuk a kezünket. Amikor megérkezünk a megfelelő időkeretbe, mentálisan kérdéseket tehetünk fel, és közben megfigyeljük, hogy a kérdésen keresztül megfogalmazott cselekvési szándékunk mutat-e bármilyen változást a Két-pont kapcsolatában.

Ha azt képzeld, hogy oldalirányban mozogsz párhuzamos dimenziók között, és közben érzed, ahogy az ujjaid

alatt puhábbá válnak a szövetek, akkor ennél a gondolatnál „maradsz”. Na és akkor most egy kicsit konkrétan: én ilyenkor azt tenném, hogy hangosan kiszámolom, hogy hány dimenzió kell átmenni. Egy, kettő, három, négy... és akkor mondjuk a negyedik szintnél érezném a változást. Ekkor minden tudatos gondolatot elengedek, kiürítek a fejemből, a célra fókuszálok, és ellazulok a transzformáció kvantumhullámában.

Ha követed az előzőekben felvázolt lépéseket, és a fentieknek megfelelő megközelítésben állsz hozzá a dolgokhoz, akkor elképesztő változásoknak lehetsz tanúja. Remélem, hogy ez a nagyon gyakorlatias példa segít abban, hogy az eddig elhangzott fogalmak a helyükre kerüljenek.

Záró gondolatok

Most, hogy idáig eljutottál a könyv olvasásában, van néhány gyakorlati tanácsom a számodra:

1. Vegyél részt egy általam tartott mátrixenergetika szemináriumon, hogy igazán képbe kerülj mindennel kapcsolatban, amit tanítok.
2. Olvasd el újra ezt a könyvet, és húzz alá benne mindent, amivel kapcsolatban kérdésed van.
3. Olvass el néhány, laikusok számára íródott kvantumfizikai alapolvasmányt. A könyv végén található bibliográfia ötleteket adhat, hogy hol is kezd.
4. Gyakorold ezeket a módszereket mindig, mindenhol és mindenben; élő és élettelen dolgokon egyaránt.
5. Látogass el a www.matrixenergetics.com-ra, és olvasd el a fórumra feltett összes üzenetet.

6. Nézd meg a szemléltető videókat, amiket a könyv olvasói számára készítettem.
7. Nézegetsd a weboldalt, hogy van-e valami új DVD, vagy otthoni tanulást támogató eszköz, amely segít abban, hogy folyamatosan képezd magad.
8. Higgy önmagádban, és törd át képzeleted határait.
9. Hogy Yoda szavaival éljek: „Tedd vagy ne tedd. De ne próbáld.” Légy eltökélt: mindegy, hogy mennyi időbe vagy energiába fog kerülni, de te akkor is meg fogod tanulni. Meglátod, hogy többszörösen megtérül majd az életedben.

Amit a mátrixenergetikában tanítok, az mind nagyon könnyű, és bárki utánam csinálhatja, aki hajlandó elfogadni és a gyakorlatba átültetni ezeket az új elképzeléseket. Az általunk tanított folyamatok és eljárások szó szerint olyan egyszerűek és természetesek, hogy egy gyerek is meg tudná csinálni. Sőt volt is egy nyolcéves kisfiú, aki az édesanyjával vett részt a szemináriumon - és ő is mindent meg tud csinálni, amiről ebben a könyvben beszéltem. A könyvben szereplő tudományos részek talán egy kicsit bonyolultnak tűnhetnek olyan olvasók számára, akik nem rendelkeznek ilyen irányú háttérismerettel, de maga az elképzelés nagyon könnyen érthető. Persze azon tudósok számára, akik ezt olvassák, csak ennyit tudok mondani:

Ha késő éjszaka olvasod ezt, akkor nem biztos, hogy helyénvalónak tűnnek a magyarázataim. És nem is azok, csak én így írtam le. „Nem számít, hogy mit játszom, hogy mit mondok vagy milyen nap van ma, mert ez csak

egy északi dal. " * És cinkosán odakacsintok a Beatlesnek és a hatalmas George Harrisonnak.

A mátrixenergetika körülöleli a tudományt és a művészetet. A művészet a képzelet nyelvét képviseli, míg a tudomány - számomra - ennek a művészetnek a manifesztáció gyakorlati törvényszerűségeiben történő kikristályosodása. Ezen alapelvek gyakorlásán keresztül olyan reprodukálható és megbízható élményekben lesz részed, hogy számodra azok megfigyelhető tényékké válhatnak. Ezek az eszközök most már a te kezében vannak, és tetszés szerint használhatod őket. Remélem, hogy legalább annyira gazdagítják majd a te életedet is, mint ahogy az enyémet.

Most megérintek két pontot, ami hatalmas változásnak enged teret az életedben. Itt van az egyik és itt a másik; miközben ezeket a sorokat írom, mindkét pont a tudatosságba van kódolva. És most ezt a két pontot - tudatalatti beleegyezéssel - beengedem a te világodba. Fogadd el, hogy ez lehetséges, és lépj be a szükséges változás állapotába - most!

* Részlet a Beatles *Only a Northern Song*. dalának szövegéből - a Ford.

9

Szemináriumi élmények a mátrixenergetikában

A SZEMINÁRIUMI ÉLMÉNY OLYAN EGYEDÜLÁLLÓ, amit talán csak a varázslatos szó jelentésével lehetne jellemezni, és ahol minden lehetséges, és szinte bármi megtörténhet. A résztvevők elhagyják előítéleteiket és az őket korlátozó elképzeléseket, és belépnek egy, az elme számára igen jótékony hatású játszótérre. Amint a racionális bal agyfélteke felfogja azt, hogy amit itt tanítunk, az jórészt a kvantumfizika kulcskérdésein alapszik, az ún. „idejétmúlt” gondolkodásmódunk egy része el tudja engedni a valósághoz kapcsolódó bizonytalan szálait, aminek a helyére gyakran örömteli és sokszor fékezhetetlen jókedv kerül.

A résztvevők gyakran a szó pozitív érelmében döbbennek meg, hogy mennyivel kevésbé tűnnek súlyosnak és megoldhatatlannak a problémáik, miután egy hétvégét azzal a kellemes feladattal töltöttek el, hogy új megoldásokat találjanak ki és mutatnak be az ő régi és idejétmúlt gondolkodásmódjuk számára. Nem csak annyit tanulsz meg, hogy a kereteken kívül is tudj látni, de lassan rájössz arra is, hogy igazából nincs is semmiféle keret. Ha új szemszögből tekintesz a világra, akkor az életed színesebbé válik. Talán lehet, hogy mégis csak van egy nagy kincsesláda a szivárványod alatt?

Legyünk játékosak

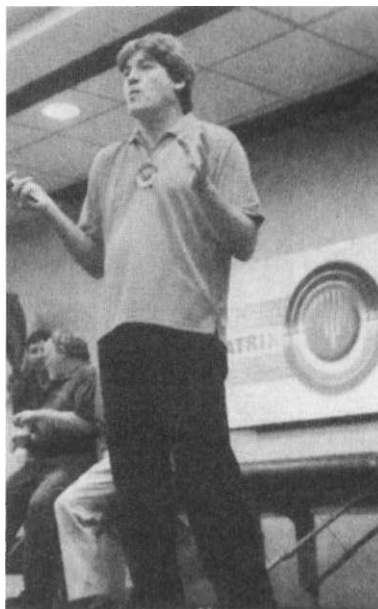
Órák helyett másodpercek alatt hatalmas változások mennek végbe. Ez valami mesébe illő, óriási dolog! Egyszerűen belépek a korlátlan lehetőségek világába, ahol nem vagyok a fizikai világ rabja. Megtanultam, hogy miként lehet mind a fizikai, mind pedig az érzelmi problémákon azonnali változást létrehozni, még hozzá élvezetes és játékos módon. Érződik az energetikai változás, némelyeknél elég intenzíven. A dolog nyitja a játékoság.

Azonnali változás

Én nem olvastam ugyan a Harry Potter-könyveket, de amennyit tudok róla, abból úgy tűnik, hogy J. K. Rowling jól felkészítette a fiatal generációt arra, hogy gyorsan megtanulják azt, amit tanítunk. Itt a bizonyítéka annak, hogy mindenféle idő-igényes eljárás vagy „terápiázás” nélkül is lehet azonnali változást létrehozni. Elképesztő.

A valóság tágabb értelmezése
A mátrix egy keret, amire
kifeszítjük a valóság vásznát.
Ez lehetőséget ad számunkra,
hogy a gyógyuláson túl eljussunk
a személyes transzformációnkig is.
Ez tulajdonképpen nem
más, mint valóságunk helyre-
állításának egyik módja.
Micsoda szabadság, mennyi
kreatív ötlet! Ez a Roxfort
Varázslóképző Szakiskola
felnőtteknek!

Egységes mezőelmélet
Semmit sem kell tudnom. Az összes eddigi tudásomat és paradigmáimul
újra kell strukturálnom, hogy használhatóvá tegyem, amit itt tapasztalok.
Rá kellett jönnöm, hogy szándékomon és döntésemem keresztül alkotom
meg valóságom minden egyes részletét. Mátrixenergetika - egy egységes
mező elmélet az összes többi dologra, amivel foglalkozok, és amit csinállok.

Micsoda utazás

Eleve jó képzelőerővel vagyok megáldva, de még ezt is túlszárnyalta ez a dolog, és kimozdított a komfortzónámból - igyekszem utolérni magam. Tudom, hogy eljutok oda, mert akarom, és képes vagyok rá < micsoda utazás!

Korlátok nélkül

Bármilyen lehetséges, amit csak el tudsz képzelni.
Csak a képzeleted szabhat határt.

Szemináriumi élmények a mátrixenem-iik.il un

Elképesztő élmény

„Ügy kb. száz ember előtt feküdtem a földön mozdulatlanul, miközben Isten tudja, hogy fél órán keresztül mit csinált a testem és az elmém. Nemcsak hogy nem zavart a dolog, de ez volt életem legcsodálatosabb, legkülönlegesebb, legfélelmetesebb és legelképesztőbb élménye — és ami a legnagyobb hatással is volt rám. Köszönöm.”

Ajtók nyílnak meg

A szeminárium maga volt a csoda. Látni azt, hogy mi minden lehetséges, az élet minden területén új ajtók nyílnak meg.

10

Mesék a mátrix világából

AZ ALÁBBIÁKBAN OLYAN TÖRTÉNETEKET OLVASHATSZ, amelyek a mátrixnak köszönhető gyógyulásokról szólnak. Azért osztom meg veled ezeket a példákat, hogy te is lásd, számtalan módon és széles körben használható a mátrix-energetika.

Masszázs vagy üzenet?

Gyógymasszó'rként dolgozom. Júniusban végeztem el a *Mátrixenergetika* első' szintjét, majd szeptemberben a másodikat. Nemrég volt egy betegem, aki fájlalta a nyakát és hátának a felső részét. Azt mondta, annyira érzékeny volt a C7-es nyaki csigolyája, hogy még érintésre is fájt neki. Ahogy ott „játszadoztam” vele, a teljes testsúlya áthelyeződött a bal oldalára. Majd elmondta, hogy gyerekkorában eltörte a bal lábát, és ezt követően soha többé nem tudott teljes testsúlyal a bal oldalára nehezedni. Nagyon meglepte, hogy most a teljes testsúlya a bal oldalán volt, és mégsem fájt neki. Nem is tudtam róla, és nem is szándékoztam semmit sem tenni a bal lábával. Egyszerűen csak megtörtént a dolog.

Aztán, ahogy folytattam, a feje egészen hátrabukott, és azt mondta: „Érzem, hogy most épp azt a C7-es pontot

vettük célba." Eközben (lelki szemeimmel) gyermekként láttam őt, ahogy valamitől nagyon fél. (Gondolatban) megkérdeztem tőle, hogy meg akar-e szabadulni a félelemtől. De túlságosan félt. „Mi lenne, ha csak egy csészényit engednél el belőle, és megnéznéd, hogy milyen érzés?” - mondtam, ő pedig kipróbálta, és jó volt neki, majd megkérdeztem, hogy szeretne-e még egy csészényit elengedni belőle. Ezt is megtette, mire olyan jól érezte magát, hogy egy egész vödörnyi félelmet kiöntött. *Pontosan ebben a pillanatban* jelezte, hogy megszűnt a nyakában a fájdalom! Ezután elmondtam neki, hogy mit „láttam” a képzeletemben, ami számára teljesen érthető volt. A rendelőmet teljesen fájdalommentesen hagyta el!

Darla

Kiegyenesedett a görbe

Egy olyan nőt kezeltem, akinek évek óta olyan erősen fáj a háta, hogy az szinte már mozgásképtelenné tette őt. Egyetlen kezelés után elmúlt a hátfájása, és azóta sem tért vissza! Egy sor mátrixenergetikai technikát alkalmaztam rajta. A gerincferdülését is helyrehoztam. Egymás mellett két valóságot láttam, az egyiket gerincferdüléssel, a másikat nélküle. Ez utóbbira fókuszáltam, és működött!

Az időutazás segítségével a kilenc hónapja tartó nyakfájdalma is eltűnt egy perc alatt, amin a beteg maga is nagyon meglepődött.

Az egyik barátom, akivel a szemináriumon találkoztam, az őt régóta gyötrő térdfájására panaszkodott. Mindkét térdét Két-pontoztam, és azt mondta, hogy amint felé hajoltam, hogy elkezdjem Két-pontozni, a térdei elkezdtek

a helyükre mozdulni. Mielőtt még hozzáértem volna! És amint megérintettem a térdét, hihetetlen melegséget éreztem. Az egész folyamat úgy fél percig tarthatott. És a térdfájdalma még két hét múlva sem tért vissza.

Egy férfi esete, akinek volt egy sérült karja: érintésmentes Két-pont módszert alkalmaztam kb. fél méteres távolságra a beteg karjától. Az egyik pontot a csuklójára irányítottam, a másikat a mennyezet felé. Azt mondta, úgy érezte, mintha hideg fuvallat jönne ki a karjából, és másfél perc múlva megszűnt a fájdalom.

Tom

A csodák csodája

Egy barátomnak köszönhetően néhány nappal ezelőtt találkoztam Richárd Bartlett-tel, a mátrixenergetika megalapítójával. Egyáltalán nem lep meg, amit csinál, viszont nagyon izgalmasnak tartom, hogy a tudomány végre találkozik azzal, amire már régóta számítottunk. És ami most itt valójában történik, az messze meghaladja a kvantumfizikát. Boldogsággal tölt el, hogy több lehetek, mint ami vagyok.

Csak attól, hogy meghallgattam a demót és tájékoztatót, megkaptam a mátrixenergetika erejét. Egy órával az információs előadást követően a gerincem magától meggyógyult, elmúlt a régóta fennálló fertőzőes gyulladás a jobb fülemben, megszűnt a jobb vállam merevsége, és könnyedén fel tudtam emelni mindkét karomat. Másnap a szervezetem elkezdett méregteleníteni, és azt is észrevettem, hogy mélyebben tudtam meditálni, mint azelőtt.

Mayumi

A semmittevés művészete

A Mátrixenergetika szemináriárium I. és II. szintjét követő kedd reggel ébredés után azon gondolkodtam, hogy mibe is keveredtem. Olyan sok információ zúdult a három nap alatt rám, hogy nem tudtam, képes leszek-e bármire is emlékezni belőle. Arra gondoltam, ha nem emlékszem rá, akkor nyilván használni sem fogom tudni! Ez a gondolat tökéletes lecke volt számomra a semmittevés művészetéből.

Az egyik alkalmazottam úgy jött be aznap reggel munkába, hogy úgy érezte, nem bírja tovább. Frusztrálta őt a hároméves lánya, aki nemrég jött rá, hogyan kell nyávoggni; a férje, akinek az ingjeit kellett vasalni (persze, épp amikor vacsorázott volna), na és az a jó néhány ügyfél, aki alaposan próbára tette a türelmét. Mindettől aztán ő maga is elég nyafogós hangulatba került.

Miközben ezeket mondta nekem, eszembe jutott egy gondolat: „Ha teljes békével fogadná mindazt, ami körülötte zajlik, akkor az milyen érzés volna?” És már kezdtem is érezni a testemben, de ő csak mondta tovább a magáét. Amikor befejezte, akkor megkérdeztem, hogy volna-e kedve kipróbálni valamit, amit a szemináriumon tanítottak. Ahogy a feje teteje felé nyúltam, elkezdett előre dőlni. Mivel még „semmit sem csináltam”, stabilizáltam őt, és mellé álltam. Az egyik kezemet a fejére tettem, és ahogy a másik kezemet a hátára tettem, hogy „Két-pontozzam”, ő azonnal a földre ült. Olyan gyorsan történt az egész, és mindketten annyira meglepődtünk, hogy csak nevetni tudtunk. Aztán elkezdett sírni, mivel még zajlott a folyamat. Né-

hány perc elteltével teljesen másként érezte magát: nyugodtabb és boldogabb volt; most már indulhatott a nap.

Pontosan erre az élményre volt szükségem ahhoz, hogy leküzdjem az azzal kapcsolatos kétségemet, hogy „vajon meg tudom-e csinálni?” Arra is nagyon jó példa volt ez, hogy az abszolút semmivel milyen hatalmas és elképesztő eredményeket lehet elérni. Ahogy a nap folyamán még másokkal is „eljátszadoztam”, már egyáltalán nem félttem attól, hogy lesz-e eredménye; képes voltam hinni és bízni abban, hogy már meg is történt. A mátrixenergetika csodálatos dolog. Úgy érzem, hogy végre hazaértem.

Még két másik rejtély

Egy kétéves kislányon is alkalmaztam a mátrixenergetikát. Hat hónapja beteg volt, és az orvosok nem tudták, hogy mi baja van, egészen addig, amíg néhány héttel korábban fel nem fedeztek a lépén egy ritka tumort. Elvégeztem rajta a Két-pontot, használtam néhány frekvenciát, egy modult és még néhány dolgot, amit belső vezetőim mondtak. Láttam a hullámot és a végbemenő változásokat. Felkelt a masszázstulról, és azt mondta, hogy most már sokkal jobban van. Hétfőn „dolgoztam rajta”, pénteken be kellett mennie egy újabb MPJ-vizsgálatra és valószínűleg szövetszövetminta-vételre is. Arra kértem az édesanyját, hogy hívjon fel az MRI-vizsgálat után, hogy mit mondott az orvos. Az édesanya pénteken sírva telefonált, mert az orvosok nem találtak semmiféle tumort. Eltűnt.

Volt egy másik esetem is, egy fickó, akinek két helyen el volt törve a bokája. Annyira be volt dagadva, hogy várni

kellett a műtéttel. Két-pontoztam, frekvenciákat használtam, elkészítettem egy modult, valamint időutazást is tettem vele. Láttam a hullámot és azt is, ahogy a csontok a visszakerülnek a helyükre. A duzzanat teljesen lelohadt, mire végeztünk. Két nap múlva kellett visszamennie az orvoshoz. Elvégezték a boka MRI-vizsgálatát, és megállapították, hogy már gyógyulásnak indult. Közölte vele az orvos, hogy nincs szükség műtéti beavatkozásra.

Michelle

Realitáselmélet

A szeminárium óta sok emberen gyakoroltam, amit tanultam. Leginkább fizikai problémákról van szó, és elképesztő eredmények születtek. A nővérem kb. egy héttel ezelőtt leesett a lépcsőn, és nagy fájdalmai voltak. Csak néhány percet foglalkoztam vele és 95 százalékkal jobban érezte magát. Másnap, ébredés után újra a régi volt. El sem tudjátok képzelni, hogy milyen szemeket meresztett rám, amikor rájött, hogy tényleg jobban van. Hmmm!

Két hét telt el a szeminárium óta, és elég határozott változások történtek az életemben. Nem kis változások, hanem igencsak *nagyok*. Az első, amit észrevettem, hogy sokkal pozitívabban látom a jövőt. Nyugodtabb és békésebb vagyok. Ahogy Richárd és Mark mondaná, megtalálom a módját annak, hogy a problémakörből kikerüljek, és a megoldást keressem. Ez már elég természetes számomra, és nagyon örülök neki. Ez hatalmas változást jelent nekem.

A volt feleségem ízületi gyulladását is kezeltem telefonon keresztül, hasonlóan jó eredménnyel. Olyan vagyok, mint egy gyerek karácsony estéjén az új játékaival. Mosoly.

Egyszerűen teret engedek a lehető legjobb kimenetel számára, és a szemeim előtt történnek meg a dolgok. Mindenütt szinkronicitást fedezek fel, és mindig gyönyörű érzés a megoldást látni. Megindító, hogy tanúja és részese lehetek ezeknek a dolgoknak.

Köszönöm, Richárd. Köszönöm, Mark. Minden, amiről beszéltek - és különösképp, ahogy beszéltek róla — nagyon sokat jelentett az életemben. Szívből jövő üdvözetem.

Grant

Apró csodák

Egy hatéves kislány az autóban ülve kiszúrta a szemét egy barkács-szikével. Néhány héttel a sürgősségi műtét és gyógyszeres kezelés után találkoztam vele. Miután tudtam, hogy itt transzformációról van szó, először időutazással kezdtem, majd Két-pontoztam, és így tovább. A gyermek nagymamája egy autóbaleset következtében a bal fülére megsüketült, őt is kezeltem. Ez szombaton volt.

Vasárnap felhívott a nagymama, hogy miközben a fürdőszobában öltöztette a kislányt, arra panaszkodott, hogy túl erős a fény. A nagymama kíváncsian feltartotta két ujját, amit a gyermek látott. Ez hatalmas javulást jelentett a kislány látása szempontjából! Azt is elmondta, hogy ő maga most már hallja a telefon tárcsahangját, és ha közvetlenül a fülébe beszélnek, akkor hallja, hogy mit mondanak. Nagyon megörült annak is, hogy autóvezetés közben hallotta a mellette elhaladó motor zúgását! A mátrix állandóan ámulatba ejt! Köszönöm minden gyakorló hallgatónak és dr. Bartlettnek és dr. Dunn-nek.

Larry

Florencce befagyott válla

Azzal a címkével látták el a merev vállát, hogy „befagyott váll”; így jött hozzám. Fizioterapeutája hónapokon át kezelte, mindhiába. Tizennyolc hónappal korábban, ahogy sietett valakinek ajtót nyitni, megbotlott, és kificamította a vállát. Megműtötték (a heg letapadt a csontra), és azóta nem igazán tudta felemelni a karját. Aztán annyira dezorientálttá vált, hogy a családja idősek otthonába helyeztette el őt.

Háromszor mentünk végig a Két-pont folyamaton és néhány frekvencia alkalmazásán, és minden alkalommal egy kicsit jobban tudta mozgatni a vállát, ám a következő hétre visszaesett eredeti állapotába. A negyedik kezeléskor kipróbáltam Richárd időutazásos módszerét, és teljes hetvenhárom évet visszamentünk az életében! Ezzel a beteg két és fél éves korába kerültünk vissza, ahová az egész probléma visszavezethető. Szóval megkérdeztem, hogy mi történt vele ebben a korban. Meglepődve nézett rám, és elmondta, hogy a gyűrűsujjára rácsapódott egy ajtó, és lecsípte az ujjbegyét. Hetekig szoros kötés volt az ujján, és a kis Fannika állandóan a mellkasára szorítva tartotta a kezét, hogy védje az ujját. Ez ugyanazon a kezén volt, amelyik oldalon a befagyott válla.

Egy kicsit még jobban visszamentünk az időben, amikor Fanni kétéves volt, és más választ kértem a balesetre; mind érzelmileg, mind pedig fizikai szempontból. A hullámfüggvény összeomlása után még kapott egy kis nyugtató frekvenciát, majd megnéztük, mennyire tudja mozgatni. Minden irányba képes volt mozgatni a karját, ami sokkal jobb

volt, mint az előző alkalmakkor, és a mély barna szemei csak úgy ragyogtak! Nem volt szükség újabb kezelésre, és az idősek otthonában sem láttam már. Láttam viszont, ahogy a városban furikázik a nagy rózsaszínű Cadillacjében.

Egy előjegyzett műtét elkerülése

2004 júliusában, két héttel az első Mátrix szemináriumom után elég nagy kihívással szembesültem. Napokon keresztül fájt a hasam, és egyre erősödő alhasi görcsök gyötörtek, majd amikor a lázam felszökött 39,5-re, bevittek a kórházba. A CT-vizsgálat eredménye azt mutatta, hogy súlyos, fertőzőes divertikulózisom volt. Hat napos antibiotikumos kezelés után a lázam ismét felment, és a vérnyomásom az egetek verdeste. Újra CT-re vittek, ami ugyanazt az eredményt hozta, mint amikor bekerültem. Az orvos elmondta Mike-nak és nekem, hogy mivel nem hatott a gyógyszer, műtétre jegyeznek elő, hogy eltávolítsák az érintett bélszakaszokat. Másnap reggelre elrendelt egy vizsgálatot, amelynek célja az volt, hogy meghatározzák, hogy mely bélszakaszok kerüljenek kivételre.

Ez *nem* az én valóságom része volt - még hogy belém vágjanak! Miután kisírtam magam, tudtam, hogy meg kell próbálnom a mátrixenergetikát, bár fogalmam sem volt, hogyan alkalmazzam saját magamon. Karijót hívtam fel, hogy segítsen, ő azt mondta, hogy csináljam azt, ami természetesen jön magától, ő pedig majd otthonról támogat engem.

A „de” szóban rengeteg érzelmi töltet van, ezért ezt kérdeztem: „milyenek lennének a beleim, ha a születésemet megelőző hálaadás előttől kezdve egészen máig másként

reagáltak volna az engem ért összes érzelmi és fizikai stresszre?" Két-pontoztam magam a jobb vállamról átlósan egészen le a bal csípő alatti részig - és WOW.

Hirtelen olyan érzés fogott el, mintha egy üstdob hangjához hasonlítható lüktető érzés vonult volna végig a testemen és az ágyon. Ezután spontán képek jelentek meg előttem, ahogy a beleimről égett pillecukor pelyhek szálltak tova, mintha enyhe szellő fújná őket. (Soha sem láttam hasonló archetípusokat ezelőtt.)

Bámulatos! Alig vártam a reggelt, hogy mi fog történni. Felhívtam Mike-ot és Karijót is, hogy tudják.

A reggeli kolonoszkópiás vizsgálat után senki sem jött az eredménnyel. Hallottam, ahogy az egyik nővér kérdezte a másiktól: „Biztos, hogy ez jött ki a 314-esre?” „Igen, ez minden, amit kaptunk” - válaszolta a másik.

Abszolút semmi jele nem volt annak a betegségnek, amivel műteni akartak. Sőt a képeken látható szövetek szép rózsaszínűek, sima felületűek és egészségesek voltak. Egy eléggé morgós doki másnap reggel hazaengedett.

Jó dolgot, jó helyen és jókor

Két héttel ezelőtt felültem az ágyon, a padlóra tettem a lábaimat, hogy felálljak, és elinduljak munkába; de ahogy ott üldögéltem, úgy döntöttem, hogy aznap mégsem megyek dolgozni. Betelefonáltam, magamra húztam a paplant, és visszaaludtam. Egy óra múlva a telefon csörgésére ébredtem. Egy német hölgy hívott fel, és mondta, hogy két évvel korábban találkoztunk, és én meggyógyítottam őt. Én! - gondoltam magamban. Ez részemről elég magabiztosan

hangzott, sőt még egy kicsit talán ijesztően is. Egyáltalán nem emlékeztem sem a beszélgetésre, sem a hölgyre. Majd azzal folytatta, hogy akkor leírta a számom, de elveszítette. Két évig keresgélte mindenütt, végül amikor már feladta - ma reggel -, kiesett a cetli egy könyvből. Azonnal fel is hívott. Ismét azt kérte tőlem, hogy tudnék-e segíteni rajta. Egyszerű alázattal azt feleltem, hogy megpróbálhatom. Mondtam neki, hogy gyorsan főzök magamnak egy kávé, és elmegyek hozzá.

Az orvosok felvágták a jobb lábfejét, és elvágták az összes ideget. A lábujjai oldalirányban elhajlottak, és begörbültek a lába alá, a nagy lábujj pedig a másik irányba görbült. Mátrixenergetikával összekötöttem az idegvégződéseket, és a lábujjakat a helyükre rendeztem.

Időutazást is alkalmaztam, és megtudtam, hogy több életen keresztül mindenféle fájdalomnak és traumának volt kitéve kislánykorában. A lábproblémája ezeknek a traumáknak a fizikai megnyilvánulása volt. A fejemben egy film pergett előttem, és amikor elmondtam neki, hogy mit látok, akkor ő is ott volt velem, és látta ugyanazt, amit én. Láttuk a piros, háromkerekű biciklijét, és mondtam neki, hogy tegye bele a „félelmét” a kosárba. Ő erre azt felelte, hogy neki nem volt olyan, mire én azt válaszoltam, hogy most már van — piros bojtokkal a kormányon. Megkérdezte, hogy betehetné-e a plüssmackóját is a „félelemmel” együtt a kosárba - amit meg is tett. Eltekert a bicajjal a hídig, lábujjhegyre állt, és bedobta a „félelmet” a folyóba, majd a korláton át nézte, ahogy elvitte a víz. Ezután összekötöttem a lábfej és a láb idegvégződéseit.

A kezelés után a hölgy meghívott ebédre. Miközben átsé-

tilt a szobán, egy pillanatra megállt. Semmije sem fájt. A lába—ami előtte teljesen be volt görbülve - most egyenes volt és normális. Könnyek szöktek a szemébe. Később elmondta, hogy napról napra jobban érzi magát, és már fájdalom nélkül fel tud egyenesedni, és magasra nyújtózkodni.

Mindez jó helyen, jókor és jó sorrendben történt. Nekem mindössze annyi volt a dolgom, hogy meghalljam.

Távolság

Ismerek valakit, aki az elmúlt néhány év során többször is autóbalesetet szenvedett. Szörnyű fájdalmai voltak. Egy nap csak úgy a távolból kezeltem őt, majd küldtem neki egy e-mailt, hogy ezt tettem. Megírta, hogy az utóbbi időben már olyan fájdalmai voltak, hogy enni sem tudott, de amikor egy utazásról éppen hazafelé tartott, autóvezetés közben hirtelen megszűnt minden fájdalom. Felhívta egy barátját, elmentek vacsorázni, és napok óta először élvezte az ételt. A levelében azt is megírta, hogy a kezelése időpontjában jobban érezte magát.

Maureen

Kiegyenlítőds

Online beszéltem az egyik barátommal. Megemlítette, hogy az egyik lába rövidebb, és emiatt fáj a csípője. Mondtam neki, hogy álljon a tükör elé, és nézze meg, hogy az egyik csípője magasabban áll-e, mint a másik. A jobb oldali volt az. Ekkor azt mondtam, hogy „milyen érzés lenne, ha egyformán állnának?” Mondta, hogy valami furcsa érzést érzett mindkét csípője tájékán. Mondtam, hogy álljon

újra a tükör elé. A csípői egy szintben voltak, és a fájdalom is megszűnt.

Marié

Az anyai szeretet gyógyító ereje

Távgyógyítással hoztak rendbe. Megsérült a hüvelykujjam. Az orvosok megröntgenezték, és megállapították, hogy el van törve a hüvelykujjam, leszakadt egy ínszalag, és meg kell műteni. Felhívtam anyukámat (az én gyógyítóm), és a segítségét kértem. Ő Washingtonban él, én pedig Coloradóban. Leültem, és ő telefonon keresztül visszavitt engem az időben. Ezúttal a hüvelykujjam az aszfalt helyett egy tál vattapamacsba ütközött. Egy óra múlva már zavart a kötés, ezért levettem, és azt vettem észre, hogy minden irányban tudom fájdalom nélkül mozgatni.

Amikor visszamentem az orvoshoz, akkor több röntgenfelvételt is készítettek, de nem találtak semmi rendelleneséget. Nem is fájt. Azt is megtanultam ezáltal, hogy problémáim vannak a kontrollal kapcsolatban, valamint azzal, hogy más szemmel lássam az általam kontrollálható dolgokat, és hogy el kell engednem a haragot, hogy pozitívabb legyek stb. Éljen a mátrixenergetika!

Az agy újravezetékelése

Van egy barátom Ausztráliában, aki arra kért, hogy kezeljem az Új-Zélandban élő családját mátrixenergetikával. Egészen konkrétan a bátyja már három éve szenvedett krónikus fejfájástól. „Belenéztem” az agyába, és láttam, hogy két áramkör keresztezte egymást. Elhúztam egymásról az

összeakadt drótokat, majd lehajtottam a fejének a fedelét. Másnap a barátom szólt, hogy elmúlt a bátyja fejfájása. Már egy hónap is eltelt azóta, és még mindig nem fáj a feje.

Az apjának volt egy műtete, és az orvosok nem tudták elállítani a vérzést. A barátom kérte, hogy az apja belegyezésével avatkozzak be. Mátrixoztam őt a feje búbjától a gerince legaljáig. Másnap elállt a vérzés. Nem tudom, hogy ez nekem köszönhető-e vagy sem, de a barátom mindenestre nekem tulajdonítja.

Mátrixenergetika állatokon

Azért mentem el a 2005-ös mátrixenergetikai szemináriumra, hogy hátha megtanulok ott valamit, amit kisvárosi gazdaként hasznosíthatnék a mindennapi házkörűli teendők során. Ez volt a második szemináriumom, és meg akartam erősíteni az önbizalmamat a mátrixenergetika használatával kapcsolatban. (Ez a megjegyzés arra vonatkozik, hogy vigyázzunk, mi a célunk!)

A szeminárium utáni napon a főállású munkámmal kellett foglalkoznom - ami nem a gazdálkodás —, de előtte persze szokás szerint még napfelkelte előtt meg kellett etetnem a jószágokat. Amikor beléptem az istállóba, elég hangos és szokatlan bégetést hallottam. Az ilyen hangoktól feláll a szőr az ember hátán. Ez a hang az új, az ismeretlen, a nyers élet hangja, ugyanakkor a sokk és fájdalom hangja is egyben. Ez olyan hang, amit elég egyszer hallani, nem pedig egymás után többször és folyamatosan.

Kirohantam a kecskeólhöz, ahol láttam, hogy két kecske egymásra merőlegesen áll, és mindkét állat feje le van hajtva

a földre. A föld sáros és hideg volt. Kerestem, hogy hol lehet az újszülött gida, de nem találtam sehol. Amint odaértem a két kecske mellé, megláttam a piszkos, erőtlen testet a sárban. Oldalt az ól mellett feküdt egy másik – mozdulatlanul. Felkaptam az elsőt, és berohantam vele a házba. Nagyon meg voltam rémülve, és attól a gondolattól, hogy ez a gyönge kis élet megszűnhet, mielőtt még elkezdődne, nagyon tehetetlennek éreztem magam. Tudtam, hogy mátrixenergetikára van szükség, de a félelemtől teljesen lemerevedtem. Bevitettem a gidát abba a vendégszobába, ahol egy olyan nő szállt meg (éppen aludt), aki szintén részt vett a workshopon. Azonnal Két-pontozta, adott néhány frekvenciát neki, és bebújt vele a paplan alá. Kimentem az udvarra, és elvittem onnan azt a gidát, amelyik már azelőtt kimúlt, hogy odaértem volna. Amikor befejeztem a tennivalókat, bementem. A gida életben volt, azóta is jó egészségnek örvend, és nem lett tüdőgyulladás vagy egyéb betegsége, ami nagyon jellemző azokra az állatokra, amik így jönnek világra.

Már ez is elég izgalmas volt, de itt még nem ér véget. Három órával később egy másik kecske is elleni kezdett, de nagyon nehezen. Mivel nagyon haragudtam magamra, hogy az előző esetenél lefagytam, és nem tudtam segíteni a ksigidán, most azonnal Két-pontoztam a kecskét, és elképzelttem, hogy minden olajozottan megy. Megszületett az első, majd utána még kettő! Mindhárom egészségesen.

Másnap kimentem, akkor meg a testvére fialt (ez volt az első vemhessége) - és megint egy halva született, a másik meg fel sem sírt. Felemeltem a testét, és alig éreztem a szívét. Ezúttal nem volt kihez fordulnom, ezért egymagam kellett, hogy a mátrixenergetikát bevessem. Magához tért, én pedig

bevittem magammal a munkába. Egérnek hívjuk őt, mert olyan kicsi, de él, és jól van, nem beteg. További négy napon keresztül minden áldott napon ellett valamelyik kecske. Miután Egérrel megcsináltam, már nem volt gond a többi.

Később egy hét alatt kétszer is kezeltem egy hároméves skótjuhászt. A gazdája állatorvoshoz akarta vinni, mert eltört a jobb hátsó bokája, és volt rajta egy dudor is. Egy hét múlva újra találkoztam a gazdival, aki elmondta, hogy nem kellett állatorvoshoz vinni a kutyát, a lába rendbe jött, eltűnt a dudor, tele volt energiával, és mindenütt vidáman összevissza futkosott. Éreztem, amikor a kutyát kezeltem, hogy ő tudta, mit csinálok. Mindkét alkalommal nyugodtan tűrte a kezelést, bár először néha még rángatózott a hátsó lába. Mindkétszer kint dolgoztam rajta, a lakásom előtti parkolóban.

Egy lovat is kezeltem távgyógyítással. Kólikás volt, és az állatorvosok nem tudtak vele mit kezdeni, mert állandóan visszatért a baja. Használtam a Két-pontot, az időutazást, néhány frekvenciát, és láttam a hullámot és a változást. A gazda felhívott később, hogy elmondja, a kólika megszűnt, és azóta nem tért vissza.

Michele

A „csavaros” mátrixenergetika

A szeminárium után ott maradtam még egy kicsit, és az egyik oktató megkért, hogy segítsék neki kicserélni egy defektes gumit. Mivel már jó párszor cseréltem autógumit, szívesen segítettem, ezért kinyitottuk a csomagtartót, hogy elővegyük a szükséges szerszámokat. Gyerekkoromban még elég hosszúak voltak ezek a kerékkulcsok, hogy meg-

felelő erőkar álljon rendelkezésre a túl szorosra húzott csavarok kilazításához. Sajnos, ma már nem ilyeneket gyártanak. Ez a kulcs elég rövid és gyenge volt. Próbáltam minden erőmet összeszedve kilazítani, de hiába. Ráálltam teljes testsúlyommal — és még mindig semmi. Végül le és föl ugrottam a kulcsra többször is, de ez sem hozott eredményt. A csavar csak nem akart kilazulni.

„Várj, mindjárt meg-Két-pontozom” - mondta az oktató. Mindketten neveltünk. Miközben ő Két-pontozta, a lábammal nyomtam egyet a kulcsra, és *a csavar minden erőfeszítés nélkül végre kioldott*. Hihetetlen volt. Ugyanez történt az összes többi csavarral.

A világ egyik legnagyobb kételkedőjeként úgy gondolom, hogy ez ennek a mindenki számára elérhető erőnek a szilárd, fizikai „bizonyítéka” volt, amit nemcsak egészségügyi problémák megoldására, hanem a mindennapok során is jól alkalmazhatunk. A szeminárium során túl messze ültem ahhoz, hogy valóban lássam dr. Bartlett munkájának fizikai eredményeit. Ez az élmény viszont testközelből mutatta meg számomra, hogy milyen „csavarokra” képes a mátrix-energetika.

Jó szelet!

Én egy hajón élek! Idén azonban sajnos ki kellett vetetnem a vízből, hogy télen kiszáradjon, és szárazföldi lakásba költöztem. Ezzel együtt járt az is, hogy mindent le kellett szedni a hajóról: az alsó vitorlafát, az árbocmerevítő köteleket, az árbocot - de még a csavarokat, rögzítőbilincseket és egyéb hasonló dolgokat is ki kellett csavarozni, eltávolítani stb., azokat, amelyekhez már öt éve senki sem nyúlt. Azt hi-

szem, sem én, sem pedig a hajó nem örült ennek, hogy enyhén fejezzem ki magam, és nem mentek könnyen a dolgok.

És akkor itt lép be a mátrixenergetika a képbe. Egy csomó szenvedés után megpróbáltam Két-pontozni, vagyis azt csinálni, amit én személy szerint Két-pontozás alatt értettem. Minden alkalommal, amikor egy olyan csavarhoz vagy rögzítőbilincshez értem, ami nagyon makacsul meg volt szorulva, egyszerűen Két-pontoztam, és „láttam”, ahogy zsír vagy olaj csorgott végig a csavarmeneten, amitől szép fényes és csúszós lett, és *minden egyes alkalommal közvetlenül ezután* úgy sikerült kihajtanom, mintha eleve semmi gond nem lett volna vele.

A barátom, aki segített szétszedni a hajót, enyhén szólva el volt képedve. Különösen akkor, amikor kiszedtem azt a csavart, amit ő, a jól megtermett szerelő még egy óriási csavarhúzóval, egy csavarkulccsal, egy kalapáccsal és összes erejének bevetésével sem tudott megmozdítani.

JKS

Hullámlökés

Nagy leárazás volt a Searsben, és ingyen elhozhattam egy dugókulcskészletet (nyilván az adó miatt). Kicsomagoltam, és beraktam a tartórekeszbe, amikor észrevettem, hogy a legkisebb dugófej - ami normál 10 mm-es kellene, hogy legyen - 3/8-as volt. A 10 mm-es méret lenne a szabványméret a külföldi autóknál, ezért - ingyen vagy sem — elég bosszantó volt a dolog! Bevittem a tartót, hogy megmutassam Pattynek, de pont fordítva tartottam, ezért megakartam fordítani, aminek az lett a vége, hogy ráejtettem egy nagy képkeretre, ami arccal lefelé rá volt téve egy sze-

métkosár tetejére (ne kérdezd, hogy miért volt ott). Mindketten hallottuk az elpattanó üveg összetéveszthetetlen hangját. Alányúltam, és az ujjbegyemmel egyértelműen ki tudtam tapintani egy törésvonalat az üvegen, amit azon a sarkon futott végig, ahová ráéjtettem a tokot. Bocsánatot kértem, próbáltam megmagyarázni, hogy mit is akartam mutatni, de ez őt akkor már nem nagyon érdekelte.

Ahogy mentem ki a szobából, láttam, hogy Patty már „küldi is a hullámokat” a még mindig fejjel lefelé lévő képeretre, és első (bal agyféltekés) gondolatom az volt, hogy „ja persze... sok sikert hozzá!” Még öt perc sem telt el, úgy mosolygott, mint egy jóllakott napközis - a kezében a képerettel. Az üveg teljesen ép volt - törésnek vagy repedésnek nyoma sem volt!

Ha csodát kérhetnék, akkor valószínűleg a nemzeti hiány megszűnését rendelném meg. De lehet, hogy egyelőre a nagy csodának csak kis léptékeit vagyok képes elfogadni. Talán amikor (vagy ha) majd az ilyen apróságokat természetesnek veszem, akkor majd az ennél nagyobb csodákra is készen állok. Akárhogy is van, az ilyen dolgok teszik az életet érdekessé!

Én csak figyelek, és belülről vigyorgok.

Mikey

Időutazás

A szeminárium alatt előrementem az időben, és ébresztő hívást hagytam barátnőmnek, Angélának. A hívás lényege az volt, hogy a születésnapján a *Boldog születésnapot* dalra ébredjen.

Elmondta, hogy határozottan emlékszik, hogy arra éb-

redt, hogy felhívták őt, és az összes ember, akivel valaha barátságban volt, együtt énekelték neki a *Boldog születésnapot* dalt. A mindenit! Én csak az én hangommal képzeltem - ő meg egy egész kórust kapott. Mondta, hogy még a szüleinek is megemlékezett, mert vele sohasem szokott ilyesmi történni. Kivéve, ha mátrixenergetikát használunk!

Két-pont

Szeretnék néhány dolgot elmondani, ami talán másoknak hasznos lehet. Először is, nekem meg kellett tanulnom a különbséget a Két-pont felállítására - ami magában foglalta a gondolkodást, érzést, képzeletet stb. - és „elengedése” - vagy hívd, ahogy akarsz - között (azaz, amikor elmerülsz a semmiben). Szóval számomra úgy tűnik, hogy a Két-pont módszere két lépésből áll, és ezek közül az egyik, amikor „belépsz a semmibe”. Másodszor pedig szükség van egyfajta bizalomra, amit összekötsz azzal a hozzáállással, hogy elengedsz mindent, ami számomra kulcsfontosságú volt abban, hogy végre működjön a dolog. Ez alatt azt értem, hogy abban az értelemben engedem el a dolgokat, hogy csináljak-e valamit a másik emberrel, és mélyen hiszek és bízom abban, hogy aminek történnie kell, az meg fog történni. Számomra a *szándékj* a hit és a bizalom részeként van jelen.

És hogy miként mentek a dolgok? A rendelőm teljesen átváltozik a mátrixenergetika által. Minél kevésbé erőlködöm, annál jobb eredményeket érek el, és a betegeim is gyorsan gyógyulnak. És mindez azért, hogy ténylegesen kevesebbet teszek! Olyan, mintha azáltal, hogy megadom magam, a kezeléseim erőteljesebbé válnának.

11

Gyakran ismételt kérdések

Mátrixenergetika - Miért pont így hívják?

A MÁTRIXENERGETIKA SZÓ arra az élő kristályos energiára utal, amiből a testünk áll. Dr. James Oschman kutatóbiológus ily módon jellemzi az élő szervezeteket. A csontok, szövetek, kötőszövetek, de még az agy támasztószövevei is mind egy folyékony kristályos anyagból állnak. Olyan ez, mint egy régi rádiókészülékben található kristály. A kristályok és kristályszerkezetek érdekessége az, hogy lehetővé teszik az ún. kvantumjelenségek létrejöttét. Vannak olyan elméletek, amelyek szerint a közeljövőben olyan kvantumszámítógépeket fognak gyártani, amelyek szerves technológia és kristályok felhasználásával készülnek majd.

Azért hívom ezt a munkát mátrixenergetikának, mert nem hiszem, hogy a fizikai test az egyetlen valóság. Alapvetően mi fényből és információból - azaz, energiamintákból állunk.

A legkiválóbb fizikusok is ezt mondogatják már úgy ötven éve. De még ha el is hiszed mindezt, ez sem változtat semmit a mindennapjaidon. *De* amikor megtudod, hogy mátrixenergetikával képes vagy meggyógyítani mások betegségét, meg tudod változtatni érzelmi állapotukat, vagy a bennük lezajló mentális folyamatokat, akkor új lehetősé-

gek nyílnak meg előtted. Meg lehet változtatni több éve fennálló sérülésmintákat egy finom érintéssel és egy speciális folyamattal. A mátrixenergetika a fókuszált szándék erejét használja. A mátrixenergetika valóban bárki számára megtanulható és elsajátítható.

Mi a célja, ennek a tevékenységnek?

A célom ezzel a tevékenységgel az, hogy a lehető legtöbb embernek megtanítsam ezt a fajta észlelést, és azt is, hogyan kell csinálni, mert nagyon könnyen megtanulható. Az anyák segíthetnek a gyermekeiken, és a családok ingyenes gyógykezelésben részesülhetnek, ami ott van rögtön egy karnyújtásnyira. A mátrixenergetika egy hatalmas, új eszköz, amivel fel turbózzhatjuk azt, amivel éppen foglalkozunk, legyen az gyógyítás vagy transzformáció — ráadásul szinte azonnal.

Mindenki képes rá?

A mátrixenergetika mindenki számára elérhető. Általában azoknak okoz a legnagyobb nehézséget a mátrixenergetika megtanulása, akik felsőfokú végzettséggel rendelkeznek: akik olyan materialista gondolkodással rendelkeznek, amely nem enged teret a csodáknak. Egy kicsit olyan ez, mint amikor Csingiling haldoklik a *Pán Péterben** és ahhoz, hogy megmentsd, hinned kell a tündérekben. Amint

* A skót meseszerző, J. M. Barrie több mint fél évszázada született műve - főhőse a csavaros eszű, megnyerő modorú Pán Péter, illetve örök ellenlábasa, Hook kapitány - eddig két tucat film alapanyagául szolgált — a Szerk.

képes vagy más dolgokban is hinni, mint amit eddig tapasztaltál, vagy amiben eddig hittél; amikor el tudsz játszani azzal a gondolattal, hogy más is lehetséges, máris beléptél a kvantumvilágba, ahol bármi megtörténhet.

A legtöbb ember számára nehéz belépni a „kvantumvilágba”?

A legtöbb ember számára a mátrixenergetika szórakozás. A szeminárium első napján az emberek elkezdik megkérdőjelezni, hogy mi is a valóság. A második napon a következőt gondolják: „Nos, azt már nem tudjuk biztosan, hogy mi valós és mi nem, de már nem is érdekel, mert olyan dolgokra vagyunk képesek, amikről sohasem gondoltuk volna, hogy lehetségesek. Ez nagyon élvezetes, folytassuk!” Fontos, hogy egy kicsit olyanok legyünk, mint a gyerekek, akik tudják, hogyan kell játszani és képzelődni.

A *Hook* című filmben van egy nagyszerű jelenet, amelyben Robin Williams játssza a felnőtt Pán Pétert. Leül a gyerekekkel - az Elveszett fiúkkal - az asztal köré, és azt játsszák, hogy lakomáznak. Pán Péter persze éhezik, mert már felnőtt, és hagyta, hogy elsorvadjon a képzelete, ezért nem tudja odaképzelné az ételt. Ettől egyre idegesebb lesz. Végül aztán elkezd játszani, és amint ezt teszi, az egész asztal megtelik a legkülönfélébb ételek sokaságával.

Ugyanilyen, amikor elkezded a mátrixenergetikával játszani. Lassan elfogadod, hogy a világnézeted is lehet elég nagy ahhoz, hogy elérjenek benne olyan elképzelések is, amelyeknek csodához hasonló eredményei vannak. Ismerem néhány kvantumfizikust, akik közül sokan olyanok, mint a gyerekek, mert hajlandóak olyan valóságot is elfő-

gadni, amit senki más nem. Ott van nekik a matematika, ami alátámasztja a képzeletüket; a hitrendszerüket pedig kibővítették. Mégis azt mondhatják, hogy a valóság ilyen vagy olyan, mert a tudomány és a matematika azt igazolja, tehát annak úgy is kell lennie!

A szándéknak fontos szerepe van abban, hogy miként vezetjük le a folyamatot. Határozd meg a szándék fogalmát, és adj példát arra, hogyan használod azt a rendszeredben.

A szándék az anyag manifesztációjának energetikai alapja, valamint hitrendszerünknek a valóságban megfigyelhető formája. Terv nélkül nem lehet házat építeni; tulajdonképpen a szándék maga a terv, hogy a ház felépülhessen. Ha valamit el akarunk érni, akkor azt először el kell képzelni. Ha már elképzeltük, akkor elméletben meg kell alkotni, amikor tulajdonképpen látod, ahogy létrejön, majd ezután tényleges lépéseket teszel, hogy megvalósítsd. A mátrixenergetikában is van egy terv, amit „tudományos szerkezetnek” nevezünk, és ezt olyan egyszerű módon tanítjuk, hogy bárki számára érthető legyen. Nagyon élvezetes. Amint megértünk néhány teljesen alapvető elvet, rájövünk, hogy a kvantumfizikában kikapuk vannak a lehetőségek olyan világa felé, ahol léteznek az azonnali gyógyulások, fizikai manifesztációk és életünk minden részét érintő átalakulások.

Amint megérted a mátrixenergetika alapjait, alkalmazni tudod az emberi testként emlegetett kvantumlaboratóriumban, a szemed előtt jönnek létre a megcélzott változások — és aztán eldöntheted te magad, hogy ez valóságos-e

vagy sem. Amint megteszed, átléped azt a határt, ami megmutatja, mit hittél régen, és mit hiszel most. És amikor ide is eljutsz, akkor már semmi sem szabhat határt a képzelednek és annak, hogy mire vagy képes. Ez persze nem azt jelenti, hogy csak azért, mert azt hiszed, hogy kiugorhatsz az ablakon, meg is kell tenned. Ez nem volna jó ötlet: mert akkor egy nagyon nagy erővel rendelkező, az emberek többsége által elfogadott valóságot próbálnál felülírni. Elsőként keress olyan egyszerű és biztonságos dolgokat, amikről azt gondolod, hogy meghaladják a képességeidet. Biztosíthatlak arról, hogy sok olyan dologra vagy képes, amiről csak álmodni mersz.

Mi az, amit anyagként és fizikai valóságként észlelsz?

Az anyag azért létezik, mert kigondoltuk, és mert sokan vagyunk, akik fenntartjuk azt az illúziót vagy valóságot, hogy létezik anyag. Olyan jól kigondoltuk, hogy fizikaivá tettük. Vettük a kozmikus háttérenergiát, majd azt észlelésünkkel és tudatosságunkkal azzá az élménnyé alakítottuk át, amit valóságnak hívunk. A valóság azonban nem más, mint amit az elménkben létrehozunk. Wayne Dyer ír erről *A szándék hatalmit* című legújabb könyvében. A kvantumfizika elemeit ötvözi a híres íróval, filozófussal és tanítóval, Carlos Castanedával, aki a könyveiben Don Jüan indián sámán tanításait mutatja be.

Don Jüan azt tanítja, hogy ne csak nézzük, hanem *lássuk* is a dolgokat. Azt mondta, hogy amikor ránézel valamire, akkor azt te egy szemüvegen keresztül látod; annyit látsz,

* Magyarul 2006-ban az Édesvíz Kiadónál jelent meg - *a Szerk.*

amire megtanítottak látni, amit általában látni szoktál. Amikor tényleg Látsz valamit, akkor a fátyol mögé tekintesz, kezded megérteni és felfogni azokat az energiamintákat, ami minden létező dolog alkotóeleme. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ahhoz, hogy a mátrixenergetikával tudj dolgozni, ezt és ezt kell tudnod — nincs szükség tisztánlátásra. Arra viszont szükség van, hogy elfogadd azt: mi mindannyian energialények vagyunk és ebből a kvantumanyagból állunk, amiből együtt teremtjük meg a valóság objektív élményét.

Hinni kell a mátrixenergetikában ahhoz, hogy működjön?
Van egy történetem, ami tökéletesen idevág. Azt hiszem, hogy a macskák csak két dologban hisznek: etessük őket és ők a ház urai. Egy napon behoztak a rendelőmbe egy törött lábú kiscicát, a törésnél elmozdult a csont - így nem tudott ráállni. Ez a cicus sohasem látott engem, sohasem hallott a mátrixenergetikáról, és nem voltak elvárásai. Az ölembe vettem, kerestem rajta két pontot - az egyik a törés fölött volt, a másik pedig alatta - és körülbelül fél percig ott tartottam a kezem. Ekkor hallottam egy pattanó hangot; a csont visszamozdult a helyére, a cicus pedig boldogan dorombolt. Fél órával később, amikor kijöttem egy másik páciensztől, a macska már ott ugrándozott a bútorokon, nyilvánvalóan semmi fájdalma nem volt. Ez az állat nem hitt abban - még tudat alatt sem -, amit csinálok. Nincs szükség arra, hogy higgy a hatásosságban, csak figyelj, és fogadd be élményként azt, amit történik. Nekem elhíheted, amikor azt mondom, hogy a változások általában nyilvánvalóak, gyakran drámaiak és bárki számára láthatóak.

Kérlek, magyarázd el, hogy mit értesz időutazás alatt

Nos, ez elég érdekes, mert azt is mondhatnám, hogy az egészség csak kitaláljuk, amire dr. Richárd Bandler, az egyik mentorom azt szokta mondani, hogy nincsen azzal semmi gond, ha ez a kitaláció hasznunkra válik. Lehet, hogy nem igaz, de ha olyan hitrendszerrel van szó, ami mindig működik, akkor én elfogadom. Ezt teljesen szó szerint értem. Megérintek valakit egy ponton, ahol feszültséget, fájdalmat vagy bármi mást érzékelek, ami felkelti a figyelmemet, elméletileg (gondolatban) visszamegyek az időben, és a kezeim alatt érzem a szövetek feloldódását abban az időpontban, amikor a baleset történt, vagy a betegség kezdődött. Ez nem azt jelenti, hogy azt hiszem, rákot vagy bármi mást tudnék gyógyítani. Nem hiszek a gyógyításban, és ugyanígy nem hiszek a betegségekben sem. Én az átalakulásban hiszek, mert a betegség és a gyógyulás ugyanannak az éremnek a két oldala.

Miért használod a gyógyulás helyett az átalakulás szót?

A gyógyulás egy homályos, megfoghatatlan fogalom, ami számokra egészen mást jelenthet, mint amit számomra jelent. A gyógyulás ráadásul egy nagyon elvont fogalom is, ugyanúgy, mint ahogy a betegség is elvont fogalom. Egy tudós vagy orvos számára a betegségnek tünetei, jelei, kórházi leletei, laboreredményei vannak, amelyek alapján az adott problémára ráhúzzák a megfelelő elnevezést. De pusztán azért, mert nevet adunk valaminek, ami egy sor tünetet produkál, még messze nem egyenlő azzal, hogy az adott személynek tényleg az a baja. Itt nem arról van szó, hogy a betegséghez hozzárendelünk egy embert, hanem ar-

ról, hogy az emberhez rendelünk hozzá egy betegséget. Ezért mondom, hogy én nem hiszek a betegségben. Vegyük például a fibromyalgiát. Mit is jelent? A kötőszövetek és izmok fájdalmát - na és akkor mi van! Ettől ez még nem betegség, csak egy jellemzés. Ugyanez a helyzet a különböző módszerekkel és terápiákkal; a legtöbb terápiás kezelés csak eszköz arra, hogy bizonyos funkcionális vagy patológias rendellenesség egyes részeit kezeljék. Ezek csak valakiknek az arra vonatkozó gondolatai/hite, amit arra találtak ki, hogy az általuk megfigyelt és „gyógyítani” kívánt állapot jellemzőit kezeljék.

Elfogadod a gyógyítás fogalmát, hogy megcélozhasd a betegség fogalmát: hívhatod bárhogy, kezelés, terápia - én a magam részéről inkább úgy hívom, hogy „elmúlt”. Ez nem azt jelenti, hogy teljes arroganciával úgy gondolom, hogy ez mindig így is lesz, de nem lenne sokkal jobb inkább ebben hinni? Nem lenne jobb abban hinni, hogy egy pillanat alatt átalakulhatsz, mint abban, hogy a gyógyuláshoz idő kell? Vagy hogy: mindenért meg kell dolgozni - ez a kedvencem.

Kvantumszinten végtelen mennyiségű energia áll rendelkezésre az idő törtrésze alatt. Az energiát nem lehet megfigyelni, ezért nem is tudjuk, hogy tulajdonképpen mi is az. Richárd Feynman fizikus azt mondta, lehet hogy ott van a szubkvantumok világában az erkölcs vagy a zeneszerzők, vagy a zsiráfok, vagy ki tudja; ő nem igazán tudta. Én azt hiszem, hogy ott történnek a csodák, ott találkoznak a lehetőségek. Ha úgy állsz hozzá egy nagyon is fizikai állapothoz, hogy nem zárod ki a csodát, és más szemmel nézed, mint ahogy azt az emberek többsége tenné,

akkor konfliktushelyzet áll elő. Szembemész a mindenkori által elfogadott valósággal, a kódolt hitrendszerrel, amik arról szólnak, hogy mi is az a betegség, és mit jelent a gyógyulás.

Hol történik meg az átalakulás?

Én úgy gondolom, hogy energetikai szinten kell létrejöjjön, ahol a tudat és az anyag találkozik, és gyakorlatilag eggyé válik. Fotonokról - fényről -, információról beszélünk, és végeredményben ez az, amiről szó van. Az a véleményem, hogy az átalakulás a molekuláknál is kisebb szinten, azaz kvantumszinten valósul meg. Itt juthatunk hozzá az idő törtrésze alatt végtelen mennyiségű energiához. Richard Feynman azt mondta, hogy elméletileg bármi megtörténhet elenyészően rövid idő alatt.

Miként illeszkedik bele a kvantumfizika a mátrixenergetikába?

Létezik az ún. Heisenberg-féle határozatlansági reláció, ami lényegében azt mondja ki, hogy nem lehet megfigyelni egyetlen rendszert sem anélkül, hogy megfigyelésünkkel bele ne avatkoznánk, és ezáltal változásokat ne okoznánk benne. Tudományos szempontból ez azt jelenti, hogy ha szeretnéd valaminek a sebességét megmérni, akkor nem tudod meghatározni a helyzetét. Ha viszont a helyzetét akarod megtudni, akkor nem ismered a sebességét. A két tényezőt egyszerre soha sem tudod megmérni; amíg az egyikre irányul a megfigyelés, addig a másik megváltozik. Lassan rájöttem, hogy a tudatunk állandóan ezen a kvantumszinten működik, és teremti meg a valóságunkat. Azt

a valóságot kapjuk, amire számítunk, amiben megtanultunk hinni.

Léteznek spontán gyógyulások. A csodák kívül esnek a lineáris fizika világán, ezzel szemben a kvantumfizika éppenséggel meg is jósolja a csodákat. Most már vannak olyan kvantumfizikusaink, akik ezt az egységes mező elméletet Isten Elméjeként emlegetik. Gregg Braden mélyrehatóan tárgyalja ezt a témát. Ha Isten elméjével van dolgod, és te magad is funkcionális része vagy ennek az elmének, akkor hozzáférésed van ugyanahhoz az isteni tudathoz.

Mit értesz szurok aiast?

Tudatos elvárásainkat azzal kapcsolatban, hogy mi lehetséges és mi nem, hitrendszerünk természete és mértéke határozza meg. Hitrendszerünk szűrőként funkcionál érzékelésünk szempontjából, és meghatározza, hogy mit vehetünk észre, és miben vehetünk részt konkrét, megfigyelhető valóságként. Ezt hívjuk a többség által elfogadott valóságnak. Mindenki egyetért például azzal, hogy ha valakin piros póló van, akkor az a póló piros. De a fizika szempontjából az nem piros; hanem éppenséggel a piroson kívül minden más szín. A piros pontosan az a szín, ami nincs is ott, ezért ez tükröződik vissza felénk! Ez egy alapvető példája annak, hogy mennyire megcsal bennünket az érzékelésünk. Lehet, hogy teljesen melléfogunk, mégis mindenki valóságnak fogadja el.

Láttam, ahogy sokan elájulnak, amikor kezelést kapnak. Ennek mindig meg kell történnie ahhoz, hogy működjön a mátrixenergetika?

Az emberek olyan dolgot élnek át, ami úgy tűnik, vagy úgy érződik, mint valami nagyon finom változás a testükön belül. Ezeknek a változásoknak gyakran nagyon mélyre nyúló aspektusai vannak, máskor pedig lehet, hogy alig érzékelhetőek. Akárhogy is van, mindig történik átalakulás. Minden egyes alkalommal történik valami; ettől olyan szép és könnyű ez a rendszer. Van olyan, hogy finomabb változások történnek, és gyakran előfordul, hogy az emberek hirtelen elernyednek, összezsugorodnak, majd amikor újra felülnek, akkor egészen másképp érzik magukat. Nincs szükség drámai ájulásokra ahhoz, hogy létrejöjjön a változás.

„Richard Bartlett felbecsülhetetlenül értékes ajándék a világ számára. Egyike azon keveseknek bolygónkon, akik túlléptek az emberiség számára lehetségesnek vélt dolgok határán.”

Rhonda Byrne,

A *Titok* című könyv szerzője, a film producere

Dr. Richard Bartlett rájött, hogy amit valaha természetgyógyász orvosként az emberi testről megtanult, az csupán a jéghegy csúcsa, és miután látta a keze alatt végbemenő változásokat, és visszajelzéseket kapott a szem számára láthatatlan átalakulásokról, rájött, hogy tovább kell adnia ezt a tudást. Az általános orvosi attitűd, amely a tünetekre, a betegségre koncentrál, nem visz előre, ugyanis beszűkíti a lehetőségeket. Azáltal, hogy a rosszra koncentrálunk, óhatatlanul energiát adunk neki, és megerősítjük létezését. A cél ezzel szemben az, hogy meglássunk más, jobb lehetőségeket, és azokkal együtt rezegve valóságként éljük meg átalakulásunkat. Bartlett módszerének lényege, hogy miközben két pontot gyengéden megérint páciensei testén, gondolatai összpontosításával képes helyreállítani a testi, szellemi és spirituális egyensúlyt, és azonnal korrigálni tudja az akár évek óta fennálló deformitásokat is.

Könyvében megtanít bennünket is az általa felfedezett módszerre, amely a finomenergiák tudományát ötvözi irányított szándékunk erejével, hogy aztán mérhető eredményeket érjünk el általa. A mátrixenergetika gyakorlói egy bizonyos tudatállapotban szoros energetikai kapcsolatot hoznak létre a betegekkel, és „szent teret” biztosítanak számukra, ahol szabadon eldönthetik, hogy fizikai állapotuk más módon nyilvánuljon meg. Bartlett a legfontosabbnak azt tartja, hogy a páciens megértse: választási lehetősége van, és ne csak elhiggye ezt, de ennek szellemében is cselekedjen.

Most, amikor a romló egészségügyi helyzet miatt emberek milliói keresik a megoldást, hogy a saját kezükbe vehessék életük irányítását, Dr. Bartlett egy olyan könyvben osztja meg velünk tudását, amely végtelen lehetőséget rejt magában.

ISBN-13: 9789635290567

9 789635 290567

ÉDESVÍZ KIADÓ

www.edesviz.hu

3290 Ft